

Giới thiệu Duy Quân

Truyện Duy Quân của tác giả Lê Hoa Yên Vũ là câu chuyện được viết theo thể loại huyền huyền, cung đình, 1×1 HE, có chút ngược...

Khanh Viễn không biết vì sao lại mất đi đoạn ký ức mà hai người đã trải qua, Nhưng Hạ Hầu Triền vẫn ghi khắc. Một khắc này, trong mắt hắn, trong lòng hắn chỉ có Khang Viễn. Cứ thế ngày đêm trôi qua.

Làm sao để hắn có thể khôi phục lại trí nhớ mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

CHƯƠNG 1

Lần đầu tiên Hạ Hầu Triền tương kiến Khang Viễn, chính là ở Trầm Hương Đình

Một thân bạch y, tay áo nhẹ nhàng theo gió phiêu đảng, mái tóc đen dài đổ xuống theo làn gió khẽ rối động lòng người, đồng thời cũng che phủ đi dáng người gầy yếu mỏng manh.

Trên đầu chỉ cài một cây dây ngọc trầm đơn giản, dáng người đối với nam nhân mà nói cũng có chút tinh tế, đưa lưng quay về phía Hạ Hầu Triền, đang dựa vào lan can cùng đương triều hoàng đế Hạ Hầu Hiến đàm chuyện.

Hạ Hầu Triền chậm rãi ngừng cước bộ, hắn năm nay đã mười ba tuổi, dân gian nam tử tuổi này đã có thể thủ thê tử, nhưng hắn là một hoàng tử, không có khả năng kết hôn sớm như vậy, huống chi hoàng huynh cũng sẽ không đồng ý. Tuy nhiên, dù chỉ mới mười ba tuổi nhưng những chuyện ân ái ái ái hắn cũng có kinh nghiệm qua, cho nên Hạ Hầu Hiến cũng cấp đệ đệ an bài vài nữ nhi thị tẩm, loại chuyện này trong những nhà giàu sang phú quý, bất quá cũng chỉ là bình thường.

Hạ Hầu Hiến thực sự ái đệ đệ, nữ nhi thị tẩm cấp cho Hạ Hầu Triền, vô luận là nói về dung mạo tao nhã thanh cao, quốc sắc thiên hương đều là tối thượng thừa, tuy nhiên nếu gia thế các nàng hảo một chút thì mỗi người đều có tư cách làm quý phi.

Hạ Hầu Triền tuy chỉ là một đứa nhỏ, thể nhưng tính cách so với những hài tử hiếu kỳ, ngây ngô cùng tuổi lại khác xa. Hắn lớn lên trong sự sủng ái, yêu thương dần dần lại dưỡng thành loại tính tình trầm mặc, hắn thường chứng kiến cảnh nữ nhân trong cung tranh giành sủng ái, hãm hại lẫn nhau, cho nên nội tâm cũng thấp phần hắc ám. Thái hậu sau khi vào ở Cư Phật Cung, không màng đến thế sự, hắn liền trở nên càng thêm quái lạ, tính tình hi vọng vô thường.

Hạ Hầu Hiến quốc sự ngập đầu, chỉ có thể đem những thứ tốt nhất cho đệ đệ, căn bản không nhận ra tiểu đệ đệ đáng yêu của hắn đã từ từ biến thành sai lang hổ báo, cộng thêm cá tính hồ ly giao hoạt, tất cả như hòa trộn vào một thể.

Tựa như giờ phút này đây, rõ ràng lúc Hạ Hầu Triền thấy Khang Viễn, không biết vì sao chính là tâm mình đã rung động, nhưng hắn vẫn thông thả ngừng bước, đem cả thân mình núp ở phía sau đại thụ, đôi mắt ánh lên vẻ nham hiểm hung ác mà nhìn chằm chằm vào bóng dáng đối phương.

Khang Viễn đang cùng Hạ Hầu Hiến đàm luận, không nói Khang Viễn sinh đồng năm với Hạ Hầu Hiến, tài năng xuất chúng, được xưng danh là đệ nhất tài tử ở kinh thành, tính tình ôn thuận như ngọc, thái độ khiêm nhường, không bao giờ ý mình học rộng tài cao chế nhạo người khác, điểm này hắn hoàn toàn khác với lão cha hay gây sự của hắn trong triều, cho nên Hạ Hầu Hiến rất thích vị tướng quốc công tử này.

Điều tối trọng yếu là thời điểm khi Hạ Hầu Hiến vẫn còn là Thái tử, từng xuất kinh đi xa, kết bạn cùng vài vị tri kỷ cùng chung chí hướng, cùng sinh cùng tử, trong đó lại có một vị chính là biểu đệ của Khang Viễn, bởi vì nhiều nguyên nhân như thế, cho nên Hạ Hầu Hiến khi nào rảnh sẽ triệu kiến Khang Viễn lại đây chơi cờ, nói chuyện trong thiên hạ, hoặc là thưởng hoa xem cá, ngâm khúc họa tranh.

Xa xa một tiểu thái giám vội vàng chạy tới, Hạ hầu hiến nhìn thoáng qua, ha ha cười nói: “Trẫm vội muốn đi một nơi, ngươi cũng nên trở về đi thôi, hôm nào trẫm tái triệu ngươi tới thưởng tửu, đứng rồi, lần trước ngươi nói muốn xem mẫu đơn, vừa lúc hôm kia hoa đã nở rồi, trẫm cũng đã xem qua, đúng thực là quốc sắc thiên hương, dù sao Ngự Hoa Viên ngươi cũng quen thuộc, liền chính mình qua đó xem đi.”

Khang viễn vội vàng khom người nói: “Thần không dám, đây là trong hậu cung, thần tự tiện đi vào đã là không nên, hoàng chi lại...”

Lời nói chưa xong, hạ hầu hiến đã muốn cười phát tay nói: “Tốt lắm, ngươi là người ra sao, trong lòng trẫm hiểu rõ nhất, tìm khắp cả thiên hạ, người quân tử như ngươi tìm cũng không được đến vài người, đi thôi đi thôi, hoa kia chỉ nở đúng ba ngày, ngươi hôm nay bỏ lỡ, nếu còn muốn nhìn chỉ có thể đợi đến sang năm”

Hạ hầu hiên vừa nói xong, biết Khang viễn là người rất thủ lễ tiết, liền sai một thái giám theo bồi hần, Khang viễn thẳng đến khi cung nữ thái giám đưa hạ hầu hiên ly khai Trầm Hương đình, lúc này mới xoay người, chậm rãi bước xuống bậc thang.

.....
(*) 清平調其三

名花傾國兩相歡,

長得君王帶笑看。

解釋春風無限恨,

沉香亭北倚闌幹。

Thanh bình điệu kỳ 3

Dịch thơ

Danh hoa quốc sắc thời hoan lạc

Quân vương nhìn, miệng cười tươi

Gió xua quên hận đùa vui

Đình trầm mế bắc dựa người tỏa hương

Hạ Hầu Triền cứ như vậy đứng từ xa nhìn hần. Nam nhân này xem ra đáng vẻ có một loại mị lực làm người ta tâm động, nhưng mà khi xoay người lại, lại không phải là khuynh quốc khuynh thành, chẳng qua chỉ là một gương mặt trắng noãn lộ ra vẻ đoan trang nho nhã, cũng có thể xem như một mỹ nam tử, nhưng mà so với những người đã cùng hần thị tẩm, lại kém xa.

Nói thì vậy, nhưng Hạ Hầu Triền vẫn là gắt gao nhìn Khang Viễn, nam nhân này, một thân văn đạm phong khinh* bằng tâm ngọc cốt**. Trong sân vắng vẻ, hần cứ như vậy lưng thẳng từng bước từng bước một đi tới, làm cho người khi nhìn thấy, tâm như có một cảm giác thoải mái. Trên miệng thần nhiên nở ra một nụ cười nhu hòa, khuôn mặt vẫn như vậy một vẻ nhu hòa bình tĩnh, làm cho người ta hận không thể dùng một hòn đá nhỏ mà đánh vỡ, giống như đánh vỡ một mặt hồ tĩnh lặng, sau đó nhìn xem những đợt sóng gợn nhộn nhạo bộ dáng ra sao.

Khang Viễn rất nhanh liền đi xa, Hạ Hầu Triền cùng người hầu hạ tránh ở phía sau đại thụ, hần cũng không có phát hiện ra.

“Các người đều trở về đi, không được theo ta.” Hạ Hầu Triền phân phó người bên cạnh, gấp bọn thái giám nom nóp lo sợ bất động bước chân, lông mi khẽ nhú lại, lạnh lùng nói: “Nếu không ly nơi này, trở về liền sai người đánh gãy chân các người.” Một lời nói chưa xong, mọi người như chim chạy tán loạn đi, này chủ tử tính tình bất thường trong cung có tiếng a.

“Chờ đã. Tiểu vận tử, người lưu lại cho ta.” Hạ Hầu Triền bỗng nhiên gọi lại một tiểu thái giám, tiểu thái giám kia so với hần lớn hơn hai tuổi, vóc người cùng hần không sai biệt lắm, thế là không nói không rằng đem y phục thái giám của người ta mặc bên ngoài lột rat hay vào, lại cởi quần áo chính mình đưa cho thái giám kia, sau đó khoát tay áo: “Được rồi, người đi đi.”

Tiểu vận tử trong tay cầm nhất kiện xa hoa y phục khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm: “Tiểu vương gia, kiếp trước người nhất định là một thổ phi a, nhất định a, tới kiếp này còn không sửa được cái tật xấu của thổ phi nữa a, ô ô ô..... tiểu thái giám chỉ mặc một kiện trung y vừa đi vừa ở trong lòng vụng vộm oán giận.

Hạ Hầu Triền cũng không hiểu tại sao mình làm như vậy, bất quá hần từ trước đến nay là hành động trước suy nghĩ sau, làm việc chủ yếu dựa vào cảm tính. Trầm ngâm một lúc, liền hướng mẫu đơn viên nở ở Ngự Hoa Viên mà đi đến.

Quả nhiên, đi một chút liền thấy mẫu đơn viên, bởi vì đang là giữa trưa, cho nên bốn phía không người, chỉ có Khang Viễn một người ở khuôn viên tĩnh tế giám định và thưởng thức, phía trước, tiểu thái giám theo y đang tựa vào trong đình mà ngủ gật.

Hạ Hầu Triền liền lẳng lặng đứng ở phía sau Khang Viễn, đối phương lấy ánh mắt tán thưởng xem hoa, hần liền lấy ánh mắt mê hoặc mà xem người, sờ dĩ mê hoặc, là bởi vì hần thật sự không rõ, chính mình vì sao lại giống một tên ngọc tử đứng ở chỗ này, chịu bị phơi nắng gay gắt, chỉ để xem một người nam nhân.

Bất quá mê hoặc vẫn là mê hoặc, Hạ Hầu tiểu Vương gia vẫn là bất động đứng yên. Qua một lúc lâu sau, đại khái là Khang Viễn đã thưởng thức xong rồi, muốn xoay người rời đi, thế là, một thân y phục tiểu thái giám, Hạ Hầu Triền đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt y.

Thở nhẹ một tiếng, Khang Viễn lui từng bước, y không nghĩ tới phía sau thế nhưng lại có người, hơn nữa ánh mắt của người này nhìn mình, thật giống ấu lang (sói con) mà bọn thị vệ thường nói trên thảo nguyên, tuy rằng y chưa bao giờ nhìn thấy qua bộ dáng của ấu lang, thế nhưng đứa nhỏ này, đúng là trong nháy mắt khiến cho y liên tưởng đến loại động vật trên thảo nguyên này.

Lấy lại bình tĩnh, thì ra vẫn là một thiếu niên, ai, tuổi còn nhỏ đã xa quê hương, bị bán đến nơi này, cũng thật là đáng thương. Khang Viễn nghĩ đến đây, trong tâm lập tức có một loại cảm giác thương tiếc, liền tiến lên giúp Hạ Hầu Triền sửa sang lại vạt áo, lại nhu nhu góc áo giúp hắn, hòa nhã nói: “Mặt trời đã lên cao, người tuổi lại nhỏ, đứng ở chỗ này phải để ý không bị cảm nắng!”

Y tuy nói vậy nhưng Hạ Hầu Triền chung quy vẫn đứng bất động, liền ôn hòa cười cười, từ trong lòng ngực lấy ra một hà bao tinh xảo, đưa cho đối phương, nói: “Nga, nơi này có mấy viên kẹo, ta cho người ăn, mau trở về, người một mình ở trong này, phụ mẫu đều ở bên ngoài, nếu người thật sự bị cảm nắng, bọn họ cũng sẽ lo lắng a.”

“Bọn họ sẽ không lo lắng.” Hạ Hầu Triền đột nhiên lên tiếng, đều do tiên hoàng sớm băng hà, thái hậu lại hằng năm lễ Phật, tất cả mọi người chỉ biết sùng bái, ép buộc hắn, từng có ai lo lắng hắn gặp chuyện không may bao giờ.

Khang Viễn thở dài, lại sờ sờ trán Hạ Hầu Triền, nhãn thần ánh lên vài tia thương hại cùng nhu tình.

Y đứng lên, cầm lấy đôi tay nhỏ bé của Hạ Hầu Triền, rồi mới dắt hắn đi vào dưới bóng cây đại thụ, mỉm cười nói: “Thân phụ đưa người tới nơi này, cũng là bất đắc dĩ, nào có cha mẹ nào lại không thương con mình, lại nguyện ý đem con mình đưa vào trong cung không thể gặp mặt, bọn họ khẳng định là có nỗi khổ, người cũng đừng oán hận bọn họ, đưa người tới nơi này, bọn họ so với người còn thống khổ hơn a.”

Hạ Hầu Triền vẫn còn nhỏ, nhưng ánh mắt lại nhanh nhẹn, thoáng thấy tiểu thái giám ở trong đình ngồi dậy dụi mắt, hắn cũng không biết vì sao có chút hoảng, nếu thân phận mình bị tiểu thái giám kia nhận ra, nam nhân nếu biết mình nói dối có không sẽ không thích mình nữa, thế là một phen nắm chặt hà bao trong lòng bàn tay, xoay người bỏ chạy.

“Ai.....” Khang Viễn cũng không nghĩ tới đứa nhỏ này đột nhiên nói đi là đi, ngay cả lễ nghĩa cũng không màng, sừng sốt một chút, không khỏi lắc đầu cười cười, vừa muốn xoay người, chỉ thấy thiếu niên kia bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn chính mình, sau đó thốt ra một câu: “Ta sẽ nhớ kỹ người.” Nói xong lại chạy tiếp, cũng không quay đầu lại cho đến khi biến mất.

Tiểu thái giám đi tới, lại thấy Khang Viễn đang nhìn về hướng xa phía trước, nhu nhu đôi mắt hỏi: “Khang công tử người nhìn gì a? Hoa mẫu đơn đâu phải ở hướng đó.”

“Không phải, ta vừa mới thấy một vị tiểu công công, chạy nhanh như vậy, ta sợ hắn bị ngã”. Khang Viễn mỉm cười quay người lại: “Được rồi, mẫu đơn ta cũng đã nhìn rồi, làm phiền công công dẫn đường, chúng ta đi thôi.”

Tiểu thái giám đáp ứng một tiếng, sau đó dẫn Khang Viễn xuyên qua đám hoa đi về tiền điện, rồi đứng nhìn đến lúc y ra cửa cung, lúc này mới trở về hầu hạ Hạ Hầu Hiên, cũng không đề cập gì đến chuyện đã xảy ra.

Chuyện xảy ra lúc đó Khang Viễn rất nhanh liền quên, y là tướng quốc công tử, mỗi ngày phải làm rất nhiều việc: Đọc sách, kết bạn, xã giao, lại thường xuyên phải vào trong cung, chung quy cũng chỉ một cái hà bao với mấy viên kẹo mà thôi, cũng không để lại trong tâm trí y một chút vết tích gì. Nhưng mà y lại không biết, cái chuyện mà y không để trong tâm trí ấy, Hạ Hầu Triền lại rất trân trọng.

Tính cách của đứa trẻ là thế, thời điểm nó gặp khó khăn, nếu có người vớt tay giúp đỡ, nó hội cả đời trung thành đối với người đó.

Cái Hạ Hầu Triền muốn, không phải là vàng bạc châu báu, hắn ở trong cung, thứ hắn mong muốn khát vọng nhất chính là thân tình, thế nhưng thứ thân tình này người thân cũng không thể cho hắn được, mặc dù hắn có mẫu hậu, nhưng người lại chỉ ở Phật đường (đi tu lun đi cho gỏi), thường thường nửa năm không gặp cũng không ảnh hưởng gì (đáng ghét). Chính vào lúc này, hắn lại gặp được Khang Viễn.

Tuy nhiên, hành động quan tâm này của Khang Viễn kỳ thật cũng rất bình thường, nếu là từ Hạ Hầu Hiên hoặc là thái hậu làm, cũng không nhất định sẽ làm cho Hạ Hầu Triền trong lòng mang cảm kích, có lẽ khi hồi cung có thể sẽ đem kẹo trong hà bao mà ném vào trong viện. Nhưng mà cái này là của một người xa lạ quan tâm hắn, cho hắn, đối phương thậm chí còn không biết thân phận của hắn, nhưng đối với Hạ Hầu Triền mà nói, lại vô cùng quý báu.

Hạ Hầu Triền lúc nào cũng nhớ người đó, nhớ đến đôi nhãn thần ôn nhuận kia, nhớ nụ cười ôn nhu của y, trên người y lúc nào cũng toát lên một khí chất ôn hòa bình tĩnh.

Rất nhiều đêm, hắn luôn giữ chặt hà bao đặt ở trước ngực, thật giống như lúc Khang Viễn lấy tay nhẹ nhàng vuốt trán hắn. Kẹo trong hà bao, hắn vẫn chưa nếm qua.

Phải nói rằng, giáo dục đứa nhỏ lúc đầu là tối trọng yếu, Hạ Hầu Hiên là người anh minh, thế nhưng về phương diện này lại thật sự thất bại, không phát hiện được, thời điểm này trong lòng người đệ đệ hắn yêu thương nhất, đã lưu luyến khắc sâu hình ảnh người nam nhân đó.

Hạ Hầu Triền lúc này vẫn chưa hiểu được yêu cùng dục vọng độc chiếm, hắn chỉ biết là, chung quy có một ngày mình trưởng thành, sẽ đem vị ca ca ôn nhu kia bảo hộ trong đôi cánh của mình, không bao giờ nữa... làm cho hắn rời khỏi mình...

Mang theo tâm tư cùng cảm xúc đó, Hạ Hầu Triền càng ngày càng cố gắng trưởng thành, hắn đi học không hề quấy rối, mà còn thật sự ngồi nghe giảng bài, bởi vì hắn nhớ rõ, Khang Viễn có thể cùng hoàng huynh chơi cờ, luận tranh, ngâm thơ chỉ phú...

Tuy rằng không biết về phương diện này trình độ hoàng huynh ra sao, nhưng có thể cùng người kia đàm luận về mấy thứ đó, nhất định là rất xuất sắc. (Hạ Hầu Hiên==, Tiểu Bạch mắt lang, trầm xem như nuôi không người như thế nhiều năm)

Không chỉ như thế, những người trong cung dần dần đều phát hiện, tiểu Vương gia của bọn họ tựa hồ tính tình đột nhiên thay đổi, hiện tại hắn không hề hồ một chút liên hồ nháo, chỉ vì một chút việc nhỏ mà làm loạn lên. Trước kia thái giám cung nữ hầu hạ hắn trong cung, không đến nửa tháng sẽ thay đi

một đám, vì sao? Nếu không đổi đại khái sẽ bị đánh chết .

Nhưng từ ngày Hạ Hầu Triền một thân quần áo thái giám trở về, hẳn chẳng những không hề phạt người nào, có một lần cung nữ lỡ tay, đem một chén trà đánh đổ , nước trà làm bàn tay nhỏ bé của Hạ Hầu Triền đỏ một mảng lớn. Cung nữ lúc ấy đều sợ tới mức tê cứng, nghĩ đến lúc này đây khẳng định là sẽ bị mang ra đánh cho đến chết, nhưng mà ngay lúc bọn thái giám đến kéo nàng ra, Hạ Hầu Triền thể nhưng khinh miếu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ nói:“Hung dữ như vậy làm gì?Không cần dọa nàng sợ, bọn Vương không có việc gì hết, cũng không phải tiêu cô nương nũng nịu, được rồi được rồi, đi xuống đi, đổi một chén trà mới lên là được rồi.”

Bọn cung nữ, thái giám nằm mơ cũng không nghĩ tới tiểu vương gia nhà mình có thể một ngày từ ác bá vương gia lột xác thành thiếu niên đại lão gia, một phen cảm động đến rơi nước mắt. Rất nhanh , đại tổng quản Đức Phương phụ trách tuyển cung nữ thái giám cho tiểu Vương cũng phát hiện ra, người trong phủ gia đã hơn nửa năm vẫn chưa đổi một ai.

Hạ Hầu Triền tính tình chuyển biến làm cho Tiểu Vạn từ từ mình đa tình một phen, cho rằng đều là lúc đó đổi ý phục cho Vương gia,do trên đó có dính tính thiện lương của chính mình, mới có thể đem tiểu Vương gia thay đổi. Chính là có chút điểm kỳ quái, tiểu Vương gia mỗi ngày ôm hà bao kia rốt cuộc là của ai a? Cái đó đâu có quan hệ gì với mình...

Hạ Hầu Triền cứ như vậy ần nhần đổi Khang Viễn tưởng niệm, hẳn không biết Khang Viễn là ai, thậm chí cũng không biết tên của y, nhưng là hẳn còn chưa có thăm qua Hạ Hầu Hiên, sợ hoàng huynh nhìn thấy tâm tư của mình, sẽ ngạc nhiên.

Vội lại vạn nhất hẳn truyền thánh chỉ ban hôn đến, lúc đó cho dù chính mình có đến khóc nháo trước mặt mẫu hậu, không thú thê cũng không được.

Hạ Hầu Triền đã sớm quyết định , hẳn sẽ không để Khang Viễn chịu một chút ủy khuất nào..... Sẽ lấy thân phận Vương phi rước y vào phủ, từ nay về sau cả đời chỉ yêu một mình Khang Viễn, cho dù là hữu danh vô thực thê tử, hẳn tuyệt đối không cần.

Cuối cùng tiểu Vương gia cũng đã ngây thơ biết tình yêu là gì, cũng hiểu được thân phận Vương gia của mình, muốn cùng một chỗ với một người nam nhân, chắc chắn sẽ bị hoàng huynh phản đối, nhưng tính tình của hẳn đối với người mà nói, đến lúc cuối cùng, chẳng sợ sẽ tính tấn tương vong.

Hai năm trôi qua, Hạ Hầu Triền đã bước qua tuổi mười lăm , Hạ Hầu Hiên liền hạ ý chỉ sắc phong hẳn làm Nhuệ thân vương, lập tức đem người xây cho tâm can đệ đệ một Vương phủ nằm trên con đường phồn hoa nhất trong kinh thành.

Làm cho Hạ Hầu Hiên cảm thấy không ngờ, hơn nữa lại thêm cảm giác ư ỏi khó hiểu: Đây Vương phủ còn chưa xây hảo, cái tên đệ đệ không lương tâm này liền nói lập tức muốn đi ra ngoài, cả ngày chỉ biết chạy tới hỏi chính mình: “ Hoàng huynh, thời điểm nào ta có thể chuyển ra ngoài a?”

Hoặc là: “ Hoàng huynh, người bảo bọn họ không cần xây quá xa hoa, đơn giản là được rồi, thời gian sớm nhất hoàn thành là tối trọng yếu.”

Hạ Hầu Hiên buồn bực, phần hận hạ lệnh:“Cứ xây dựng hảo cho ta, mọi thứ cái gì cũng phải là tốt nhất, cần phải phải tận thiện tận mỹ, không cần sợ tốn thêm một năm rưỡi nữa.”

Đáng thương cho tiểu Vương gia, mắt thấy không biết thời điểm nào có thể xuất cung, mà hẳn đối Khang Viễn tưởng niệm đã muốn như nước tràn vỡ đê, rốt cuộc không chế không được .

Rút kinh nghiệm xương máu, hẳn đến trước mặt hoàng huynh khẳng khái phân trần, đại ý chính là: Thân là hoàng tử, lý nên làm một quan viên gương mẫu, sao có thể xây dựng vương phủ xa hoa, sở dĩ phải xây đơn giản một chút, hoàn toàn là vì lo lắng cho thanh danh hoàng huynh cùng ngân lượng trong quốc khố, đều không phải là do chính mình muốn nhanh nhanh xuất cung. Nếu hoàng huynh không thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, thân đệ nguyện dọn vào trong vương phủ giám sát, biểu hiện quyết tâm.

Lời nói này làm cho Hạ Hầu Hiên vui vẻ ra mặt, cuối cùng thu hồi lại mệnh lệnh thêm một năm rưỡi tu kiến. Hạ Hầu Triền chờ a chờ, trong lòng nóng như lửa đốt, cuối cùng một năm đầu thu, Vương phủ của hẳn đã xây hảo, liền chọn một ngày tốt, sau đó Nhuệ vương gia liền thu gom hết vàng bạc, tài bảo của mình rồi đi hoàng cung, dọn đến Vương phủ của chính mình .

Hạ Hầu Hiên đứng trên cửa thành, thần tình hắc tuyến nhìn chằm chằm không dứt vào chiếc xe ngựa mang theo vàng bạc tài bảo đang đi ra khỏi kinh thành, nghiêng răng nghiêng lợi lắm lắm:“Đây tiểu quý, nói cái gì phải làm một quan viên gương mẫu, vì trẫm thanh danh cùng ngân lượng quốc khố suy nghĩ, mẹ nó tất cả đều là giả , hẳn đem mấy thứ này kéo đến quý phủ , quốc khố của trẫm liền trống không một nửa. Nói làm bầm, suy nghĩ hao tổn nhiều lý do như thế, chính là nghĩ muốn sớm một chút ra cung tự do tự tại ăn chơi đàng ***.”

Một bên mắng, một bên lại thờ dài nói:“Đi a, trẫm cả đời chỉ có thể ở tại hoàng thành, đệ đệ có thể đi ra ngoài, cũng coi như là một việc cao hứng. Sau này một khi có thời gian, có lẽ trẫm còn có thể qua nơi đó cùng hẳn uống chút rượu tâm sự đi. Nghĩ đến đây, hồi phục lại thái độ cao hứng, âm thầm quyết định chủ ý, lúc này mới đi xuống.

Ngày đầu tiên Hạ Hầu Triền xuất cung, liền kêu hạ nhân mang hẳn đến khinh thành nỗi danh tửu lâu, nơi các nhân sĩ đàm đạo văn chương dạo quanh một vòng, thăm nghĩ sẽ cùng Khang Viễn nơi này tái ngộ. Nhưng mà trời không theo ý người, đợi đến lúc trời tối, cũng không phát hiện Khang Viễn.

Nhiệt tình lúc mang ra cung đã bị dập tắt hơn phân nửa, Nhuệ tiểu vương gia giống như một con gà trống bị đánh bại buồn bã ỉu xiu đi trở về. Sau một vài lần đến tửu lâu, cho dù nữ nhân kiều mị xiêm y không chính cầu cạnh mời hẳn, hẳn cũng không thèm liếc mắt nhìn đến một cái.

Hạ nhân đi theo hẳn tên Sơ Tứ, y không phải là thái giám ở trong cung, chính là nô tài được mua về Vương phủ, bởi vì tay chân lanh lẹ, thái độ làm người thông minh, cho nên rất nhanh liền được thăng làm tổng quản trong Vương phủ, lúc này hẳn thấy tiểu vương gia đối ca kỹ chẳng lộ ra vẻ quan tâm, trong lòng không khỏi âm thầm bội phục, thăm nghĩ tiểu Vương gia sau khi ra hoàng cung, còn có thể chính nhân quân tử như thế, thật sự khó có thể gặp

được.(gím, bày đặt dzậy thui chứ e ý cáo nãm...:-)))

Chợt thấy cổ kiệu hướng bên này lại đây, người đi đường hai bên đều tránh lui. Hần sớm nhận ra cổ kiệu này người nào tọa, liền quay sang Hạ Hầu Triền cười nói:“Tiểu Vương gia, ngài đã bốn lần đến tiểu lâu, thấy rất nhiều tài tử, nhưng mà thời vận có lẽ không tốt, không thể gặp được kinh thành đệ nhất tài tử, bất quá Vương gia chính là Vương gia,....., này không phải Khang công tử đã tới rồi, tiểu Vương gia muốn hay không gặp một lần? Nô tài liền theo y, hỏi thăm y muốn đi đến địa phương nào, liền đến thông tri ngài, đương nhiên, nói lý lẽ y là nên hạ kiệu bái kiến tiểu Vương gia , Khang công tử cũng cũng không phải là người không hiểu lễ nghi phép tắc....”

Không đợi Sơ Tứ nói xong, Hạ Hầu Triền không bình tĩnh phát tay nói: “ không thấy không thấy, gặp cái gì? Ngươi không thấy một ta một, hồi phủ.” (tại vì e ý vẫn chưa bik con người ta tên nà gì, nãm cái gì, ở đâu nên nó mới hồ hững nư vậy đóa...)

Sơ Tứ vội vàng lui ra, nghĩ thầm rằng cũng khó trách tiểu Vương gia, đi bộ cả một ngày trời, tay chân ta đều tê, huống chi hần chỉ là một đứa nhỏ.

Vừa định đi đến, chợt nghe phía sau một thanh âm cười sáng nói: “ Di? Đúng là cổ kiệu của Khang huynh, ha ha ha, Phong Tú lâu bất quá chỉ còn vài bước là đến, Khang huynh ngươi nên xuống đến cùng ta đi bộ còn hơn.” Nghe khẩu khí như vậy, có thể kết luận người này chính là bằng hữu quen biết của Khang công tử.

“Dừng kiệu!” Bên trong kiệu truyền ra một giọng nam nhân ôn nhuận mà mang theo kinh hi, tiếp theo màn liêm trưởng được vén lên, một công tử tổ y ô phát bước ra, cười nói: “ Quả nhiên là Lâu huynh, sao vậy? Không phải nói đi Chiết Giang hay sao? Như thế nào nhanh như thế đã trở lại?”

Một lát sau, Hạ Hầu Triền đã chạy tới phía sau cổ kiệu, vốn trong lòng muốn nhanh tiến cung, hướng Hạ Hầu Hiên hỏi thăm một chút tình hình của Khang Viễn, tối thiểu cũng muốn biết tên của người trong lòng. Nhưng mà trời tính không bằng người tính, hần tìm người đã một ngày cũng không thấy, thế nhưng tại tình huống như thế này lại gặp được.

End 1

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

CHƯƠNG 2

Hạ Hầu Triền thân thể cứng đờ, thời điểm Sơ Tứ đang ngo ngắc, đã thấy chủ tử về mặt không dám tin xoay người sang chỗ khác, môi mấp máy, cuối cùng cũng không nói ra cái gì.

Hần cảm thấy kỳ quái, bỗng nhiên tay áo bị người túm trụ, tiếp theo âm thanh của Hạ Hầu Triền vang lên:“Mau, ngươi..... Ngươi xem xem ta..... Ta bộ dạng này có xấu lắm không? Trên mặt, trên xiêm y có hay không dính bụi bẩn?” Thanh âm run rẩy, giống như bị kích động không kiềm chế được.

Sơ Tứ cười cười gật đầu nói:“Tiểu vương gia nhìn thật hảo, người thân phận Vương gia tôn kính, dù đứng ở chỗ này cũng tôn lên vẻ ngọc thụ lâm phong anh tuấn tiêu sái, không nhìn thấy chỗ nào không ổn hết.” Hần một bên ca ngợi,một bên hướng bốn phương tám hướng nói, nghĩ thầm đâu có thấy bóng dáng cô nương xinh đẹp nào đâu ta, phía trước chỉ có Khang công tử cùng Lâu công tử sóng vai bước đi thôi mà.(e ý tưởng Vương gia nhà mình thấy mỹ nữ mới hành động như thế... sai ừ e ơ, nó thik mỹ nam thui, nữ nó hok cho vào mắt đâu...)

Hạ Hầu Triền không chút nghĩ ngợi, liền nhanh nhanh đuổi theo, thời điểm tiến đến gần, cũng không tiến lên chào hỏi, còn chậm rãi đi theo phía sau. Mắt thấy Khang Viễn cùng vị Lâu công tử kia song bước bên nhau, không khỏi nường mảy, trên mặt liền mang theo vài phần sát khí.

“Có mang theo ngân lượng không?” Gương mặt băng lãnh quay ra phía sau hỏi tùy tùng Sơ Tứ, sau khi nghe thấy phía sau trả lời, hơi hơi gật gù đầu, về mặt trầm ngâm, cũng theo đi vào.

Hạ Hầu Triền lần đầu ra cung, bên ngoài vẫn chưa có người nhận thức hần. Chẳng qua hần tuy rằng còn trẻ, trên người đã mang một cỗ khí thế Vương giả, hơn nữa phục sức hần mặc trên người cũng không phải là loại tầm thường, bởi vậy tú bà vừa thấy liền biết là khách quý tới. Vừa muốn xoay đi lên nhỉnh hót một phen, thỉnh lĩnh liền thấy Sơ Tứ ở phía sau hần, không khỏi sửng sốt.

Sơ Tứ lúc chưa tiến vào làm ở Vương phủ của Hạ Hầu Triền đã làm quản gia, ở kinh thành cũng được coi là một nhân vật có mảnh khỏe, trước kia hần cũng đã từng tới Phong Tú lâu, bởi vậy tú bà cùng mọi người đều biết nói đó là một nhân vật không thể trêu vào, thấy hần thế nhưng nhắm mắt theo đuổi đi theo phía sau một vị công tử trẻ tuổi, kia tiểu công tử cuối cùng là có thân phận như thế nào? Thực nếu nói ra chỉ sợ có thể hù chết nhân đi.

Sơ Tứ hướng tú bà vẫy vẫy tay, tú bà vội vàng tiến lại, bồi bồi cười nói:“Tứ gia, lần này sao vậy mang người lại đây? Kia tiểu công tử là ai a? Tứ gia còn như vậy khách khí.....”

Một lời chưa xong, Sơ Tứ liền cười lạnh nói:“Nói ra hù chết ngươi, hần chính là thân đệ đệ đương kim thánh thượng, mới vừa phong hàm Nhuệ thân vương tiểu vương gia, kêu người hầu hạ cẩn thận cho ta, ngươi noi này là kỷ viện, bằng không đánh chết ta cũng không dám đưa hần tới nơi này.”

Tú bà sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng không ngừng gạt đầu. Đám người Khang Viễn đã đi lên lầu ba, Phong Tú lâu không có nhà gian riêng (phòng riêng), muốn phòng đều là trực tiếp đi vào trong phòng của các cô nương, hiện giờ tại lầu ba, chỉ có bốn năm cái bàn, chuyên môn vì vương công quý tộc mà chuẩn bị. Khang Viễn là tướng quốc công tử, tú bà tự nhiên không dám chậm trễ.

Hạ Hầu Triền cũng đi lên lầu ngồi xuống, mục đích chính là quan sát Khang Viễn, lúc này đèn mới thấp rực rỡ, phần lớn khách nhân còn chưa đến đông bởi vậy lầu ba chỉ có hai bàn bọn họ là có người. Sơ Tứ nói tú bà đêm nay đem lầu ba bao hạ (có mỗi cái lầu 3, phải bao hết cái quán), ai cũng không cho tiến vào, sau đó tiến về phục vụ phía sau Vương gia.

Khang Viễn là tài tử, ngày thường không thể đến nơi phong nguyệt không văn hóa như thế này, văn nhân bình thường đều là tụ họp tại tần lầu sở quán. Huống chi Phong Tú lâu cảm nghệ song tuyệt tài nữ cũng không phải là ít, nữ tử ở đây cũng không phải loại yêu thị mị hoặc người, bởi vậy Khang Viễn mặc dù cùng các bằng hữu tới nơi này, mọi người bất quá là nghe cảm chơi cờ, đàm thi luận phú, cũng không có làm ra việc gì bại hoại xấu xa.

Hạ Hầu Triền hoàn toàn không nhận ra, ý nghĩ hiện lên về tần nhẵn ngoan độc, nghĩ thầm rằng nếu có nữ nhân nào dám liếc mắt nhìn y, ta lập tức liền sai người đem nàng giết (ác vừa thui a oi...ngươi ta chỉ làm việc kín tỉn thui). Vừa nghĩ đến đây, chợt nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng cười khê, tiếp theo vài nữ tử xinh đẹp nối đuôi nhau đi đến.

Trên bàn bày đầy rượu và thức ăn, nữ tử này cùng bọn họ đều quen biết, tự động liền ngồi ở bên cạnh, giúp bọn họ rót rượu gấp thức ăn, đối nữ tử thanh lâu mà nói, có thể hầu hạ khách nhân quân tử hữu lễ như vậy, lại còn là tiếng tăm lừng lẫy tài tử, chính là phúc khí không nhỏ.

“Sơ tứ, ngươi đi, đem nữ nhân bên người Khang công tử lại đây cho ta.” Hạ Hầu Triền nhấp một ngụm rượu, rượu vào, hần phun ra lời nói lại lạnh như băng.

“A? Ai, tiểu nhân..... Đi làm cái này.” Sơ Tứ nghĩ thầm -má ơi, tiểu vương gia này lại có tật xấu gì? Chẳng lẽ coi trọng nữ nhân kia? Chắc không sao, Khang công tử khoan hồng độ lượng, khẳng định sẽ không so đo.

Thế là kêu tú bà đi lên, đem lời Vương gia nói lại với nàng, tú bà đến bên người Khang Viễn bởi cười một phen, nữ tử kia liền đứng dậy hướng bọn họ bên này đi tới.

“Tiểu công tử.....” nữ nhân kia chỉ nghe thấy mụ mụ bảo nàng hảo hảo hầu hạ vị này tiểu công tử, cũng không nói thêm gì, mới vừa nói ra ba chữ, đã bị Hạ Hầu Triền phát tay ngăn cản, rồi mới nghe hần lãnh đạm nói:“Ngồi xuống, ăn của người đi.”

Nàng kia nghĩ xảy ra chuyện gì? Bảo ta lại đây chính là vì muốn ta ăn mấy thứ này? Lại không dám không tuân mệnh, đành phải một bên cẩn thận nhìn sắc mặt Hạ Hầu Triền một bên hướng miệng đưa com lên ăn.

Tú bà đem nữ tử bên người Khang Viễn kéo đi, tất nhiên phải kêu thêm người nữa. Ai ngờ nữ nhân kia vừa tới, lại bị Hạ Hầu Triền kêu lại, kể từ đó, không đến nửa canh giờ, Hạ Hầu Triền này một bàn đã muốn ngồi kín hết sáu bảy nữ nhân, Khang Viễn cũng tự nhiên cô độc một mình ngồi.

End 2

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

CHƯƠNG 3

Sơ Tứ đến bây giờ nếu không hiểu sẽ không còn là Sơ Tứ nữa. Nháo đến đến mức này, tiểu vương gia chính là không muốn có nữ nhân bồi bên người Khang công tử a.

Trước không cần nói đây là loại tâm tính gì, quan trọng là ... hần phải nhanh nói cho tú bà một tiếng, đừng hướng Khang công tử đưa thêm cô nương nào nữa, nếu tái đưa thêm, đồ ăn trên bàn sẽ không đủ ăn đâu. Xem mấy cô nương này, bình thường đối đến mức vậy sao? Lúc này ngay cả một chút ý tứ cũng không để ý, một đám ăn như lang thôn hồ yết. (ăn như hồ đói a, ăn ngấu nghiến a.. tội mấy bà thím quá)

Lâu Danh cuối cùng nhin không được, hung hăng vỗ bàn một cái quát:“Chuyện này là sao? Tới một người lại đi một người, người đem các cô nương trong Phong Tú lâu kêu ra hết cho ta, để tiểu công tử bên kia chọn trước, chọn xong rồi, còn lại hướng Khang huynh bên này một người đi? Nói cho người biết, đừng tưởng rằng Khang huynh không lên tiếng, liền muốn khi dễ, chúng ta mặc dù không phải vương tôn quý tộc gì, nhưng cho đến bây giờ cũng không có người nào dám coi khinh chúng ta như thế.”

Hạ Hầu Triền chậm rãi đứng lên, hần sớm xem Lâu Danh không vừa mắt, vì cái gì hần cùng Khang Viễn ngồi cười nói với nhau, cũng không liếc mắt qua nhìn mình một cái. Bọn họ xem ta là cái gì.(người vô hình...nên không nhìn thấy nhau...)

“Tiểu vương gia, tiểu vương gia.....” Sơ tứ run rẩy, thấy Vương gia nhà mình mất lộ hung quang, làm sao cũng nhận thấy được toàn thân Vương gia đều

toát ra sát khí a.

Vừa định muốn khuyên vài câu, lại bị Hạ Hầu Triền trừng mắt nhìn vài lần, lập tức liền đem lời nói nuốt trở lại trong bụng, nghĩ thầm – mẹ ơi, tiểu Vương gia trừng mắt sao vậy so với hoàng thượng còn dọa người hơn a.

Lại nghe Hạ Hầu Triền triển lạnh lùng đối tú bà nói “Ngươi, đem tất cả cô nương ở lâu lý đều gọi vào cho ta, còn lại mấy bàn kia đều khai thượng bàn tiệc (mở tiệc a... có đồ ăn a), để cho các nàng tận tình ăn uống. Nhưng mà nếu ngươi còn dám hướng bàn kia đưa cô nương đến, cẩn thận bản Vương hủy đi Phong Tú lâu của ngươi.”

“Hắc, ngươi quá lắm chỉ là một cái tiểu hài tử, luôn miệng nói Vương gia, Vương gia thì làm sao? Vương gia cũng không thể giống ngươi như vậy không nói lý lẽ a?”

Lâu Danh nộ khí trùng thiên (lửa giận ngập đầu... ngu khí trùng thiên... hắc hắc), vừa định chống tay áo muốn đứng lên, đã bị Khang Viễn ấn xuống, chỉ nghe y mỉm cười nói “Được rồi Lâu huynh, ngươi không nên cùng một hài tử tranh cãi làm gì, dù sao ta cũng không có thói quen cùng các cô nương, không cần tái kêu, ngồi xuống, mau ngồi xuống.”

Lâu Danh bị bắt ngồi xuống, xem ra là bỏ qua chuyện này. Bất quá Hạ Hầu Triền một bước nhảy lên đi đến chỗ Khang Viễn, trừng mắt nói: “Ai là hài tử? Ngươi nói ai là hài tử? Ta đã qua mười lăm tuổi, ta không phải hài tử.”

Một câu kia làm Khang Viễn nói sững sờ, ta chỉ là khuyên can mà thôi a, sao tiểu hài tử này lại hướng ta phát hỏa a? Huống chi ngươi mới mười lăm tuổi, không phải là hài tử chẳng lẽ là đại nhân? Nga, tuy có bé trai mười lăm tuổi đã muốn thành thân, nhưng ta hai mươi tuổi, xưng ngươi một tiếng hài tử cũng không phải không đúng a.

Một khác kia cãi cò với Khang Viễn, Hạ Hầu Triền vốn trong lòng ôm kỳ vọng to lớn, hẳn chờ mong Khang Viễn có thể trước tiên nghĩ hoặc, rồi sau đó mới cẩn thận nhớ lại một chút, cuối cùng nhớ ra chính mình. Nhưng mà hẳn thất vọng rồi, Khang Viễn chính là mỉm cười nhìn hắn, nhẹ nhàng ôn nhu an ủi: “Hào hảo hảo, không phải hài tử, không phải tiểu hài tử, được rồi chứ?”

Khang Viễn, người này..... Căn bản là không nhớ rõ hắn, hơn nữa trong lời nói, rõ ràng còn đem chính mình xem như một tiểu hài nhi mà an ủi, ngữ khí giống y như lần đầu tiên gặp mặt.

Trong lòng ngực Hạ Hầu Triền chợt thấy nhột nhạo, phun ra không được đành cố gắng nuốt xuống (hự... e bị ho ra máu ư... nhưng muk đây đâu phải phim hàn... e xi-poi ngớ ngẩn quá), hẳn trong lòng nghĩ muốn đem Khang Viễn hung hăng đặt ở trên bàn đánh một chút, mặt khác lại càng nghĩ muốn đem y ôm gắt vào trong lòng. Chỉ tiếc hẳn lúc này vóc dáng vẫn là không bằng Khang Viễn (á á á... ẻm lùn), cho nên điều này làm hắn càng thêm bức mình.

Hạ Hầu Triền lúc này đang tràn ngập tức giận, muốn tìm người phát tiết thì ngoài cửa đã có một người ngu ngốc tự dẫn xác tới.

Chợt nghe ngoài cửa thế nhưng có một giọng nói the the vang lên: “Khang Viễn xảy ra chuyện gì? Hẳn thân là tướng quốc công tử, thế nhưng đến nơi này phong lưu, nếu lão tử nhà hắn biết, còn không đánh chết hắn. Nói làm bầm, hẳn so được với bản Hầu gia sao? Nói cho ngươi, chỉ biết đánh bóng bản thân, chọc giận ta, ta cho Phong Tú lâu của ngươi đóng cửa.” Lời đang nói, một thân cẩm y xanh biếc thiếu niên không sợ chết liền lung lay tiến vào.

Tú bà miệng liền giống như ăn hoàng liên (khổ qua), nghĩ thầm ta hôm nay không biết bị sát tinh nào chiếu phải, cả một đám mở miệng chính là muốn hủy Phong Tú lâu của ta. Trên mặt lại vội vàng nở một nụ cười câu khách, thốt lên: “Đi? Đây không phải Phong tiểu Hầu gia sao? Xảy ra chuyện gì đây? Tức giận như thế, là ai chọc tiểu Hầu gia sinh khí?”

Phong tiểu Hầu gia hai mắt như muốn phun lửa, hẳn vừa nhìn thấy Khang Viễn, khí tức đều tập trung một chỗ.

Hai người niên kỷ bằng nhau (cùng tuổi), vì cái gì Khang Viễn luôn được mọi người khen ngợi, hừ đối với mình, tên hỗn đản này mặt ngái cung kính, ai biết vừa xoay người đi sẽ ở bên tai người khác nói cái gì.

Cho tới bây giờ, Khang Viễn đi ở trên đường, ai cũng lên tiếng chào hỏi, lễ mừng năm mới đều cầu hắn viết tự biên câu đối. Chính mình thì sao? Đi ở trên đường thật giống như mang ôn dịch, tất cả mọi người lo chạy chỉ sợ không kịp. Hẳn không phải là lúc nào cũng trưng một bộ mặt thật hảo hảo sao?

Phong Tiểu Hầu gia mang nỗi hận này không phải một sớm một chiều. Hôm nay lửa giận đã đến đỉnh điểm, âm trầm cười đều, một phen đẩy ra tú bà, bước đi đến trước mặt Khang Viễn, cười nói: “Khang Viễn, nói thật, ta còn nghĩ đến, phiêu kê loại này bị người gièm pha chắc chỉ có ta mới có thể làm, không nghĩ tới a không nghĩ tới, không nghĩ tới ngươi đường đường Tướng quốc công tử, đệ nhất tài tử, một hảo nam nhân được mọi người khen ngợi, cũng sẽ làm ra loại sự tình này, ngươi nói hôm nay lão tử phải ở trong này giáo huấn ngươi, ngươi về nhà dám nói cho lão tử của ngươi sao? Hắc hắc, đường đường Tướng quốc phủ công tử, đến loại địa phương này phiêu kê, để xem ngươi tiếng xấu lan ngàn dặm ra sao?”

End 3

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

CHƯƠNG 4

Khang Viễn thật sự là mặc danh kỳ diệu (không thể giải thích, không thể hiểu nổi), trừng mắt nhìn, nhú mày nói: “Vị công tử này, ngươi. Ngươi là ai a? Phong tiểu Hầu gia? Xin thứ cho Khang Viễn cô lậu quả văn (học thức thiên bạc), chúng ta. Tựa hồ chưa từng gặp nhau bao giờ đi? Nga, này Phong Tử lâu ta cũng đã tới vài lần, bất quá là cùng bạn bè gặp nhau, thỉnh các cô nương đánh đàn trợ hứng mà thôi, tiểu Hầu gia ngươi đừng nói khó nghe như vậy.”

Lời giải thích của hắn một phen đập tắt lửa giận trong lòng Hạ Hầu Triền, đôi mắt trong phút chốc tỏa ra hào quang vạn trượng(con đã thành phật... congratulation): Thật tốt quá, y không có phiêu kỹ, y đến, chính là bởi vì tài tử phong lưu, cùng bạn bè gặp nhau.

Trong lòng đang muốn nhảy múa, mắt thấy vị Phong tiểu Hầu gia kia đã muốn hậm hực bước lên, xem ra thật muốn động thủ đánh Khang Viễn. Mà này một đám một sách đầu gối chỉ biết đứng yên đó không biết phản ứng như thế nào.

Hạ Hầu Triền sao có thể buông tha cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân như thế này, uy phong lẫm liệt, tiến lên trước một bước, dùng một bàn tay nắm chặt lấy cổ tay Phong tiểu Hầu gia, lạnh lùng nói: “Làm càn, Khang đại ca thân mình, cỡ như ngươi cũng muốn động vào sao?” (đứng ùi, chỉ có ẻm mới đk động thui...yo, fighting)

Hạ Hầu Triền tâm tư âm ngoan, vị Phong tiểu Hầu gia này dám động đến người trong lòng hắn, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua, vừa dứt lời, chợt nghe “Lộng sát” một tiếng, tiếp theo lại nghe tiểu Hầu gia phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết, Khang Viễn vừa thấy, trời ạ, vị tiểu Hầu gia kia cổ tay bị bẻ gãy*.

Khang Viễn nóng lòng, vội vàng đối Hạ Hầu Triền nói nói: “Ngươi đùa nhỏ này, xuống tay có thể nào lỗ mãng như thế? Còn không mau theo tiểu Hầu gia giải thích.” Vừa nói, vừa tiến lên xem xét thương thế của tiểu Hầu gia, mặc kệ nói thế nào, đây là Tiểu Hầu gia a, nếu thật sự muốn truy cứu, hải tử này trốn không thoát đâu.

“Ngươi. Ta thay ngươi dạy hắn, ngươi. Ngươi thế nhưng mắng ta?” Hạ Hầu Triền không dám tin nhìn Khang Viễn, đôi mắt mở to (như cá thác lác...) tràn đầy lửa giận cùng ủy khuất: “Hảo. Ngươi. Ngươi không biết tốt xấu, ta. Ta coi như uống phí tâm tư. Sơ Tử, chúng ta đi.”

Quay người lại, mắt thấy Phong tử Hầu gia kia đứng một chỗ ngơ ngác nhìn chính mình, không khỏi lại tức giận trong lòng, một cước đã đem gia hỏa chướng mắt kia cấp đá xuống lầu, rồi mới hậm hực bước xuống.

Lâu Danh xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, lắc đầu nói: “Dọa. Làm ta sợ muốn chết, tiểu hải tử kia rất dọa người, ta. Ta còn nghĩ đến hắn sẽ đối Khang huynh động thủ a.”

Vừa dứt lời, Khang Viễn vội la lên: “Hiện tại không phải lúc nói chuyện này, mau nhìn xem Phong tiểu Hầu gia.” Hắn đang nghĩ biện pháp làm sao dàn xếp ổn thỏa với tiểu Hầu gia này đây, ai ngờ đuôi tới dưới lầu, đã thấy tiểu Hầu gia kia tay bị bẻ gãy đang ngồi phịch ở trên mặt đất, cả người run rẩy đến lợi hại.

Khang Viễn trong lòng thầm nói hải tử kia xuống tay quá nặng, lại nghe bọn gia đình bắt đầu loạn nằng, đều kêu la không thể bỏ qua cho hung thủ, hắn chính là lo lắng, chợt nghe tiểu Hầu gia kia mắng: “Bọn nó tài tụi bây mất bị mù hết rồi à, kêu la cái gì? Còn không mang ta ra khỏi nơi này, các ngươi biết người nọ là ai không? Hắn. Hắn là.”

Nói tới đây, rốt cuộc cũng không dám đem thân phận hạ Hầu Triền nói ra, lại oán hận trừng mắt nhìn Khang Viễn liếc một cái, tâm tình xám xịt đi ra ngoài.

(* ày... ta không biết là bị bẻ tay hay bị chặt tay, trong bản của ta ghi là chặt đứt cổ tay, nhưng mà có thằng nào bị chặt mà còn liếc như thằng Hầu gia này đâu, thấy mâu thuẫn quá....)

Khang Viễn không thể hiểu nổi, ngây người trong chốc lát lại quay đầu đối đám người Lâu Danh thở dài: “Ta từng nói qua, gặp gỡ ở bờ sông, hoặc ở sơn đình (đình viện trên núi...), hay thư quán cũng được, các ngươi lại nói cái gì không phong lưu thật uống phí tuổi trẻ, muốn tới nơi này, hiện giờ xem ra, chúng ta tuy rằng trung quy trung củ (làm theo theo quy củ), nhưng mà những chỗ như thế này, sau này không nên đến thì hơn.”

Đám người Lâu Danh đám người đêm nay trải qua những việc này, cũng thấy không thú vị, đều cúi đầu đáp ứng. Mấy người liền ở Phong Tử lâu chia tay, Khang Viễn ngồi kiệu quay về phủ.

Đang đi trên đường, liền cảm thấy được có chút không thích hợp, sao đi lâu rồi mà vẫn chưa về tới nhà? Vén rèm lên vừa thấy, bên ngoài không phải là đường về nhà, làm y cả kinh không nhỏ, vội vàng kêu đình kiệu.

Quả nhiên, cỗ kiệu lập tức dừng, lại nghe bên ngoài một âm thanh trầm thấp mang theo ý cười nói: “Đây là do ngươi không có kinh nghiệm, lần sau nhớ kỹ, gặp loại chuyện này, không cần lập tức vạch trần, ở bên trong kiệu trước hạo hạo suy nghĩ một cái kế thoát thân, ngươi là đại tài tử, này hẳn là không làm khó được ngươi đi.”

Khang Viễn nghe âm thanh này có chút quen tai, nhưng bởi vì giọng nói rất trầm, cho nên trong lúc nhất thời không nghĩ được là ai, đang muốn nói chuyện, chợt thấy kiệu liềm (màn che) vén lên, một thân ảnh xông tới cửa kiệu, trước lấy tay che khuất tầm mắt hắn, rồi mới ở bên tai phả khí, cười nói: “Khang công tử, đoán xem ta là ai?”

Khang xa lắc đầu, nháy mắt cảm thấy thật căng thẳng, y trong lòng rùng mình, nhớ tới đã từng được biểu đệ giáo thụ biện pháp chạy trốn, mặc dù có chút xấu hổ phải mở miệng, nhưng sinh tử trước mắt, đành phải nhột nhột nói: “Vị này..... Anh hùng, khụ khụ..... Ta không có ngân lượng, cũng không có quan hàm, người..... Người bắt ta làm gì?”

Kỳ thật Khang Kiện dạy hắn biện pháp chạy trốn cũng không phải là nói như vậy, mà là như thế này “Hảo hán, có chuyện gì chúng ta hảo hảo nói, các người muốn gì, thỉnh cứ việc mở miệng, phạm là chuyện ta có thể làm được, nhất định không từ chối.” Nhưng mà những lời như vậy, y thật sự không thể nói ra. Tuy rằng chỉ là một thư sinh trói gà không chặt, nhưng ít nhất y cũng có khí phách của thư sinh.

“Người là tướng phủ công tử (công tử phủ tể tướng), chính là cái này, ta muốn bắt, chính là tướng phủ công tử.” Người nọ vẫn đang cúi đầu cười, không biết có phải cảm giác của Khang Viễn có vấn đề hay không, sao lại cảm thấy được bờ môi của hắn tựa hồ dán sát tại lỗ tai của mình. Y không khỏi nghiêng nghiêng đầu, lách mình tránh ra.

Ai, đầu năm nay a, nghĩ đến chỉ có con của thương nhân giàu có hoặc là vương tôn quý tộc mới có thể gặp lại chuyện này, ai biết liền ngay cả con của Tể tướng cũng bị? (chứ a ko phải vương tôn quý tộc à...tể tướng chứ có phải chiến đấu đâu)

Khang Viễn trong lòng thầm kêu khổ, lắc đầu nói: “Cha ta tuy rằng là Tướng quốc, nhưng hắn ngay thẳng thanh liêm, nhà của chúng ta cũng không có bao nhiêu tiền, nhưng thật ra ta có một biểu đệ cũng coi như giàu có, chính là hắn cách kinh thành hơi xa, người cả đi lẫn về một chuyến cũng mất hai tháng, người..... Người đề ta đi đi.”

“Ha ha ha, Khang đại ca, người..... Người thật sự làm ta chết cười.” Đối phương cuối cùng buông lỏng tay ra, Khang Viễn dùng sức trừng mắt nhìn, dần dần thích với ánh sáng, một khuôn mặt quen thuộc đập vào tầm mắt, chính là người ở kỹ viện tức giận bỏ đi Hạ Hầu Triền.

“Người thật sự là đọc sách đọc đến đờ người (...nu đây), bọn cướp chưa hỏi, người đã đem biểu đệ giàu có của người khai ra. Hôm nay là gặp ta, nếu là thật sự bọn cướp, người.....”

Hạ Hầu Triền ngừng nói, đôi mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt người kia, bộ dáng người kia sau khi tỉnh ngộ ra thật sự là có bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu, làm cho người ta..... Làm cho người ta hảo nghĩ muốn đem y đặt ở dưới thân hung hăng khi dễ. (Ặc...sắc lang)

Khang Viễn ảo não trừng mắt liếc Hạ Hầu Triền một cái, cả giận nói: “Người đưa nhỏ này, sao lại..... Sao lại thích đùa dai như vậy? Đây là nơi nào? Người mau đem ta trở về.” Thật là, đường đường kinh thành tài tử, thế nhưng lại ở trước mặt một tiểu hài nhi như thế mất mặt, còn bị người ta chê cười, tin này truyền ra, y làm sao dám ra ngoài gặp người.

Này bộ dáng then quá hóa giận của y càng nhìn càng thấy mê người a. Hạ Hầu Triền liếm liếm môi: Hảo..... Hảo muốn a, ngay tại nơi này, chính là..... Chính là không được, bọn họ đây mới là lần thứ ba gặp mặt, không, không đúng, ở trong lòng Khang Viễn, hẳn là lần thứ hai gặp mặt, hẳn sớm đem lần đầu mới gặp quảng lên chín tầng mây rồi.

Hạ Hầu Triền trong lòng dâng lên một tia phiền muộn, vẻ hoạt bát vừa rồi lập tức biến mất. Hắn lẳng lẳng không nói lời nào, tự nhiên hô hấp của Khang Viễn cũng dần trở nên dồn dập hơn, sợ này tiểu hài nhi này đối mình nổi lên sát tâm, chính hắn đã vận gậy cổ tay của Phong tiểu Hầu gia, cũng không phải là tà nhãn bình thường, huống chi hắn tâm tình bất định, vừa mới còn cười thoải mái, chỉ chớp mắt, này sắc mặt liền trầm xuống (dạ... bị down a)

“Người yên tâm đi, ta sẽ không đối với người làm gì hết, bất quá ta thấy người không nhìn ra được ý tốt của người khác, cho nên mới cho người một chút trừng phạt nho nhỏ. Ân, đương nhiên, ta cuối cùng nghĩ tới người ở trên lầu đối với ta như vậy, hẳn là lo lắng cho ta, bằng không người sẽ không mang ta lỗ mãng, mà mang ta tàn nhẫn độc ác, có phải hay không? Người chính là sợ ta sinh khí xúc động, sợ ta đắc tội Tiểu Hầu gia kia, tự mình rước lấy tai họa, có phải hay không?”

Hạ Hầu Triền nói tới đây, đôi mắt thâm sâu nhìn Khang Viễn, làm cho y không khỏi cả kinh, đưa nhỏ này thật sự là hảo thông minh, bất quá là một câu nói mà thôi, hắn có thể hiểu rõ tâm tư chân chính của mình.

Nhìn biểu tình kinh ngạc của y, Hạ Hầu Triền biết chính mình đã đoán đúng. Trong mắt hắn hiện ra vẻ cao hứng, sau đó lại tiếc nuối, cao hứng chính là Khang Viễn vì chính mình suy nghĩ; tiếc nuối chính là, cứ như vậy, sẽ không có thể lợi dụng sự trừng phạt đó cùng cố tình cảm của mình.

“Tốt lắm, Khang đại ca, chúng ta hiện tại sẽ đưa người trở về.” Hạ Hầu Triền dứt ra cổ kiệu, hẳn cả người khô nóng, sợ nếu không ra, liền không chế không được chính mình, hội hóa thân thành cầm thú đem Khang Viễn “ăn” luôn ở trong kiệu, như vậy cho dù nhất thời thống khoái, nhưng với lâu dài là cực kỳ bất lợi. Tiểu bắt nạt, tác loạn đại mưu (việc nhỏ không nhìn, đại mưu không thành) mà hắn luôn luôn kiên nhẫn.

Từ nay về sau, Khang Viễn sẽ không còn tiêu điều tự tại như trước đây nữa. Hải tử kêu Hạ Hầu Triền này càng ngày càng... quần lấy y lợi hại hơn, nếu không phải hai người đều có thân phận cao quý, chỉ sợ đối phương sẽ tiến dần từng bước, công khai chiếm cứ chính mình không tha.

Khang Viễn với chuyện này thập phần bất đắc dĩ, y đã biết Hạ Hầu Triền là đệ đệ thánh thượng tối sùng ái, gần đây được phong Nhuệ thân vương cao quý, có thể nói, trong kinh thành trừ bỏ hoàng thượng, hiện tại vị này tiểu Vương gia quyền lực là lớn nhất.

Y không rõ chính là: Đối đưa nhỏ vừa mới ra cung này mà nói, hồng trần phồn hoa có bao nhiêu hấp dẫn gì đó cũng được, hay là ngộp trong vàng son cũng tốt, hàng đêm sen ca (ca hát) cũng tốt, sao còn không thay phiên đến thử một lần, sao vậy..... Sao tiểu Vương gia cứ đem ánh mắt nhìn chăm chú vào trên người mình vậy.

Khang Viễn không dám đắc tội tiểu Vương gia, thật cẩn thận ứng phó. Đồng thời cũng chậm rãi tìm hiểu tính tình của Hạ Hầu Triền. Dần dần y nghĩ hắn cũng hiểu rõ tại sao hải tử này quần lấy mình.

Khang Viễn là người tài hoa, thái độ làm người cũng thân thiết hiền hoà, lại là công tử có khí chất đặc biệt tao nhã, rất nhiều người đều nguyện ý cùng y thân cận, liền ngay cả những người không để ai vào mắt, ngông cuồng tự tại, cũng nhìn y bằng cặp mắt khác.

Y không phải đặc biệt thông minh, nhưng tài năng ở toàn bộ kinh thành lại đứng thứ nhất. Bởi vậy được vinh danh là kinh thành đệ nhất tài tử. Tuy nhiên, thời điểm đó đánh giá một người thông minh hay không đều so sánh dựa vào tài năng của hắn, cho nên đại đa số trong mắt mọi người, Khang Viễn là tuyệt đỉnh thông minh.

Chỉ có Hạ Hầu Triền là biết rõ chân tướng. Người tài tình như Khang Viễn, kỳ thật thái độ làm người có chút mơ hồ, cũng thường thường làm ra một ít chuyện ngu ngốc làm cho hắn ngẹn họng trân trối nhìn, bất quá cứ như vậy, hắn lại càng yêu mến y.

Có đôi khi Khang Viễn đang cầm bút lông trong tay, lại loay hoay xung quanh tìm kiếm bút lông, đều có thể làm cho Hạ Hầu Triền trong lòng mỉa mai cao hứng hồi tưởng một tháng.

End 4

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

CHƯƠNG 5

Cùng Khang Viễn tiếp xúc nhiều, không muốn bị phát hiện mong ước muốn được người mình yêu chung sống cả đời, Hạ Hầu Triền không dám đối với Khang Viễn nói rõ ra tâm ý của mình nên đành đối với y áp dụng chính sách quấn chặt lấy người.

Chỉ có điều muốn đeo bám người ta, phải trả một cái giá rất lớn. Tỷ như Khang Viễn muốn đi gặp bạn bè đối đáp thơ văn, người không thể ngăn cản y, còn phải theo y, chính là khi tới nơi, người không thể ở đó trợ mắt nhìn những người đó rung đùi đắc ý làm thơ? Một tài tử như Khang Viễn chẳng lẽ lại không thích làm thơ? Mỹ danh Vương gia này cũng không có khả năng làm y có tâm tư thương thức.

Thế là Nhuệ thân vương từ tiểu bá Vương khét tiếng trong hoàng cung biến thành một hải tử chăm lo học tập, làm một đứa nhỏ tốt. Chẳng qua vị tiểu bá vương này bản tính không thay đổi, tiên sinh không có quyền tự mình sắp xếp thời gian dạy hắn, mà chính là hắn đối tiên sinh sắp xếp thời gian.

Kể từ ngày đó, thi từ làm văn của Hạ Hầu Triền càng ngày càng tốt, tài năng thi phú bắt đầu chậm rãi bộc lộ, càng bởi vì thân phận hắn là Vương gia, số người đi theo nịnh hót cũng không tính là ít. Những người chân chính liêm khiết không màng danh lợi thì càng ngày càng ít.

Nhuệ tiểu vương gia làm chuyện này hoàn toàn là vì muốn lấy lòng Khang Viễn, hy vọng sẽ được y thừa nhận. Nhưng làm thế nào cũng không thể dự đoán được, hành động này lại làm cho Khang Viễn sinh hiểu lầm, y còn tưởng rằng Hạ Hầu Triền là muốn tranh danh hiệu kinh thành đệ nhất tài tử, cho nên mới mỗi lần đều phải đi theo mình, nhất là có khi gian xảo quấn chặt lấy mình, mục đích chính là muốn trộm học hỏi. (pó tay...hahaha)

Khang Viễn chỉ cười, trong lòng nói người muốn học thì cứ việc nói thẳng, chẳng lẽ là không muốn học hỏi kẻ dưới quyền địa vị thấp hơn mình (ý nà nu mà còn bày đặt chân đó...), sao trong phương diện nghiên cứu học vấn hắn cũng kiêu ngạo vậy. Bất quá y tính tình hào, cũng không đem cái danh hiệu đệ nhất tài tử kia để ở trong mắt. Còn thật sự giáo thụ một ít thi văn học vấn cho Hạ Hầu Triền, nhưng vẫn có tình không thể hiện ra trước mặt hắn.

Khang Viễn hữu ý vô tình dạy Hạ Hầu Triền làm thơ, đem tâm tình Hạ Hầu Triền một phát lên mây. Nghĩ đến chỉ cần chân thành cùng kiên trì, lão thiên gia cuối cùng cũng sẽ nhìn thấy, ngày Khang Viễn tiếp nhận hắn đã đến.

Ai ngờ nửa năm mộng đẹp, ngay tại lúc hắn nghĩ muốn lấy hết dũng khí mở miệng cầu hôn, tại thời điểm đem mộng đẹp biến thành sự thật, Khang Viễn dội cho hắn một chậu nước lạnh, y không chịu gặp hắn.

Đầu tiên là Khang Viễn đến thăm biểu đệ của mình nửa năm, nửa năm này hạ Hầu Triền đã sớm tương tư thành bệnh. Thật vất vả mới đợi được người trở về, tâm tình kích động muốn được nhìn thấy người yêu, đến nơi Tể tướng phu nhân ôn nhu nói một câu “Viễn nhi thân thể nhiễm phong hàn, không thể gặp khách.” Liền cho người tiễn khách.

Lúc đầu Hạ Hầu Triền thực cho rằng Khang Viễn nhiễm phong hàn, mỗi ngày đều phái người đưa thuốc bổ tới. Mỗi ngày đều ngồi tại trà lâu đối diện Khang phủ nhìn vào hậu viện, tưởng tượng một ngày nào đó Khang Viễn hết bệnh, thời điểm mở khai cửa sổ sẽ thấy được chính mình, hai người bốn mắt nhìn nhau tuy rằng cách xa, nhưng là tâm ý tương thông, thật là lãng mạn a.

Nhưng ngày ngày trôi qua, tiểu Vương gia thấy có gì đó không thích hợp.

Khang Viễn nhiễm phong hàn, khách nhân trong phủ đến gặp không ít? Hơn nửa người đến đều là văn nhân thi sĩ, gia phụ y tuổi cũng lớn mỗi ngày đều ở trong nha môn, những người này đương nhiên không có khả năng tới gặp hắn, càng không thể đến gặp lệnh phu nhân. Kia khẳng định chính là gặp Khang Viễn a, sao hắn đến Khang phủ đều bị người mời về.

Nhưng là những người này đi vào, không phải hai canh giờ sẽ không đi ra, có hôm còn ở tới ba bốn năm canh giờ liền. Thậm chí là ở lại ăn cơm qua đêm cũng không phải không có, chính mình lại cô đơn, chỉ cần vừa đến cửa, tới cửa đón đãi tất nhiên là Tể tướng phu nhân, tiếp đãi trà nước tất nhiên là một câu “Thật ngại quá tiểu Vương gia, Viễn nhi thân thể không được tốt, không thể tiếp khách.” Không thì chính là “Viễn nhi tối hôm qua ăn đồ hư bị đau bụng, lúc này còn nằm ở trên giường, vô lực gặp khách”.

Thường xuyên như thế, Nhuệ tiểu thân Vương nổi giận, nghĩ thầm Khang Viễn a Khang Viễn, ta đem lòng ta mình nguyệt rõ ràng với người, người lại xem như không có gì, người..... Người đùa giỡn ta cũng quá lợi hại đi. Không nhìn lại nhan sắc của người thử xem, người thực cho ta là ngu ngốc, có thể dễ dàng đùa giỡn như thế?

Nhuệ tiểu thân Vương mang trong đầu ý niệm cá chết lưới rách (giống lưỡng bại câu thương à??...), hầm hừ âm trầm đi vào tướng phủ. Quả nhiên, lệnh phu nhân lập tức từ hậu đường đi ra tiếp đón, tiếp theo chính là liên miên bất tận tam khúc điệu bộ: “Tham kiến vương gia”; “Vương gia mời ngồi”; “Tiểu Phụng dâng trà.”

Tam khúc xong rồi, chính mình cũng nên phối hợp, Hạ Hầu Triền tăng hắng cổ họng, trong ánh mắt ẩn dấu một chút tàn khốc, tựa hồ là có chút tàn mạn hỏi: “Khang công tử đâu?”

Thế là thứ tứ khúc bắt đầu rồi. Khang phu nhân khom người, mỉm cười mở miệng nói: “Vương gia, thật sự là không khéo, Viễn nhi.....”

Lúc này Hạ Hầu Triền không đợi nàng nói xong, liền cười lạnh một tiếng nói: “Phu nhân không cần phải nói, bọn Vương biết, Khang công tử lại bị bệnh đi? Lúc này là đau đầu à? Vẫn là nhiễm phong hàn? Hay là là giấc ngủ không tốt đang ngủ bù đi? Nga, còn có tiêu chảy, đau chân, khó thở... A, nhiều do lý do đều dùng qua, hôm nay phu nhân sẽ không nói cho bọn Vương, Khang công tử bị bệnh đau mùa đi?”

Khang phu nhân lập tức hồng từ mặt đến cổ. Kỳ thật hẳn cũng biết Khang Viễn mẫu thân thoái thác tiểu Vương gia như thế là không đúng, nguyên tướng rằng tiểu Vương gia là người thông minh, từ chối hai lần, nên biết duyên cớ. Chỉ cần không tới cửa, cũng sẽ không ứng phó hán vất vả như thế.

End 5

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

CHƯƠNG 6

Ai ngờ này tiểu Vương gia thật đúng là bám riết không tha, cứ ba ngày đến một lần, hẳn là Vương gia, làm sao dám không tiếp. Khang phu nhân phải nói dối sẽ không an tâm, như thế nào có thể chịu được Hạ Hầu Triền suốt ngày chất vấn như vậy, nhất thời ấp úng không biết nói gì.

Hạ Hầu Triền trong lòng thâm kêu khổ, vốn là hạ quyết tâm hôm nay nhất định phải gặp được Khang Viễn, cùng lăm vạch mặt người nói dối rồi nhào một hồi, hẳn là Nhuệ thân Vương, cho tới bây giờ vẫn chưa có làm gì xứng bậy quá mức, hôm nay bị như vậy, ngay cả hoàng huynh chắc cũng không thể nghĩ ra được bộ dạng của hẳn lúc này.

Khang phu nhân khuôn mặt động lòng người tuy có hơi đỏ lên, nhưng cũng chỉ ngồi yên một chỗ, vô thanh vô tức, một bộ dáng “Ta cũng không thừa nhận, ta cũng không phủ nhận, người muốn ngồi cứ ngồi, muốn đi cứ đi, nhưng muốn gặp Khang Viễn thì không được”, thái độ cường ngạnh, mặc kệ bộ dạng hẳn như thế nào.

Cuối cùng Hạ Hầu Triền hừ mạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi, trở lại trong phủ đem tất cả đồ đạc trong thư phòng đập nát, tức giận ở bên ngoài ngăn người một đêm, lại thêm thương tâm quá độ, thế là bị nhiễm phong hàn, làm hẳn chỉ có thể nằm ở trong phủ.

Nhuệ thân vương bị bệnh, chính là không phải chuyện nhỏ. Trong kinh thành bọn quan viên đều mang lễ vật tới cửa thăm bệnh.

Làm mọi người cảm thấy kỳ quái chính là, vị tiểu Vương gia tính tình có chút cổ quái lúc này đây thái độ lại khác thường, vô luận ai tới thăm bệnh đều gặp một lần, nghe vài câu ân cần thăm hỏi, phải biết rằng, ngày thường hẳn là không cùng bọn quan viên giao tiếp, trên đường gặp mặt, bọn quan viên cấp hẳn thỉnh an, trên mặt hẳn đều lộ ra thần sắc không kiên nhẫn.

Như thế qua ba ngày, bọn quan viên ấn cấp độ từ lớn đến nhỏ thay phiên nhau đến. Cuối cùng, Khang lão gia mất thấy tiểu Vương gia đến ngày thứ ba bệnh còn chưa hết, thế là chính mình dự tính đến thăm bệnh (con rết nó bệnh gần chết mới đến thăm... tốt), thế là kêu người nhà chuẩn bị quà tặng, tự mình lại thăm bệnh.

Bị thỉnh đến chính sảnh ngồi xuống, một cô nương xinh đẹp như thiên tiên đi đến, khẽ mở miệng nói: “Thừa tướng đại nhân, tiểu Vương gia nhà ta nhiễm phong hàn đau ốm nằm ở trên giường, không thể gặp khách, thỉnh đại nhân thứ lỗi.”

Khang lão gia vừa nghe liền thấy kỳ quái, nghĩ rằng – Hắc, cả triều văn võ đến đều gặp, tại sao lại không thể gặp ta? Đây..... Đây là sao? Ta nếu là

một tiểu quan viên thì có thể nói nhưng ta lại là thừa tướng a, này..... tiểu Vương gia này, coi lão già như ta đây là hài tử mấy tuổi.....

Khang lão già một bụng không thoải mái, lẫn lộn quan trường nhiều năm như vậy lại bị tiểu Vương gia làm cho không còn mặt mũi. Mang theo tâm tình buồn bực về nhà, Khang phu nhân vừa hỏi, Khang lão già liền đem chuyện này nói ra, Khang phu nhân liền hiểu được. Tiểu vương gia đây là đang tức giận Khang Viễn, xem ra bệnh này do ai gây nên phải để người đó chữa, này bệnh, phải làm cho đứa con đi thay cha nó thăm bệnh a.

Khang Viễn thập phần bất đắc dĩ, y thật sự là không muốn gặp Huệ tiểu vương gia, y không rõ chính mình vì sao tránh hấn sao, hấn còn tìm đến chính mình làm gì? Chẳng lẽ phải đợi chính mình đến trước mặt hấn nói một câu “Tiểu Vương gia, người chính là kinh thành thứ nhất tài tử, ta cam bái hạ phong sao*?” Thật làm y nói không nên lời, bình tĩnh xem xét, tiểu Vương gia thông minh chính là thông minh, đừng nói đệ nhất tài tử, có đệ thập tài tử đều không thể hơn hấn.

(cái này là 10 e đệ nhất chứ hok phải là 1 e đệ thập đâu)

Nhưng đặc tội tiểu Vương gia, không phải chuyện đùa. Khang Viễn thở dài, nhưng vẫn cảm lẽ vật đến thăm bệnh. Hạ Hầu Triền ở trong phòng nghe được tin tức, cao hứng như một tiểu hài nhi nhảy dựng lên. Nhưng mà nghĩ lại thấy như vậy không đúng, không thể tỏ vẻ hào hứng như vậy, mặt mũi của ta còn đâu, ai, sao muốn gặp mà cũng phải suy nghĩ đắn đo a.

Thế là tứ bình bát ôn** nằm lại trên giường, nói cho thị nữ tâm phúc Uyên Ương đến tiền đình trước, dựa theo lời nói lúc trước đã từng nói cho Khang thừa tướng mà nói.

Uyên Ương đáp ứng một tiếng, mới vừa đi đi ra ngoài, chợt nghe Hạ Hầu Triền ở phía sau kêu lại.

Lúc quay lại, chợt nghe chủ tử ở nơi nào lầm bầm “Không đúng, nói không chừng y ước gì ta không muốn thấy y, vạn nhất là như thế, y xoay người bỏ về, ta chẳng phải thiệt thòi lớn sao? Ta..... Ta thật vất vả mới chờ được y đến đây.” Nói đến cuối cùng, đôi mắt tựa hồ đều đỏ.

Uyên Ương hầu hạ bên người Hạ Hầu Triền cũng đã nhiều năm, tiểu Vương gia tuy rằng không nói, thế nhưng tâm tư nàng nhưng cũng đoán được bảy tám phần, thế là hé miệng cười, cũng không hỏi nhiều, liền từ từ đi ra, chỉ chốc lát sau, Hạ Hầu Triền chợt nghe ngoài phòng một tiếng ho nhẹ, là Khang Viễn tới.

Bất quá chỉ là một tiếng ho khan mà thôi, như ở lỗ tai Hạ Hầu Triền, liền nghe giống như tiếng trời, thân mình khẽ run lên, hấn ở trên giường hai mắt hồng hồng, nghĩ thầm mình thật sự là hết thuốc chữa rồi, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình a, chỉ có mình thế nhưng vẫn khăng khăng một mực chờ đợi, kiên trì (hix..(ó.ò))

“Tiểu Vương gia, nhiều ngày không gặp, sao vậy liền bị nhiễm phong hàn?” Khang Viễn cung kính hành lễ thỉnh an, lúc này mới ngồi ở bên giường bày ra tư thế ân cần hỏi han, chỉ tiếc y với việc này nói thật sự là không am hiểu, chỉ mới nói một câu, trên chóp mũi đã thấm mồ hôi.

Hạ hầu Triền vừa nghe thấy những lời này, tuy rằng bất quá chỉ là bộ dáng ân cần thăm hỏi, nhưng trong lòng cũng là trầm tư vị lẫn lộn, ngọt ngào, chua xót, ủy khuất đồng loạt dâng lên, quay đầu nói: “Còn không phải cái giả đờ gặp Khang công tử thật quá lớn, bốn vương chạy hơn mười lần đến vương phủ, rốt cuộc cảm phong hàn, hiện giờ xem ra, như thế này lại là trong cái rủi có cái may, bằng không sao có thể thấy mặt công tử?”

Hấn lời này rõ ràng là mang ý tứ giận dữ, nhưng Khang Viễn nghe ra, cũng là bị châm chọc. Mặt đỏ đỏ lên, giấu lại chính mình liền tiếp cự tuyệt cùng Hạ Hầu Triền gặp mặt, cũng thật sự không đúng, bởi vậy nhẹ nhàng cười trừ, lại hỏi thăm vài câu, liền ngồi lại tại đó, cũng không có ý tứ lập tức rời đi.

(*) thua tài thua sức, nguyện bái làm thầy

(**) bốn phương tám hướng thanh bình ổn định

End 6

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

CHƯƠNG 7

Hạ Hầu Triền khẽ động thân, đối Uyên Ương nói: “Người đi phân phó phòng bếp, kêu họ chuẩn bị một bàn thức ăn, chọn những nguyên liệu ngon nhất mà làm, hôm kia hoàng huynh cho ta một ít tô lạc (đậu phộng), cũng bảo bọn họ chuẩn bị một ít điểm tâm mang đến.” Nói xong nhìn về phía Khang Viễn, mỉm cười nói: “Ta mấy ngày nay đều không có ăn uống, người bồi ta dùng chút đồ ăn được không?”

Khang Viễn khẽ gật đầu, trong lòng cảm phục, thầm nghĩ tiểu Vương gia nếu không phải quá tự cao (tự kỳ chứ tự cao nổi gì...), chính mình kỳ thật có thể cùng hấn trở thành một hảo bằng hữu. Tưởng tượng như vậy, ngược lại cảm thấy được hành động tránh né lúc trước thập phần hồ thẹn, thế là càng mở tâm, cùng Hạ Hầu Triền thân.

Hạ Hầu Triền trong lòng thầm thấy cao hứng, không nghĩ tới mình bị bệnh, lại có thể làm Khang Viễn thân cận mình đến như vậy, khó trách từ xưa đến nay tất cả mọi người đều thích dùng khổ nhục kế, khổ nhục kế này dùng thật tốt a.

Bởi vì trong lòng cao hứng, cơm cũng ăn nhiều hơn hai chén, vừa uống rượu, lại nhìn Khang Viễn gương mặt thanh thoát mi son mực thủy đôi diện, tâm tình cũng nhộn nhạo, cũng không dám nói ra, sau khi ăn cơm xong, trên đường đi đều biểu hiện vẻ vui sướng.

Uyên Ương đi ra phía trước, muốn đỡ lấy hắn, lại bị hắn một phen gạt ra, ánh mắt tà tà nhìn Khang Viễn, si ngốc cười nói: “Khang ca ca, ta nghĩ muốn người đỡ ta trở về phòng, có được hay không?”

Vừa nói xong, người liền lao đảo đi tới, Khang Viễn e sợ cho hắn ngã xuống, vội vàng tiến về phía trước đỡ lấy, bắt đắc dĩ lắc đầu nói: “Hào hảo hảo, ta đỡ người trở về phòng, trở về phòng xong, hảo hảo ngủ một giấc, ngày mai phong hàn hết là tốt rồi.”

Hạ Hầu Triền cười hi hi tựa vào trên người Khang Viễn, hắn kỳ thật cũng không say cho lắm, nhưng mượn rượu giả say như vậy, nếu còn không nắm bắt, hắn chính là một tên đại ngốc.

Nhẹ nhàng dựa vào thân mình đơn bạc, chớp mũi ngửi được một mùi thơm mát lạnh, đây là hơi thở trên người Khang Viễn, nhớ rõ lần đó bắt cóc y, chính là cổ hương vị này, dù thời gian dài đã trôi qua, khí tức trên người y vẫn như vậy khiến người ta thoải mái, rõ ràng là thanh thanh nhàn nhàn, nhưng Hạ Hầu Triền lại cảm thấy được so với loại rượu thượng hạng còn muốn say lòng người.

Khang Viễn vốn không đồng ý Hạ Hầu Triền uống rượu, nhưng Uyên Ương nói không phải rượu mạnh, lại thấy hắn đỏ mồm hôi, cho nên y cũng không có ý kiến. Khó khăn đem tám xúc tu bạch tuộc của tiểu Vương gia trở vào trong phòng, vừa muốn đem hắn phóng tới trên ghế, chợt nghe Hạ Hầu Triền than buồn ngủ, không còn cách nào khác, đành phải diu hắn tới trên giường.

Ai ngờ mới buông thân mình Hạ Hầu Triền xuống, cánh tay liền dùng sức túm chặt lấy y, ngay sau đó, Khang Viễn so với Hạ Hầu Triền còn muốn nhanh nằm ngã lên trên giường hơn, biến thành Hạ Hầu Triền cùng y nằm đối diện, cố gắng giãy dụa, hai tay đối phương đã nắm chặt sườn, ánh mắt lục quang thâm sâu, hơi thở đậm mùi dục vọng, tư thế này, có điểm không thích hợp.

Kiến thức của Khang Viễn tại phương diện này không thể so sánh với Hạ Hầu Triền đã trau dồi nhiều sách vở, kiến thức uyên bác, vậy nên y còn không có ý thức được nguy hiểm, chính là liều mạng chống đỡ Hạ Hầu Triền, một bên nói: “Tiểu Vương gia, người để ta đứng lên, ta kêu người trải giường chiếu cho người.”

“Thả người đứng lên? Nếu thả người đứng lên, không biết bao giờ mới có thể đem người đặt ở nơi này.” Hạ Hầu Triền không có đứng dậy, ánh mắt hắn bình tĩnh, không còn mang bộ dáng say rượu, theo lời nói lớn mật của hắn, hắn chậm rãi cúi thân xuống đi, nhẹ nhàng hôn lên lông mi của Khang Viễn.

Một động tác nhẹ nhàng, nhưng ý nghĩa mang theo thập phần sáng tỏ. Khang Viễn sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, thân mình run nhè nhẹ, không đợi mình giãy dụa, toàn bộ thân mình bị đối phương đè ép xuống dưới, đôi môi lạnh lạnh áp lên trên môi mình, một đôi tay cũng vói vào vạt áo, run rẩy mò vào trong trung y.

Thẳng đến khi da thịt cảm nhận được đầu ngón tay xâm nhập, Khang Viễn cuối cùng mới nhớ tới phản kháng, y thật sự bị dọa sợ, y làm sao cũng không nghĩ tới, Hạ Hầu Triền thế nhưng đối với mình lại ôm loại tâm tư như vậy.

Đợi sau khi kịp phản ứng, Khang Viễn hé ra khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ và giận dữ, liều chết đẩy Hạ Hầu Triền, giận dữ hét: “Tiểu vương gia, mời người tự trọng, Khang Viễn tuy không phải vương tôn quý tộc, nhưng cũng là một chân chính nam tử, người. Người đừng quá đáng.” Nói xong, hung dữ dậm chân, nổi giận đùng đùng rồi đi.

Hạ Hầu Triền nhìn theo bóng dáng y biến mất trong bóng chiều, giống như một trái bóng xì hơi nằm xuống giường, lấy tay che khuất mi mắt, hắn cười khò nói: “Làm sao đây? Khang Viễn, người muốn ta bắt người làm sao đây? Đối với người dùng sức mạnh, ta luyện tiếu, cũng không dám, ta không nghĩ chặt đứt đường lui duy nhất, chính là. Nếu không cưỡng ép, bao giờ người mới hiểu được tâm tư của ta, bao giờ mới có thể chân chính cùng ta lưỡng tình tương duyệt?”.

Bình tĩnh xem xét lại, nếu tới nay Hạ Hầu Triền dùng sức mạnh cưỡng ép Khang Viễn, hoàn toàn có thể thực hiện được, nhưng hắn cũng hiểu được, từ nay về sau sau, chính mình cũng đừng dự đoán được tâm tư đối phương.

Hắn yêu Khang Viễn, yêu đến nỗi nghĩ muốn đem thể xác và tinh thần của y độc chiếm, vì tìm được đối phương thực tâm đối đãi, hắn không cam lòng buông tha cho cơ hội lần này. Dù sao, Khang Viễn đã minh bạch được tâm tư của hắn, còn lại, đó là phải nhiệt tình theo đuổi y.

End 7

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

CHƯƠNG 8

Lần theo đuổi này, chính là đến vài năm. Khang Viễn từ khi biết được Hạ Hầu Triền đối với mình là loại tâm tư gì, càng áp dụng thái độ tránh hấn như rắn rết, bọn hạ nhân cảm thấy kỳ quái nên hỏi ý, ý cũng không thể nói ra, đành phải lấy đại một cái cơ qua loa tắc trách, nói Hạ Hầu Triền bởi vì thích náo động, muốn cùng chính mình tỉ thí, mà ý lại không muốn, cho nên mới chọn biện pháp tránh né.

Nếu bất quá có gặp nhau, chỉ có điều mới nói vài lần, Hạ Hầu Triền lại bắt đầu tranh cãi. Nhìn khuôn mặt thiếu niên của hắn, lại cảm thấy được bất quá hắn là một đứa nhỏ, thật sự không cần tích cực giải thích nữa, chỉ cần chờ thời gian vài năm, hắn sẽ biết loại tình cảm này là hoàn toàn sai lầm, cái tà quy chính (quay đầu là vực thẳm...nhảy đi con!!), chính mình không nên vì một chuyện đơn giản kia mà tính toán chi li cho tới bây giờ, bởi vậy cũng buông ra ý định vì chuyện đó mà có thành kiến với hắn, nhưng mà vẫn thủy chung bảo trì khoảng cách.

Hạ Hầu Triền cũng biết, Khang Viễn vẫn là đem chính mình trở thành một đứa nhỏ, kia thân nhiên nhọt nhọt trong nụ cười, chưa bao giờ có một nửa điểm động tâm, điều này làm cho hắn càng đau đầu, càng làm cho hắn thấy bất đắc dĩ, nhưng mà thời gian dần dần trôi qua, vương bận tình cảm càng lúc càng thâm sâu, không hề giống như Khang Viễn hy vọng sẽ mất đi.

Hai người cứ như vậy không xa không gần ở chung vài năm, mãi cho đến khi của Hạ Hầu Triền đối với Khang Viễn đã hoàn toàn dửng dưng.

Hạ Hầu Triền vốn không phải là người kiên nhẫn, nhưng là vì Khang Viễn, hắn đã hết sức kiên nhẫn, nếu Hạ Hầu Triền biết hắn đối với Khang Viễn có loại tâm tư cùng kiên lực như vậy, chỉ sợ sẽ ở trong cung hóa đá suốt cả ngày.

Hắn vẫn nghĩ, chân thành rồi kiên nhẫn, chính là tuyệt đối không nghĩ tới, vài năm chờ đợi, Khang Viễn chẳng những không vì chính mình mở ra nội tâm, ngược lại cho hắn một đạo sét đánh giữa trời quang (Đùng đoàng đoàng..(^v^)..), ý thế nhưng..... Thế nhưng muốn thành hôn.

Sau khi biết được chuyện này, Hạ Hầu Triền tức giận đến nổi trong phủ có cái gì có thể đập vỡ hắn đều mang ra đập nát, hắn đã muốn vài năm không phát giận, bây giờ phát ra, liền đem người hầu sợ tới mức câm như hến. Bởi vì Khang Viễn là tướng quốc công tử, hắn không thể tùy tiện bắt về phủ, hắn thậm chí không có cơ hội đi ngăn cản đối phương đi thú một nữ nhân vào cửa.

Hạ Hầu Triền trong lúc tuyệt vọng, nhìn không được động sát khí, hắn ban đêm một thân dạ hành phục (trang phục đi đêm...!!), muốn đi giết chết cái nữ nhân muốn cùng Khang Viễn đính hôn, lại bị Uyên Ương ngăn cản. (trời...ghen dữ quá, người ta có tội tình gì, đừng dzít chết nóa, tra tấn nóa đi a...)

Uyên Ương dường như cũng nhìn thấu chuyện gì đã xảy ra, giọng thờ dãi: "Tiểu Vương gia, người giết một người, còn có người thứ hai người thứ ba, Khang công tử là tướng quốc công tử, còn sợ không ai gả cho hắn sao? Huống chi người nếu thực giết nữ nhân kia, người khác không biết chân tướng, Khang công tử là người thông minh, tất nhiên sẽ biết đến. Đến lúc đó chỉ sợ các người khúc mắc liền thật sự bế tắc, rốt cuộc không giải được."

Uyên Ương nói có đạo lý, Hạ Hầu Triền suy sụp ngồi xuống, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ ngơ ngác lặng lẽ một đêm (ngược, trùi ui ngược...I hận...), sáng sớm hôm sau, khẩu dụ của Hạ Hầu Triền truyền xuống, tuyên hắn tiến cung. Hắn lạnh lùng thay đổi xiêm y, nghĩ muốn như vậy cũng tốt..... Đến hậu cung nhìn xem thử có phi tử nào tâm địa xấu xa ác độc một chút thượng lương một chút giải pháp.

Đoạn này thật không đỡ nổi vs a Triền nữa, e xin pó tay toàn tập, bó chân toàn thân....

Ai ngờ còn chưa đi đến hoàng cung, rất xa liền thấy cổ kiêu của Khang Viễn. Hạ Hầu Triền cả người chấn động, chính hắn cũng không biết sao vậy, liền mất hồn mất vía đi theo phía sau đối phương.

Nhìn hắn ngồi lên gò đất kia, liền biết Khang Viễn chính là đi du ngoạn mà thôi, trong lòng cười thầm nói: Ý hiện tại đường làm quan rộng mở, lập tức sẽ thành thân, ở đâu còn có thể có kỳ người bên ngoài, nhìn xem, đây là cao hứng hôn đầu (lần đầu thành hôn á??.), cũng không mang theo người nào bảo vệ, nếu gặp phải kiếp phi.....

Nghĩ đến đây, không khỏi dùng sức nhéo mình mấy cái, oán hận lắm lắm "Không có tiền đồ, lúc hắn muốn đính hôn, cũng không có một tia suy nghĩ đến người, lúc này lại còn vì hắn suy nghĩ."

Đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên nhớ tới mình vốn là muốn đi hoàng cung, do dự trong chốc lát, rốt cuộc vẫn là lưu lại hai thị vệ, dặn bọn họ âm thầm bảo hộ Khang Viễn, còn mình thì vội vàng quay lại, hướng hoàng cung mà đi.

Khi xuống đến chân núi, bỗng nhiên nghe được một tiếng kêu cứu ẩn hiện ở phía xa, Hạ Hầu Triền sững sờ một chút, bản thân thật không muốn để ý, nhưng mà thanh âm kia ngẫu nhiên truyền đến thật sự quá mức mê lương, dù sao hắn cũng là Vương gia, dân chúng đều là con dân hắn, cứ như vậy vứt bỏ không đi tựa hồ có chút không đúng, hoàng huynh đạo này lúc nào cũng 'phải yêu dân như con', mình lại là dạng lãnh huyết, không thể nào nói nói a, lúc này hắn hận lỗi tại mình sao lại thánh như thế.

Thế là nhủ mày suy nghĩ một lát, Hạ Hầu Triền liền cùng cái thị vệ đề khí hướng phương hướng truyền đến tiếng kêu cứu chạy đi, bởi vì khoảng cách thật sự quá xa xôi, mới chạy được một nửa, tiếng kêu cứu liền tiêu thất, mọi người trong lòng một khắc trầm xuống, đều biết người nọ có thể gặp bất trắc, bởi vậy càng thêm khí lực chạy đến.

Quả nhiên không bao lâu, trước tầm mắt liền hiện lên một mái nhà tranh có hai cái hán tử xách lấy dây lưng quần đang đi ra ngoài, miệng nói hùng hùng hổ hổ, thấy bọn họ, đầu tiên là sững sờ, tiếp theo không nói hai lời liền cầm đầu chạy như điên.

Hạ Hầu Triền gật đầu một cái, tiếp đó hai thị vệ tiến lên đưa bọn họ nắm chặt kéo trở về trong sân đợi mệnh, Hạ Hầu Triền bên này đã nghĩ thấy được mùi huyết tinh nồng nặc, đôi mày thoáng nhíu chặt, trầm ngâm một chút, hắn vẫn là đi vào trong phòng.

Trong phòng tình cảnh vô cùng thê thảm, một người nam nhân nằm trên vũng máu, người nông phụ nữ nhân cả người trần truồng ngã trước mặt trượng phu, người sáng suốt vừa thấy, liền biết này hai người gặp phải sự tình gì.

End 8

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

CHƯƠNG 9

Hạ Hầu Triền lúc này tuy rằng lòng tràn đầy phiền não vì chuyện Khang Viễn sắp thành thân, đối với chuyện khác đều thờ ơ, nhưng thấy tình cảnh này, cũng không khỏi tức sùi bọt mép, đi ra trước đá hai gã kia mấy cước, mới oán hận mắng: “Đồ súc sinh tang tận lương tâm, Kim Quý, đem hai tên hỗn đản không bằng cảm thú này đánh chết cho ta, loại người như các ngươi sống trên đời này làm gì? Lãng phí lương thực!”

Kim Quý đáp ứng một tiếng, không nói hai lời bắt đầu động thủ, trong lúc nhất thời âm thanh thảm thiết kêu không lên không dứt, Hạ Hầu Triền lạnh lùng nhìn bộ dáng hai gã kia cầu xin tha thứ, liền phát giác trong lòng có một tia âm ngoan khoái ý, mấy ngày nay bởi vì chuyện Khang Viễn đính hôn mà bị dồn nén đầy một bụng bực giờ cũng có chỗ phát tiết đi ra.

Nghĩ đến Khang Viễn, trong lòng Hạ Hầu Triền lại nổi lên đau xót. Đột nhiên một ý nghĩ độc ác hiện lên trong đầu, ngay lập tức, hắn liền ra quyết định, lạnh lùng vung tay lên, đối trời thu mát mẻ nói: “Trước hết cứ để hai gã cảm thú này sống thêm mấy ngày nữa, trời thu mát mẻ, người lại đây, bốn vương phân phó người một việc.”

Kim Quý chấp tay, đi đến trước mặt Hạ Hầu Triền, nghe hắn ghé vào một bên tai nói, vẻ kinh ngạc chợt lóe trên khuôn mặt người thị vệ, tiếp theo trầm ổn gật đầu, khom người nói: “Là, Vương gia, thuộc hạ nhất định làm được.”

Hạ Hầu Triền gật gù đầu, Kim Quý là tâm phúc bên người hắn, là người có thể tin. Lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người trên mặt đất đã muốn bị đánh thành đầu heo một cái, hắn mở rộng bước chân ưu nhã bước đi.

Khang Viễn ở trên sườn núi căn bản không hề biết bên này xảy ra chuyện gì, hôm nay đi ra ngoài du ngoạn, vốn là cùng một bằng hữu hẹn ước lúc trước, cho nên mới không mang theo người bên cạnh. Bằng hữu gia cảnh bản túng, lại thực cao ngạo, không chịu nhận giúp đỡ, cho nên y chỉ sợ dẫn theo hạ nhân sẽ làm bằng hữu mất mặt vô cùng.

Ai ngờ ở tại đình nghỉ mát trên sườn núi này chờ cả nửa ngày, cũng không thấy người tới. Khang Viễn không khỏi lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ gia hỏa này chắc lại quên mất ước định, bằng không chính là trong nhà xảy ra sự tình, thế là đứng dậy xuống núi, nghĩ rằng chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện, cũng tốt ở bên cạnh giúp đỡ hỗ trợ.

Khang Viễn giao tiếp rộng rãi, mấy nhóm thư sinh cho tới bây giờ đều là thập phần cao ngạo, y thân là nhi tử của Tể tướng, tốt đến mức những người này thực tâm tán thành cũng không dễ, cũng là bởi vì tính tình y ôn nhuận như ngọc, luôn thay người khác suy nghĩ, mà cái tính tình này cũng không thay đổi, cho nên mới khiến cho toàn bộ kinh thành đều lấy y làm trung tâm, càng lấy y làm quang vinh.

Vừa mới đi ra khỏi đình nghỉ mát, liền gặp đối diện có hai người đi tới trước mặt, nhìn kỹ lại, cảm thấy được có chút nhìn quen mắt, lại nhớ không nổi ở nơi nào gặp qua.

Chính là vừa suy nghĩ, hai người kia đã đi đến gần, gặp ánh mắt hai người nhìn chằm chằm vào mình, Khang Viễn còn tưởng rằng thật sự là từng có giao tình qua, do dự nên hay không chào hỏi, ai ngờ sau một khắc, liền cảm thấy được phía sau một trận đau đớn đánh úp lại, sau đó, y liền chìm vào hôn mê.

Đợi đến lúc y tỉnh lại, còn chưa mở mắt ra, liền nghe đến từng đợt mùi máu tươi. Khang Viễn hoảng sợ, vội vàng trợn mắt tỉnh dậy, vừa nhìn xung quanh, liền phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, chỉ thấy thật sau trong góc phòng ngược lại có một đôi nam nữ, nàng kia cả người trần trụi, trên người vết máu đã muốn khô.

Khang Viễn sống hơn hai mươi năm, cũng chưa từng gặp qua chuyện nào khủng khiếp như vậy, chỉ cảm thấy hai chân run rẩy đến lợi hại, dù sao cũng chỉ là một thư sinh, không thể trông cậy vào lá gan lớn bao nhiêu. Bao nhiêu phong thái thông dong ưu nhã lúc này chẳng còn là vấn đề cần quan tâm, trong đầu chỉ có một ý niệm: Đi ra ngoài, phải đi ra ngoài.

Thân mình run rẩy dữ dội, khó khăn lắm mới ra được tới cửa, đã không còn hình ảnh kích thích kia trong não, Khang Viễn cuối cùng cũng cảm thấy như được sống lại, lau đi mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng chợt dấy lên cảm giận ngút trời, thầm nghĩ là ai làm những việc hạ tiện tang tận lương tâm như vậy, ông trời sắp đặt ta vào đây, có phải hay không nghĩ để cho ta thay bọn họ giải oan? Một khi đã như vậy, nhất định phải bắt được hung thủ.

Khang đại công tử lúc này lòng đầy căm phẫn hoàn toàn không nghĩ tới chính mình xuất hiện ở trong này, hắn là cùng ông trời ủy thác không quan hệ. Bất quá ngay sau đó, khi y cúi đầu thấy chính mình quần áo nhiễm thượng đều là vết máu, chỉ biết sự tình có chút không ổn.

Chẳng lẽ có người muốn hãm hại? Chợt nghe một trận thanh âm truyền đến: “Hảo cho ngươi một cái lớn mặt tặc tử, ban ngày ban mặt dám gian *** giết người, người tới, bắt lại cho ta.” Lời vừa nói, mười mấy bộ khoái vọt ra, không nói hai lời liền đem Khang Viễn bắt lại.

Nói lý ra thì một thư sinh nhu nhược như Khang Viễn, căn bản không cần nhiều bộ khoái như thế, nhưng bởi vì là Nhuệ thân vương ủy thác, bọn bộ khoái người nào cũng cố gắng, thừa dịp này thể hiện trước mặt tiểu Vương gia, cho dù không leo được đến một chức quan bán chức, có lẽ còn có thể nhận một chút tiền thưởng, cho nên lập tức liền vây lấy một đoàn.

Khang Viễn liền cảm thấy được trong đầu “Ông” một tiếng, một lúc sau, cả người đều là một mảng trống không, y là tài tử, không phải thần thám, cho nên chút không nghĩ tới nhiều bộ khoái xuất hiện ở trong này như thế, dù gì cũng không hợp lý.

Y chỉ biết là chính mình bị oan uổng, hơn nữa đây là án tử, hai người kia chẳng biết đi đâu, ngay cả người thay mình làm chứng cũng không có, bất quá suy nghĩ một chút nữa, cho dù hai người kia có biết, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không thay chính mình làm chứng đi, bị đánh cho hôn mê, khẳng định chính là do hai hủn đản kia làm.

Ngơ ngác bị mang lên một chiếc xe ngựa, mãi cho đến vào nhà một gian nhà tù, đầu óc Khang Viễn mới hơi hơi tỉnh táo lại.

Rồi...xong ously...sắp đến khúc hay ously... bị bắt ửi... tội quá Viễn ca oi... chúc mừng Triển ca hoàn thành công tác một cách thắng lợi...

End 9

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

CHƯƠNG 10

Lúc này tuy rằng vẫn còn hoang mang lo sợ, nhưng tâm trạng cũng đã bình tĩnh lại, cẩn thận suy nghĩ, phụ thân là Tể tướng, có thể ở trước mặt hoàng thượng nói lên vụ án này, chỉ cần hoàng thượng cẩn thận tra xét một phen, án tử của mình nhất định có thể giải được.

Hiện tại việc cấp bách nhất, là hảo hảo hỏi tướng lại tướng mạo hai người đã đánh mình bất tỉnh, chỉ cần tìm được bọn họ, mặc dù không thừa nhận đã hãm hại mình, cũng sẽ có biện pháp khiến bọn họ nói ra, hình bộ thượng thư đại nhân vẫn có khả năng tra án được.

Nhưng mà Khang Viễn tuyệt đối không nghĩ tới, chính mình vào nhà tù, mãi cho đến chàng vạng, phụ thân cùng mẫu thân thế nhưng đều không có đến gặp, y trong lòng lo sợ, thầm nghĩ hay là phụ mẫu thật sự tin mình giết người? Không, không có khả năng, bọn họ hiểu rõ mình nhất, bọn họ hẳn là biết chính mình sẽ không làm ra loại sự tình này, bọn họ nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp thay mình rửa sạch oan tình. Ở trong tình trạng như thế này, y cũng chỉ có thể tự an ủi chính mình.

Trời chập choạng tối, cai ngục mang cơm lại đây, đồ ăn cư nhiên không tồi. Nhưng Khang Viễn lúc này không còn tâm trạng để ý đến, nhìn thấy cai ngục đứng dậy rồi đi, y một phen vội vàng giữ chặt lại, lắp bắp hỏi: “Cai ngục đại ca, xin hỏi..... Có người nào đến thăm ta hay không? Nga, ta..... Ta họ Khang tên Viễn.....”

Một lời chưa nói xong, cai ngục kia liền lạnh lùng cười nói: “Biết, là Khang Viễn Khang công tử, con một của Tướng gia, nghe nói chính là tài tử nổi danh của kinh thành chúng ta. Chắc chắn, nhìn lúc này đúng là tư văn hữu lễ (hòa nhã có lễ độ), sao không cố gắng tích đức, lại đi làm cái ra cái chuyện cảm thú kia?”

Hắn lại nhìn Khang Viễn vài lần, cười nhạt nói: “Quên đi, người như ngươi căn bản là chỉ khoác lên một bộ da người (họa bì), làm sao xứng là người được? Căn bản là súc sinh cảm thú (ta tán, ta cần, ta cạp, ta đá, ta thiến cái thằng cai ngục nì...ta méc Triển ca nè.. nó dám chửi vợ a kìa, huhuhu..). Ta nói thật cho ngươi biết, án tử của ngươi kinh thiên động địa, tuy rằng thân phận ngươi cao quý, cũng ngăn không được lòng người tức giận, ngươi còn muốn phụ mẫu ngươi đến tìm cách giúp ngươi? Ta khuyên ngươi sớm thu lại cái vọng tưởng này đi (ai cấm người t mơ mộng hù thềng kia!!?), gian sát (giết, rape) phụ phụ người ta bị bắt tại trận, nhân chứng vật chứng rõ ràng, án tử của ngươi không thể không thành lập.”

“Ta..... Ta là bị oan uổng, cai ngục đại ca, cầu ngươi cho ta gặp cha ta, ta..... Ta thề, ta phát độc thề (thề độc), ta thật là bị oan uổng, nếu chuyện đó thật sự là do ta làm, nguyện bị trời giáng ngũ lôi oanh, chết không có chỗ chôn, cai ngục đại ca.....” Khang Viễn tuyệt đối không nghĩ đến loại kết quả này, dưới tình thế cấp bách vội túm tay áo cai ngục nức nở cầu xin, lại bị hắn một phen hất ra. (mệt nết..)

“Ngươi cầu ai cũng vô dụng, thằng thần nói, ngươi án tử này tình tiết quá mức ác liệt, ngươi lại là người của phủ Tể tướng, e sợ lại có chuyện, ngươi tìm cách trốn thoát, chúng ta càng phải nghiêm ngặt canh giữ, đừng nói cha nương ngươi, ngay cả ruồi bọ trong phủ ngươi, một con cũng không thể lọt vào.”

Cai ngục nói xong, cũng không để ý tới Khang Viễn phía sau hô to gọi nhỏ, vừa đi vừa phát tay nói: “Chạy nhanh ăn đi, đợi lát nữa có người đến dọn, muốn ăn cũng không có mà ăn.”

Khang Viễn đến lúc này vẫn chưa hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng mà ở trong ngục nhìn vài ngày, đừng nói cha nương, liền ngay cả hạ nhân bằng hữu cũng

không một ai lại thăm y, hiểu được , án tử này đại khái đã được quyết định, không còn đường cứu vãn .

Biết được kết cục, ngược lại trở nên bình tĩnh, nghĩ thầm rằng chết thì có gì đáng sợ , nhân sinh khó tránh khỏi cái chết, nếu không bị chém chết, cũng là bệnh chết hoặc là chết bất đắc kỳ tử. Chỉ hận một điều, ta bị oan uổng không quan trọng, chính là hung thủ thật sự đang nhon nhon ngoài vòng pháp luật, xem ra đoạn oan tình này, chỉ có thể đến trước mặt Diêm vương mà phân trần.

Sau khi ổn định lại tâm trạng, liền khôi phục bộ dáng tao nhã thông dong của một tướng quốc công tử, cũng may trong nhà giam này đãi ngộ cũng không tồi, mỗi ngày đều có thể rửa mặt, chải đầu, tắm rửa, việc ăn uống cũng tốt, chay mặn kết hợp, mỗi bữa mười món (đó mà nà cơm tù à...), cũng không để cho y mặc quần áo bẩn của tù nhân, ngược lại có một ngày, cai ngục còn đưa vào mấy bộ tó y gấm vóc tinh tế khéo léo.

**** chưa thấy ai vào trại mù tốt nư a đâu đấy nhá..****

Tuy rằng bọn cai ngục hận Khang Viễn làm ra cái chuyện thương thiên hại lý kia, nhưng cũng không thể không thừa nhận, vị này được vinh phong là đệ nhất tướng quốc tể tử , thật sự là nhân trung long phượng (rồng phượng trong loài người), chỉ bằng dung mạo thanh nhã tuấn tú, khí chất cao quý thông dong của y, muốn bao nhiêu nữ nhân đều có bấy nhiêu, tội gì lại đi gian sát một nông phụ bình thường, rốt cuộc đem tiền đồ thanh danh chính mình toàn bộ chôn vùi .

Khang Viễn gặp phải chuyện này, tất nhiên đều là kiệt tác của Hạ Hầu Triền. Hẳn dĩ nhiên có kế hoạch chu đáo, vì thế, hẳn ngay cả thái hậu lâu rồi không gặp đều lợi dụng triệt để, không tiếc lấy cái chết để đạt được mục đích.

Thái hậu mặc dù rất quý trọng Khang gia, nhưng mà tâm tư tự nhiên vẫn hướng về đứa con hơn, huống chi đây là đứa con tâm can của nàng, người nàng yêu quý nhất, hơn nữa về mặt đứa con quyết liệt vậy, nói nếu không giúp hẳn có được Khang Viễn, này sớm muộn gì cũng chết do tương tư, cho nên thái hậu dù trong lòng tràn đầy hồ thẹn, cũng không dám không đáp ứng đứa con, thấy chính mình làm loại chuyện này, sẽ bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục , nhưng giờ phút này cũng không có biện pháp .

Hạ Hầu Triền vì hết thấy đều tiến hành thuận lợi, cho nên liền nhịn xuống không đi thăm tù, e sợ khi Khang Viễn nhìn thấy mình, lập tức có thể nghĩ thông suốt mọi chuyện xảy ra, một khi tin tức bị lộ ra ngoài, tất cả trù tính liền phải phó mặc . Dù sao đã muốn nhịn như thế một thời gian dài, mấy ngày nay cũng không phải là vấn đề.

Nhuệ tiểu vương gia cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều phải dùng cái có như vậy để ngăn cản chính mình, nhưng mà trăm dặm đường đã đi được chín mươi, càng gần cuối càng tưởng niệm, cứ thế hẳn cả người đều bị buộc đến phát điên rồi.

Có đôi khi, bỗng nhiên đứng ở trong phòng tru lên như sói, một lần phát tác, không đến nửa canh giờ không thôi, lúc này khả năng vạn đừng có người nào làm phiền hẳn, kết cục chắc chắn không hay ho.

Đến cuối cùng, chỉ cần toàn bộ quý phủ nghe thấy tiểu Vương gia ở trong phòng gào thét, liền đứng đợi ở bên ngoài, đợi cho hẳn hết xong rồi, học máu , đợi lúc sau Uyên Ương liền dẫn theo người vào thu dọn.

Bây giờ ta đã biết a Triền bị bệnh giật kinh phong na...thình thoảng nại nên con bắt tử, khổ, hồi độc lưu manh thô thấy có đoạn ảnh nên con, giờ bk ùi thấy hãi thật, có ngày ảnh thô huyết mà chết thật đó....

End 10

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

CHƯƠNG 11

Cứ như thế được vài ngày, Uyên Ương nhận thấy: Đây không phải là biện pháp a, cứ tiếp tục gào thét như vậy, tiểu Vương gia sẽ biến thành lang là chuyện nhỏ, hôm nay lại học máu tiếp, vạn nhất học hết máu mà chết thì sao đây? Nếu vậy toàn bộ trong phủ nô tài, đều bị chôn cùng a. Ai, nàng chính là không rõ, hai người kia, không thể nảy sinh tình cảm lưỡng tình tương duyệt ? Bây giờ chỉ còn tiểu Vương gia bị loại tương tư này tra tấn đến mất hồn thực cốt.

Nhưng đối mặt với Hạ Hầu Triền, vị chủ tử cố chấp, Uyên Ương cũng không nghĩ ra biện pháp nào nữa, cân nhắc vài ngày, vẫn là khuyến khích chủ tử đi ra ngoài dạo phố tiện thể giải sầu. Bình thường có khuyên cách mấy cũng không được, thế là Uyên Ương tỉ mỉ chuẩn bị một bộ lý do thoái thác.

“Tiểu vương gia, ngài cứ tiếp tục như vậy không được a, ngài nhốt Khang công tử, y chính là người mai kia cùng ngài song túc song phi, nhưng nếu cứ làm như vậy, chỉ sợ y còn chưa ra tù, chính ngài liền muốn ngã quỵ, đến lúc đó làm sao còn có thể đem hạnh phúc cho Khang công tử đây? Người nói có phải hay không?”

Những lời nói này tuy là tỉ mỉ chuẩn bị , nhưng kỳ thật nửa điểm cao kiến cũng không có, thậm chí còn làm cho người ta hoài nghi, thân thể Hạ Hầu Triền

sức trẻ có thể bề gãy cả sừng trâu, còn có võ công thuộc loại thượng thừa, một ngày thổ huyết hai lần cũng không tổn thương đến nguyên khí. Nhưng vị chủ nhân này vừa nghe đến hai chữ Khang Viễn, liền lập tức ngoan ngoãn đi ra ngoài giải sầu.

Chờ hán đi rồi, Uyên Ương ngay tại trong phòng vân vê miệng cười đắc ý: “Hắc hắc, ta biết mà, chỉ cần đề cập đến Khang công tử, đem ánh trăng nói thành phương thuốc, người cũng nguyện tin tưởng.”

Hạ Hầu Triền mang theo Kim Quý bên người, hiện tại khi hán đi ra ngoài không còn mang theo Sơ Tư nữa, Nhuệ vương gia tuổi càng phát triển, việc vật vãnh trong phủ càng nhiều, Sơ Tư không có thời gian cùng đi ra, hơn nữa Kim Quý cũng là người thông minh, quan trọng là ... trung thành và tận tâm, võ công lại cao cường, điều đó là tối trọng yếu, vì như vậy Hạ Hầu Triền ở trên đường có gặp tai họa gì hay bị người âm mưu ám sát, Sơ Tư có thể không còn một mạng.

Kim Quý không nói gì nhìn Hạ Hầu Triền bước chân ra khỏi phủ, liền xác định mục tiêu là đi tới trà lâu đối diện thiên lao, Kim Quý trong lòng sớm đầy mồ hôi lạnh, nghĩ thầm rằng Uyên Ương người hại chết ta, người đây là muốn để Vương gia ra ngoài giải sầu sao? Đây không phải là nhìn cảnh nhớ người sao? Chờ khi trở về chuẩn bị đồ để đập đi.

Hạ Hầu Triền kêu một bình bích loa xuân, yên lặng ngồi ngay cửa sổ mà uống, ánh mắt không chớp nhìn về phía thiên lao, còn thật sự rất là chăm chú, làm cho Kim Quý hoài nghi có phải hay không Vương gia có thể trực tiếp nhìn thấy phòng giam của Khang Viễn, tò mò muốn biết, chính mình cũng đổi mắt nhìn về phía xa trong chốc lát, dừng nói là Khang Viễn, ngay cả nhà tù nơi giam giữ Khang Viễn đều nhìn không tới, hán mới hết hy vọng thu hồi tâm mất.

Mắt thấy chủ tử vẫn là vẻ mặt thâm *** vờn hướng nơi kia nhìn, Kim Quý thật muốn nói: Vương gia, người có phải muốn biết Khang công tử hiện giờ ra sao không, để ta đi do thám một chút, không để người ở chỗ này đau đớn tâm can, rồi lại về nhà đập phá đồ đạc, chính người cuối cùng còn không biết. Chắc chắn, nếu Khang công tử thấy ánh mắt này của ngài, đại khái lập tức sẽ không còn hận ngài, nói không chừng còn yêu thương nhưng nhớ, Vương gia, đi thôi, đi thăm tù đi.

Nhưng mà những lời nói này cũng chỉ ở trên đầu lưỡi, rốt cuộc cũng không có nói ra. Chủ tớ hai người cứ như vậy ở trong trà lâu, chớp mắt liền tới giữa trưa.

Lão bản đã đi tới, ha hả cười nói: “Vương gia, chúng ta đây là trà lâu, chỉ có điểm tâm nước trà có thể dùng, hiện giờ đã gần buổi trưa, vương gia cũng nên dùng bữa, không phải tiểu lão nhân không nghĩ nên chiêu đãi vương gia, thật sự nếu Vương gia đói bụng, chúng ta không gánh nổi trách nhiệm này a.”

Hạ Hầu Triền dờ dẩn gật gật đầu, lưu lại bạc, rồi mới thay đổi từ lâu, cũng là ngồi bên cửa sổ nhìn thẳng về hướng thiên lao. Kim Quý thay hán gọi đồ ăn, trở lại xem xét tình hình chủ tử nhà mình, thờ dài, nghĩ thầm này nếu ánh mắt Vương gia thật sự có thể phát ra lửa, đại khái lúc này thiên lao phía đối diện đã muốn bị đốt thành tro.

Hạ Hầu Triền cũng không có tâm tư ăn cơm, bất quá cũng chỉ ăn mấy miếng cho có lệ, lại để cho Kim Quý ngồi xuống ăn. Kim Quý đáp ứng một tiếng, vừa muốn ngồi xuống, liền nghe phía sau truyền đến một tiếng cười khê nói: “Yêu, tiểu Vương gia, đây là xảy ra chuyện gì? Đến từ lâu cũng không hào hào ăn cơm, đồ ăn không hợp khẩu vị sao?”

Kim Quý nhìn lại, trong lòng tự nhủ ai nha, đây chính là một đại nhân vật nha, vội vàng cung kính kêu lên: “Tham kiến quốc sư đại nhân.”

Lời còn chưa dứt, quốc sư Quan Sơn liền khoát tay áo, tùy ý ngồi đối diện Hạ Hầu Triền, lại gặp đúng lúc Hạ Hầu Triền quay đầu lại, hán gật đầu nói: “Chắc chắn, người cuối cùng cũng quay đầu, theo người tiến vào đã thấy người nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, sao vậy? Ngoài cửa sổ có gì thú vị sao?”

Hạ Hầu Triền không nói chuyện, bởi vì có quan hệ với Hạ Hầu Hiên, hán cùng Quan Sơn coi như là bằng hữu quen biết, chẳng qua mấy ngày nay hán vì chuyện tình của Khang Viễn mà phiền lòng, mà Quan Sơn lại tối ngày luyện đan, tính toán toán toán, hai người đã có gần một năm không gặp mặt.

Quan Sơn nhìn ngoài cửa sổ, kỳ quái nói: “Cái gì cũng không có a, nơi này gần thiên lao, căn bản không có người nào lại đây, ta là bởi vì chỉ có chỗ này có món thịt đông rất ngon nên ta mới tới, người thế nhưng tới đây làm gì a? Không giống như là vì tay nghề đại trù (đầu bếp), không thấy người ăn mấy khẩu cơm a.”

“Quan Sơn, yêu một người, rốt cuộc làm sao mới có thể yêu đến cuối cùng?” Hạ Hầu Triền chuyển đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nói ra một câu thâm tình như thế, lập tức khiến cho Quan Sơn ngây ngốc sững sờ.

End 11

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

“Người nói yêu một người đến tột cùng là như thế nào?” Ha hả, người thật là chọn sai người để hỏi rồi, ta tu đạo đến nay, còn chưa có trải qua thứ tình yêu này (sắp rồi, sắp được với thiên hạ rồi...), người muốn hỏi chuyện này, nên đi hỏi Bát Vương gia a, hẳn chính là kinh thành tình thánh nổi danh của chúng ta.”

Quan ái dờ khóc dờ cười, nghĩ thầm rằng Hạ Hầu Triền tuổi còn nhỏ, trong lòng thế nhưng lại chất chứa những thứ này a, nga, cũng phải, cũng đã mười tám mười chín tuổi rồi, đã là đại nhân rồi, không còn là tiểu thí hải như lúc trước nữa.

“Ta vẫn nghĩ, ta thương y, đã muốn xem như tình sâu bể rộng, tựa hồ như mỗi ngày trôi qua ta đều yêu hấn rất sâu đậm, chính là ngày hôm sau vừa mở mắt ra, ta liền cảm thấy tưởng niệm so với ngày hôm trước lại mãnh liệt hơn nữa. Quan Sơn, ta bị làm sao vậy? Ta biết chính mình không thể cứu vãn được nữa, ta biết y sẽ không tha thứ cho ta, cho dù có được hấn, ta cũng chỉ có được thân xác hấn, ta không thể nắm giữ được tâm hồn hấn, ta biết hấn sẽ hận ta thấu xương, cho dù như vậy, ta vẫn rất muốn hấn, Quan Sơn, người nói ta nên làm sao đây?”

Hạ Hầu Triền một câu nói ra ngữ điệu thật sự bình tĩnh, liền bởi vì bình tĩnh, mới làm cho Quan Sơn mao cốt từng nhiên (sồn tóc gáy...), nhìn thấy ánh mắt đỏ ngầu của đối phương, Quan Sơn trông lòng than không ổn, đứa nhỏ này trong lòng tràn đầy ma chướng, nếu không kịp thời ngăn chặn, sớm muộn gì cũng tiến vào ma đạo, cùng hấn cái gì người yêu kia ngọc thạch câu phân (ngọc và đá cùng vỡ, liều chết cùng nhau). Thế là vội vàng truy hỏi ngọn nguồn sự việc.

Tình cảm của Hạ Hầu Triền đối với Khang Viễn, trừ bỏ mọi người trong phủ, chỉ có thái hậu biết, mà hấn chưa từng chủ động đem tình cảm của mình đối với Khang Viễn hướng người khác nói qua, có lẽ là do dễ trong lòng ghen quá hóa khổ, lúc này cùng nhau nói chuyện, sẽ thấy đỡ hơn, đem việc quen biết Khang Viễn, cùng với cảm tình mấy năm nay của mình đối với y hoàn toàn triệt để nói ra ngoài, nói một cách thông thoáng.

Quan Sơn ở một bên nghe được nhủ mầy, nghĩ rằng ái tình ái tình, ai, thứ này thật đúng là làm cho người ta nháo tâm, ta cứ tưởng ta chính là người xui xẻo nhất chứ, gặp gỡ một con gà trống tình đã không biết phong tình là gì, cả ngày chỉ nghĩ muốn có vàng bạc tài bảo, muốn hấn quan tâm ta một tí đều phải lấy tiền ra hối lộ, không nghĩ tới Hạ Hầu Triền so với ta còn xui xẻo hơn, thích người không thích hấn, còn muốn thú người khác, cũng khó trách hấn thương tâm, bất quá dù vậy, người đem người ta nhốt lại trong thiên lao cũng thực quá ác độc đi.

Đại khái là bởi vì Hạ Hầu Triền đem nguyên nhân tâm sự nói ra, Quan Sơn cũng không miễn cưỡng cười vui, bất quá hấn thật không đem tình cảm của mình với Đường Cung nói ra, sợ sẽ dọa đến Hạ Hầu Triền, tình yêu giữa một người tu đạo với một con gà trống tình, không phải ai cũng có thể chấp nhận.

Hạ Hầu Triền nhìn ra phiền não của hấn, cũng không truy vấn, liền bởi vì hấn uống rượu giải sầu, mắt thấy hai người đều là mất say lơ đãng mê ly, Kim Quý ở một bên cười khò, chắc, Quốc sư cũng đã muốn say, không biết lúc này có thể hay không kêu hấn dạy ta một chút thuật phân thân, bằng không một lát nữa một mình ta làm sao đưa được hai con ma men này trở về a, đáng hận là hai người này thân phận đều cao quý, ném người nào đều không được.

Đang suy nghĩ, chợt thấy Quan Sơn lắc lắc lão đảo đứng lên, kéo Hạ Hầu Triền qua cười nói: “Huynh đệ, người với ta cũng coi như đồng bệnh tương lân, hôm nay người theo giúp ta uống rượu giải sầu, ca ca chỉ cho người một biện pháp.” Nói xong dán vào bên tai Hạ Hầu Triền nói nói mấy câu, rồi mới nghênh ngang mà đi.

Kim Quý mắt thấy Quốc sư trong tửu lâu còn đi đứng xiêu xiêu vẹo vẹo sau đó liền đi như bay hướng về Quốc sư phủ, trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ rốt cuộc là vị Quốc sư này, năng lực tình rượu thật sự là quá mạnh mẽ.

Kỳ thật Quan Sơn cũng không có say, chính là không giả bộ say rượu, thật sự không dám nói biện pháp nham hiểm như vậy cho Hạ Hầu Triền. Lại nói tiếp, Khang Viễn là tội vô tội, ai biểu hấn cùng Hạ Hầu Triền là bằng hữu, hấn không hy vọng nhìn thấy Hạ Hầu Triền đi vào ma đạo, đành phải dạy hấn biện pháp có thể tạm thời giảm bớt cảm xúc, mặc dù đó là cách tối thâm độc, nhưng trong một đoạn thời gian ngắn có thể làm cho chính mình tìm cách cứu vãn.

Dù sao *** mộng, tuy rằng sẽ ảnh hưởng đến nguyên khí của Khang Viễn, nhưng mà Hạ Hầu Triền đối y thương yêu vô cùng, tất nhiên không thể tro mắt nhìn y bị thương tổn, chỉ cần lấy một ít tình khí cho y, đối thân thể cũng sẽ không gây thương tổn gì lớn.

Hạ Hầu Triền ở lại tửu lâu sừng sốt ngây người nửa ngày, hai tay chậm rãi bắt đầu run rẩy, tiểu nhị vừa vịn đi ngang qua hấn, vừa nhìn thấy hấn trong lòng liền sợ hãi! Chờ đã, hồng rồi hồng rồi, tiểu Vương gia thế nhưng sắp lên cơn điên điên, này phải làm sao đây? Phải nghĩ ra biện pháp gì đưa hấn đi a, bằng không tửu lâu của ta không gánh nổi hậu quả a.

ôi giờ, a Triền lên con mà sao trong nhà ngoài phố ai cũng bik thế này..

Đang cân nhắc làm thế nào mở miệng, lại nghe Hạ hầu Triền dùng ngữ khí run rẩy nói: “Kim Quý, hồi phủ.” Lời còn chưa dứt, người đã muốn vội vàng hướng phía ngoài đi đến, tiểu nhị trong lòng thầm niệm a di đà phật, thầm nghĩ lại bước chân của Vương gia có chỗ không ổn, đại khái lập tức sẽ phát bệnh, ai, thật sự là hao Vương gia a, biết thay dân chúng chúng ta suy nghĩ, thà rằng bên trong kiểu phát bệnh cũng không chịu liên lụy chúng ta. (chết cười... sao dần thế..(=v=))

Hạ Hầu Triền sau khi về phủ, liền phân phó Kim Quý mang cho gấm vóc đệm chăn đủ mọi thứ qua thiên lao, làm cho bọn cai ngục đem gian tù của Khang Viễn hào hào thu thập một chút, kỳ thật phòng giam của Khang Viễn thực không tồi, nhưng là lúc này hấn đang mang tâm tư, liền càng hy vọng nơi đó mang theo một hương vị càng mới càng tốt.

Hạ Hầu Triền ngồi trong phòng chờ, một lòng bất ổn khó chịu, đợi Kim Quý về báo cáo tình hình bên kia đều đã thu thập ổn thỏa, sắc trời đã muốn sụp

tối, hẳn ngay cả com chiều đều không có ăn, đem hạ nhân toàn bộ đuổi ra ngoài, lại nói không đến bình minh không được đến quấy rầy giấc ngủ của mình. Ở trong này buông màn, chậm rãi nằm ở trên giường, chậm rãi niệm chú ngữ Quan Sơn chỉ, chỉ chốc lát sau liền chìm vào giấc ngủ.

Đang ngủ, ý thức tan rã dần dần thanh tỉnh, chỉ thấy ở phía trước bỗng nhiên xuất hiện một nữ tử mặc một bộ sa y thanh lịch, cả người trong suốt đi đến trước mặt hẳn nói: “Nô tỳ Dẫn Mộng, phụng mệnh chủ nhân của ta, đặc biệt đến trợ giúp tiểu Vương gia giải nỗi khổ tương tư, tiểu Vương gia mời đi theo ta.” Dứt lời nhẹ nhàng bước lên phía trước, Hạ Hầu Triền ức chế tâm tình kích động, chậm rãi đi theo.

Đi không lâu, trước mặt tình cảnh đột nhiên biến đổi, đi tới một gian phòng trong, chỉ thấy phòng ở này cũng không rộng lắm, nhưng vật dụng bài trí đều có đủ, gấm sách thơm mùi hương thoang thoang, Khang Viễn đang ở trước bàn dùng bữa.

Dẫn Mộng cười nói: “Tiểu vương gia, Khang công tử lúc này đang dùng thiện, phải đợi y ngủ mới có thể tiến hành, thỉnh tiểu Vương gia đợi một lát.”

Hạ Hầu Triền gật đầu, đi thẳng vào cái bàn đối diện ngồi xuống, si ngốc nhìn Khang Viễn dùng bữa, trong nháy mắt, hẳn có một loại xúc động muốn roi lệ, thăm mền người này đã bao nhiêu năm, chưa bao giờ có thể giống giờ phút này bình tĩnh ngồi ở bên người y như vậy, cũng chưa bao giờ giống giờ phút này cảm thấy mỹ mãn, cũng không cần làm gì khác, chỉ cần có thể như vậy lẳng lặng nhìn hẳn, thời gian gần như dừng lại.

Bất quá đây chỉ là suy nghĩ khi nhìn thấy Khang Viễn ăn com, khi thấy Khang Viễn cời bỏ ngoại y, nằm lên trên giường, suy nghĩ thỏa mãn mới này liền biến mất vô tung ảnh, một lòng bởi vì chuyện sắp xảy ra mà vui sướng vạn phần, Hạ hầu Triền cố gắng thu lại tầm mắt như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi, lại không biết hơi thở phát ra dồn dập đã bán đứng hẳn.

Dẫn Mộng mỉm cười, mắt thấy Khang Viễn dần dần đi vào giấc ngủ, liền hành lễ nói: “Xuân tiêu nhất khắc thiên kim, tiểu Vương gia hảo hảo quý trọng đi, nô tỳ cáo lui.” Đang nói, cả người liền hóa thành một trận khói nhẹ, tiêu tán bay đi.

“Khang đại ca.....” Hạ Hầu Triền không thể chờ đợi được nữa liền bước lên phía trước, nhìn xuống dung nhan ngủ say của Khang Viễn, có lẽ đối phương cảm nhận được ánh mắt gắt gao của hẳn, lông mi xinh đẹp chậm rãi nhú lại, đầu vô ý thức đong đưa, tựa hồ như muốn thoát khỏi cái nhìn chăm chú của Hạ Hầu Triền.

“Khang..... Viễn.....” Hạ Hầu Triền thờ dài, đây là ở trong mộng, hẳn không bao giờ... phải kêu Khang đại ca nữa, hẳn muốn gọi thẳng tên y, nói cho y, chính mình đã không còn là một đứa nhỏ, chính mình có thể ngang hàng với y, y không phải đại ca, mà là..... người yêu của mình.

“Viễn, ngươi có biết ta yêu ngươi nhiều như thế nào không? Đầu là tại ngươi cố chấp không muốn nhận, thực xin lỗi, ta biết ngươi hận ta, nhưng so với việc nhìn thấy ngươi kết hôn cùng nữ nhân khác, cả đời cũng không xuất hiện trước mặt ta, ta tình nguyện cùng ngươi ngọc thạch câu phần.”

Hạ Hầu Triền tại trên môi Khang Viễn lưu lại một nụ hôn: “Ngươi bây giờ có phải hay không cũng ném được tư vị của sự tuyệt vọng, ngươi có hiểu được cảm thụ của ta? Cái loại khát vọng tìm được người cứu mình nhưng tuyệt vọng không thể chiếm được người đó, đúng vậy, làm cho chúng ta cùng trầm luân, dù sao mặc kệ đi nơi nào, ta chỉ cần có ngươi bồi ta.”

Thời điểm một chữ cuối cùng được nói ra, Hạ Hầu Triền nhìn thấy Khang Viễn mở mắt, hẳn biết, đây chính là ở trong mộng, cũng không chứng minh trong hiện thực Khang Viễn đã tỉnh lại, trên thực tế, Dẫn Mộng sau khi đưa hẳn đi vào mộng của Khang Viễn, chính mình liền chiếm lấy quyền chủ động, từ phi hẳn rời đi, nếu không Khang Viễn không có thể tỉnh lại.

Khang Viễn bị một kinh hách lớn, y cũng không biết đây là trong mộng, chính là không biết vì sao lại có Hạ Hầu Triền ở đây, không chỉ như thế, hẳn..... Hẳn còn đề lên người mình, hai người tạo thành một loại tư thế cực kỳ ám muội.

Tâm Khang Viễn khiêu động dữ dội, y cố gắng ức chế sợ hãi, làm cho chính mình thoát nhìn càng thêm bình tĩnh một chút, tuy rằng không có tại nơi phong nguyệt giao tình qua, khả năng thường gặp bằng hữu, ngẫu nhiên cũng sẽ có người đề cập đến việc đó, đối mặt loại tình huống này, càng là gây dục sợ hãi, lại càng dễ dàng khơi gợi dục vọng của đối phương. Y thậm chí nhẹ gật đầu, trầm tĩnh nói: “Tham kiến Nhuệ vương gia, không biết Vương gia đến đây có gì chỉ giáo.”

Khang Viễn nghĩ y không làm sai, chỉ tiếc, y hiện tại, ở trong mắt Hạ Hầu Triền làm gì cũng đều là sai.

Nhìn y bình tĩnh như vậy, Hạ Hầu Triền cảm thấy phẫn nộ, nhưng hẳn không có nổi trận lôi đình, ngược lại so với Khang Viễn còn có vẻ bình tĩnh hơn.

Nắm trụ bả vai Khang Viễn từ từ tiến lên tai, Hạ Hầu Triền thanh âm xột xa nói: “Viễn, bản Vương thấy cuộc sống trong ngực của ngươi thật là khổ, cho nên đặc biệt đến chỉ điểm ngươi một ít chuyện phong nguyệt, từ từ đêm nay còn dài.” Lời còn chưa dứt, tay hẳn đã luồn qua trung y vật áo tiến vào, hơn nữa rất nhanh liền bắt giữ hai khóa anh đào nhỏ trên ngực, nhẹ nhàng sờ nắn.

Hạ Hầu Triền từ sau khi thích Khang Viễn, liền không còn triệu người đến thị tẩm nữa, nhưng mà hẳn vì ngày này, chuẩn bị vài năm, ở giữa đông cung đồ long dương bí tịch nhìn không dưới ngàn sách, còn chuyên môn hỏi thăm qua kinh nghiệm phong phú tà đạo này, bởi vậy tuy là lần đầu cùng Khang Viễn câu hoan, động tác cũng là cực kỳ thuần thực.

Khang Viễn lại hoàn toàn tương phản, y từ nhỏ được gia giáo nghiêm cẩn, đến nay vẫn nam tử thủ thân như ngọc (trai tơ.=.=), ngày thường cũng không đụng đến những loại sách cấm này, ngẫu nhiên nghe được việc này từ những bằng hữu phóng đãng, cũng là xấu hổ không thể tả, vào tai này ra tai kia. Hết lần này đến lần khác lúc y sinh ra, đạo sĩ thầy tướng nói y qua hai mươi lăm tuổi mới có thể thành thân, kể từ đó, thật sự là tiện nghi cho tên lang sói Hạ Hầu Triền này.

Trong ngực truyền đến cảm giác khác thường, lập tức khiến cho Khang Viễn mặt đỏ tía tai, y vừa xấu hổ vừa giận, sống chết đẩy ra, cuối cùng cũng đem mấy cái xúc tu bạch tuộc gỡ ra được, giận dữ nói: “Tiểu vương gia, ngươi là thân phận gì? Sao lại không biết tự trọng như thế.....”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Hạ Hầu Triền một lần nữa nhào lên, đem y hung hăng ngăn chặn, hai mắt đều bị che kín bởi tơ máu, hung tợn nói: “Tự trọng tự trọng, ta đã muốn tự trọng vài năm, vì để cho ngươi hão hão liếc mắt xem ta một cái, ta mỗi lần nhìn đến ngươi, đều khắc chế khát vọng chính mình, cố gắng làm ra những hành động phù hợp với thân phận của mình, kết quả thì sao? Ta nhận được gì?”

Hắn lớn tiếng rống lên, lời nói như trùy tâm khắp huyết: “Viễn, ta nhận lấy thái độ trốn tránh của ngươi, nhận lấy tin tức đình hôn của ngươi, ta tự trọng, ngươi lại sớm quên hết những việc kia, ngươi đem tâm của ta xé tan thành mảnh nhỏ, chính mình nghĩ muốn độc hưởng tiêu dao, vì cái gì? Viễn, hôm nay ta không tự trọng, ta muốn cho ngươi biết, ta rất yêu ngươi.”

Lời nói biến mất trong một cái hôn sâu, môi bị hung hăng va chạm, Khang Viễn thông khổ lắc đầu, lại trong một khắc đã bị Hạ Hầu Triền cố trụ không thể động đậy, đầu lưỡi khiêu khích răng nanh trượt vào, chậm rãi đảo quanh khoang miệng của y, làm cho y nổi lên từng đợt cảm giác buồn nôn.

Hung hăng cắn mạnh, môi máu tràn ngập, đối phương lại cố chấp không chịu rời khỏi. hương vị của máu làm Khang Viễn sợ hãi, y chưa từng nghĩ qua vị Vương gia tao nhã như thế lúc điên cuồng lên thật đáng sợ, không khỏi ngơ ngác quên cả phản ứng.

“Viễn, ta yêu ngươi, thật là yêu tới ngay cả chính ta đều không chế không được tình cảm này, van cầu ngươi, ngươi mau cứu ta đi.” Mất thấy người dưới thân không thở nổi, Hạ Hầu Triền cuối cùng cũng buông ra đôi môi bị hung hăng chà đạp của y, hắn ở bên tai Khang Viễn thấp giọng ní non, lại bị đối phương cho rằng hắn vì che giấu sự hung ác của mình mà tìm một cái cớ.

Nhìn vào ánh mắt Khang Viễn, Hạ Hầu Triền liền biết hắn suy nghĩ cái gì. Chưa xót cười, hắn thật khờ, thế nhưng còn chờ mong Viễn có thể lý giải được hành động của mình, y tính tình cứ như vậy ôn hòa, vĩnh viễn đều giống như một mặt hồ tĩnh lặng, làm sao có thể minh bạch được tình cảm của một con thiêu thân nguyện lao đầu vào lửa như mình.

Hắn càng đối với khát vọng có được thân thể Khang Viễn tuyệt vọng, chính là một cái hôn, chính là thân thể thoáng ma sát, phân thân nơi khô hạ đã muốn trường đau đến không thể chịu được nữa.

Hảo nghĩ muốn, thật sự hảo nghĩ muốn lập tức áp đảo người này, lột xả tất cả quần áo y, ở y trên người lưu lại dấu vết duy nhất của chính mình, dùng hết tất cả thủ đoạn bạo ngược trừng phạt y đối với chính mình coi thường, làm cho y dưới thân vận vẹo rên rỉ. Sự đó ôn nhu đem y ôm vào trong ngực, ghé vào lỗ tai y nói lời yêu thương, mà Hạ Hầu Triền cũng lập tức liền hành động.

Giữa dựa quất nắng, một đồng quần áo liền bị xé thành từng mảnh từng mảnh một bay xuống, thân thể thon dài trắng nõn dần dần lỏa lồ, cho đến khi trần như nhộng. Khang Viễn thờ dốc bị Hạ Hầu Triền triển đặt ở dưới thân, hai thân thể lỏa lồ áp vào nhau, làm cho hắn cảm nhận được độ ẩm da thịt đối phương, giống như đang tiến vào địa ngục trầm luân nóng bỏng.

Chỉ dựa dựa một chút, đã muốn tiêu hao hết tất cả khí lực của Khang Viễn, đáng thương cho y ngày ngày chỉ đọc sách viết chữ, không có rèn luyện thân thể, làm sao so được với Hạ Hầu Triền hàng năm tập võ. Tuy rằng như thế, tay y vẫn là bị đối phương dùng dây cột chặt vào đầu giường, đại khái là sợ y trong quá trình lại dựa dựa, nhận thức được kết cục chính mình, Khang Viễn khổ sở quay đầu đi chỗ khác, cắn chặt môi dưới.

Trình tự bắt đầu từ lông mi, hôn nhẹ qua mi mắt, cái mũi, miệng, cái cổ duyên dáng, hai vai mượt mà, hai khóa anh đào trước khuôn ngực trắng nõn liền lập tức bị hấp thụ, cho đến cuối cùng chậm rãi đứng thẳng lên, rồi mới xuống phía dưới, chỗ cái bụng bóng loáng, dần dần tiến vào cấm địa.

Lông mao hạ phúc (ừ... tự hủ) của Khang Viễn không rậm rạp, cũng không thô cứng, mềm giống như tính tình y, mang một màu sắc ôn nhuận, Hạ Hầu Triền trong tâm như nổi trống, ở trên mặt lưu luyện thật lâu, mất thấy ngọc hành dưới bụi cỏ chậm rãi ngừng đầu, lúc này mới hé miệng ra, đem phân thân thanh tú khéo léo kia hàm tiến ở tại miệng.

“A.....” Khang Viễn kêu một tiếng sợ hãi, không bao giờ... nữa có thể duy trì bình tĩnh, đột nhiên quay đầu đến, đỏ mặt nhìn Hạ Hầu Triền đem thứ cái thứ xấu hổ của mình đưa vào trong miệng, trong nháy mắt, dường như cảm giác máu trong cơ thể đều dồn hết xuống dưới, y liều mạng khắc chế, lại căn bản đối việc này bất lực, cổ tay kịch liệt giật, muốn ngăn cản Hạ Hầu Triền, nhưng tất cả đều vô ích.

Hạ Hầu Triền hân hạnh Vương gia cao quý, làm sao có thể hạ mình làm ra loại chuyện này, nhưng mà lúc này hắn nhẹ nhàng liếm lộng phân thân của Khang Viễn, chỉ cảm thấy tư vị này thật sự tuyệt vời, cảm giác được ngọc trụ kia ở trong miệng hắn dần dần trưởng đại, nghĩ cũng muốn biết trên mặt Khang Viễn chính là một bộ dạng biểu tình gì, tưởng tượng đến đây, tâm tình khoái trá như muốn bay bổng, lập tức càng thêm linh hoạt dùng đầu lưỡi đảo lộng xung quanh ngọc trụ kia.

Khoái cảm dâng trào đột ngột như cơn lũ khiến Khang Viễn không thể áp chế được, thì ra, làm chuyện thẹn thùng như vậy nguyên lai thật thích, khó trách tự cổ chí kim, đều nói vạn ác *** đứng đầu*, rồi lại có nhiều người như vậy cam tâm tình nguyện sa đọa, y khó nhịn xoay trở thân mình, ồ ồ thờ dốc, cuối cùng vì một chút tôn nghiêm còn sót lại mà bất lực cắn chặt môi.

Hương vị ngọt ngào làm người ta không nhịn được sa vào, bỗng nhiên trong lúc đó, tựa hồ tất cả khoái cảm đều đã tới cực hạn, Khang Viễn không tự chủ cong người, đầu ngưỡng ra phía sau, một tiếng rên khẽ từ miệng y thoát ra ngoài, ngay sau đó, một loại cảm giác run sợ làm cho đại não trống rỗng, trong nháy mắt, Khang Viễn không biết mình đã xảy ra chuyện gì.

Hạ Hầu Triền trong nháy mắt Khang Viễn giải phóng, liền nhả ra phân thân của y, cơ hồ là trong nháy mắt, bạch dịch liền bắn ở tại trong tay hắn.

Hắn vẽ ra một nụ cười, đem cái tay kia giơ lên trước mặt Khang Viễn: “Viễn, nhìn xem, đây là cái gì của ngươi, chính là thứ chảy ra từ cái nơi đáng yêu của ngươi, ngươi chắc là không phải chưa gặp qua chứ? Ân, bất quá ngươi đã lớn như thế, mặc dù không có kinh nghiệm, ban đêm cũng phải từng phát sinh di tinh chứ, đương nhiên, ta biết ngươi là nhất định không dám nhìn xem, không quan hệ, hôm nay ngươi là có thể hảo hảo nhìn xem, kỳ thật chuyện này cũng không đáng xấu hổ.”

Khang Viễn tâm tình chết lặng , y thể nhưng tại trước mặt cái tên hỗn đản làm loại chuyện tình mất mặt này, nếu hiện tại có một bả đao, y thật sự có thể không chút do dự tự sát.

Nhưng mà ngay sau đó, y chợt nghe Hạ Hầu Triền ha hả cười nói:“Ngươi cảm thấy thế nào? Chính là làm như vậy, ngươi liền cảm thấy ? Viễn, loại tâm tính này cần phải xóa bỏ, bằng không chờ một chút chúng ta làm chuyện thế này hơn nữa, ngươi chẳng phải là muốn ngất xỉu đi, như vậy còn gì đáng nói a.”

Hạ Hầu Triền vừa nói, lơ đãng nhìn qua đôi môi Khang Viễn, lập tức bị vết thương trên môi kia là cho lửa giận công tâm, trên ***g ngực người dưới thân nhéo một cái, bất mãn nói:“Ngươi rất không ngoan , cũng dám thương tổn chính mình, nhìn xem môi này bị ngươi cắn , không được.....”

Lời còn chưa dứt, hắn đã đem bạch dịch trên tay xoa xoa trên ngực Khang Viễn, rồi mới lấy từ trong đồng y phục của mình rút ra một mảnh lụa trắng, chặn lấy miệng của Khang Viễn.

“Ngươi này không bằng cảm thú..... Ngộ ngộ ngộ.....” Câu mắng chửi đầu tiên trong đời của Khang Viễn còn chưa kịp nói xong, miệng cũng đã bị chặn lại, y vùng vẫy cự tuyệt, cuối cùng vẫn là vô ích. Đành phải nhìn về phía Hạ Hầu Triền cầu xin, nghĩ rằng ngươi cái gì cũng đều làm rồi, hãy tha cho ta đi, bằng không ngươi còn muốn sao nữa đây?

Dễ dàng liền được suy nghĩ từ con ngươi ngập nước kia, Hạ Hầu Triền cười nhạo một tiếng, chậm rãi nâng hai chân Khang Viễn lên, nhẹ giọng nói:“Ngươi cho rằng những thứ này coi như đã xong sao? Viễn, ngươi thật sự là rất ngây ngô, chẳng lẽ ngươi cho tới bây giờ cũng chưa xem qua long dương sách cấm sao? Ngộ, lấy tính tình của ngươi, là không có khả năng xem qua, bất quá không quan hệ, hôm nay ta liền tự tay chỉ giáo ngươi, cái gì là long dương chi hảo.”

Khang Viễn trở mặt nhìn hai chân thon dài trắng nõn của chính mình bị nâng lên ép đến trước ngực, rồi mới bị tàn nhẫn tách thật mạnh ra, chính là đao mất một phát, vận mệnh liền giống như hai cánh tay, bị cột vào lan can hai bên giường.

Y chỉ cảm thấy tức giận đến nghẹt thở, cảm giác thế này đã đạt tới đỉnh điểm, khẩu khí không giống lúc trước, đơn giản là trong lúc ngủ mơ, không bị ý chí của y khống chế.

Địa phương xấu hổ phía sau cho tới bây giờ y nghĩ cũng không dám đột nhiên truyền đến một cảm giác ngứa ngứa, tuy rằng đã bởi vì cảm thấy thế mà nhắm hai mắt lại, nhưng Khang Viễn vẫn có thể cảm giác được, là cảm giác làn da được cái gì ma xát.

Y mặt đỏ đến xuất huyết, chợt nghe Hạ Hầu Triền nhẹ giọng nói:“Viễn, ngươi có biết hai nam nhân phải làm sao mới có thể kết hợp cùng một chỗ hay không? Trừ bỏ việc vừa rồi ta đối với ngươi làm , còn có một bước quan trọng mấu chốt nữa, chính là đem địa phương này của ngươi mở ra, dùng thứ tượng trưng cho nam nhân của ta, xâm nhập vào, ở trong huyết đạo của ngươi trừ sập, đây là phương thức nam tử mập hợp, Viễn, ngươi nói nơi này của ngươi bị sử dụng giống như phụ nữ, ngươi còn có mặt mũi đi thú nữ nhân khác sao?”

Thân thể Khang Viễn đột nhiên cứng đờ, rồi sau đó mới phát hiện vùng vẫy đầy dục, miệng phát âm thanh gầm nhẹ cực kỳ phẫn nộ.

Hạ Hầu Triền sớm đoán được y sẽ kịch liệt phản ứng như vậy, khoe miệng nổi lên một chút tươi cười, dùng ngôn ngữ thương tổn Khang Viễn, cho y một loại khoái cảm vô cùng nhàn nhã hủy diệt, ngay sau đó, hắn đẩy ra hai phiến móng cánh hoa, ngón trở không chút lưu tình khai phá bên trong huyết động.

“Ngộ.....” Thân thể Khang Viễn một lần nữa cứng đờ, đau, hậu huyết chưa bao giờ được khai phá giờ đây bị cưỡng chế mở ra, tiếp nhận vật vốn không thuộc về nơi đó, cảm giác sung sướng làm cho hai chân Khang Viễn đều run rẩy, mồ hôi trên chóp mũi tình tứ chảy ra.

Chính là tra tấn cũng không nhanh như vậy chấm dứt, cự vật to lớn hung dũng của Hạ Hầu Triền xẹt qua trước mắt của y, không dám tưởng tượng thời điểm cự vật kia cưỡng chế xông vào bí đạo của mình, chính mình có phải hay không sẽ bị nó xé rách.

“Chỉ là một ngón tay mà thôi, Viễn, ngươi yên tâm, ngươi hoàn toàn có thể thừa nhận , ta vừa mới thử một chút, nơi này của ngươi co giãn tốt lắm nga.”

Hạ Hầu Triền chơi đến nghiện, dùng ngôn ngữ kích thích cảm nhận của Khang Viễn, làm cho hắn vô cùng khoái trá, hắn dù bận vẫn ung dung co rút ngón tay, cảm giác ngón tay bị dùng lực đẩy ra, lại xấu xa cười nói:“Viễn, ngươi nơi này năng lực rất mạnh nga, ở đó đang dùng sức, để xem lát nữa đem ta cấp đi đâu.”

End 12

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Sau đó, một âm thanh lãnh khốc như từ địa ngục vang lên ở bên tai, Hạ Hầu Triền thanh âm run rẩy, một chữ một chữ nói: “Viễn, ngươi dám tự tử, ta sẽ khiến cả tộc ngươi chôn cùng, tin ta đi, ta có mưu kế, mà các ngươi Khang gia chỉ phồn hiệp mật*, một lời nói cửu tộc bị tru di, kia tình cảnh hẳn là thực đồ sộ đi.”

Khang Viễn trên người lạnh lẽo một mảnh, đây chính là tự mình hại mình. Hạ Hầu Triền lúc này mới vừa lòng cười, ở trên gương mặt y ẩn lên một nụ hôn: “Ngao, như thế này mới tốt. Được rồi, xem ra hôm nay là buổi tối đầu tiên ngươi hầu hạ ta, ta trước hết tha thứ cho hành vi nông nổi của ngươi, bắt quá ngày mai đừng lặp lại sự tình như thế. Chắc chắn, bộ dáng ngươi ở dưới thân ta uyển chuyển rên rỉ, thật sự là mê người cực kỳ, ta tin tưởng buổi tối ngày mai, ngươi nhất định sẽ biểu hiện tốt hơn nữa.”

Hạ Hầu Triền nói xong, nhẹ nhàng nhặt lên y phục đã bị xé rách trên mặt đất, thay Khang Viễn đắp thêm lên, tuy rằng là ở trong mộng, nhưng tình cảnh này quá mức thật làm hắn không phân rõ đây là thật hay là mộng.

Ung dung chậm rãi thay y phục của mình, ngay sau đó, chỉ thấy cái miệng của hắn rất nhanh động vài cái, tựa hồ ở niệm một chuỗi chú ngữ, lập tức, phía trước Dẫn Mộng liền xuất hiện ở trước mặt hắn, khom người nói: “Vương gia thỉnh đi.”

Hạ Hầu Triền cảm thấy thật mỹ mãn, thần thanh khí sảng hướng Dẫn Mộng nói “Giúp y hảo hảo ngủ một giấc đi, không được để y nghĩ ngợi gì, bằng không đêm nay y sẽ không ngủ an ổn.” Nói xong, liền bước đi, nhưng mới đi được hai bước, rồi lại tựa hồ nhớ ra cái gì, quay đầu lại nói với Khang Viễn: “Viễn, nhớ kỹ, đừng cho ta cơ hội tru di cửu tộc ngươi.” Đang nói, người cùng Dẫn Mộng cùng nhau biến mất.

Khang Viễn liền giống như mất hết khí lực, lập tức ngồi phịch ở trên giường, ngay sau đó, ý thức liền mơ hồ, cơ hồ ngay cả thời gian giây phút đều không có, liền hoàn toàn chìm vào trạng thái ngủ say.

Kỳ thật Hạ Hầu Triền nói về việc tru di cửu tộc, thuần túy chỉ là tự biên tự diễn, thực tế không có khả năng thực hiện đe dọa này.

Không nói đến Hạ Hầu Triền cùng Khang Kiệt có giao tình thâm sâu, thân thiết như huynh đệ, cũng không nói Khang Kiệt cùng Quan Sơn cũng giống như huynh đệ, hẳn giao du khắp thiên hạ, trong đó nhiều nhất là Phùng Dạ Bạch cùng Giang Hân, đều là nhân trung chi long, đều cùng hoàng thượng có quan hệ thân thiết, nên chắc chắn sẽ không có khả năng trở mặt nhìn y bị tội. Cho dù Khang Kiệt hôm nay cùng hoàng thượng cùng đám bạn hữu kia quan hệ gì cũng không có, Hạ Hầu Triền cũng không có cách nào làm cho gia tộc người ta đang yên đang lành bỗng nhiên mang tội danh bị tru di cửu tộc.

Hắn hãm hại Khang Viễn, kỳ thật lỗ hỏng rất nhiều, chẳng qua Thái hậu cưng chiều đứa con, cho nên đành phải lạm dụng chức quyền thay hắn che dấu. Nhưng là nếu vì chuyện này mà tru di cửu tộc người ta, Thái hậu chắc chắn không có khả năng để hắn làm chuyện táng tận lương tâm như thế. Chính là Hạ Hầu Triền, cũng không có thể ngu xuẩn đến nước này.

Trên thực tế, Khang Viễn tuy rằng bị giam vào trong thiên lao, quyết định cuối mùa thu xử tử, nhưng Hạ Hầu Triền chính là chịu áp lực từ Thái Hậu, từ đây đến mùa thu còn một đoạn thời gian, hẳn phi thường tin tưởng có thể từ chỗ Thái Hậu tìm ra chuyện gì đó có thể tìm biện pháp giúp Khang Viễn giải oan.

Nhưng là hết thảy, Khang Viễn cũng không biết, y tuy biết Khang Kiệt cùng hoàng thượng có giao tình, nhưng cũng không biết giao tình này tới mức nào, bởi vì Khang Kiệt cũng không thường xuyên đến kinh thành, số lần cùng hoàng thượng gặp mặt, cũng không nhiều như lúc mình được triệu kiến, như vậy, sao có thể hy vọng xa vời hoàng thượng bởi vì mình chính là biểu ca của Khang Kiệt mà thủ hạ lưu tình? Chính mình coi như là bằng hữu hắn, còn không phải chỉ vì một đạo tàn khốc ý chỉ ban xuống, kết cục liền nhất định bị thảm sao?

Cho nên Khang Viễn đem lời nói của Hạ Hầu Triền xem như là thật, buổi sáng hôm sau khi tỉnh lại, hồi tưởng lại tình cảnh ban đêm, Khang Viễn sợ tới mức lăn lóc bò dậy, thấy quần áo trên người vẫn nguyên vẹn, căn bản không có dấu vết bị xé rách, lúc rửa mặt trái đầu trộm liếc nhìn vào gương, trên mặt trên người cũng không có dấu vết, giống như đêm qua điên cuồng bị ngược đãi chính là một hồi ác mộng.

Khang Viễn ngồi ở trên giường, vờ thấy may mắn lại sợ hãi. May mắn chính là hết thảy đều là ác mộng, vẫn chưa trở thành sự thật. Sợ hãi chính là kia trong mộng tình cảnh quá mức rõ ràng, rõ ràng đến mức làm cho hắn không thể tin được đây chính là mộng.

Hơn nữa Hạ Hầu Triền nói tới nay hẳn sẽ lại đến, y không biết rốt cuộc là sao, chẳng lẽ đối phương có thể điều khiển giấc mơ? Nhưng điều này làm sao có thể? Cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua.

Chính là nhớ tới đêm qua hắn xuất hiện cùng biến mất, Khang Viễn lại cảm thấy được hết thảy trùng hợp xảy ra không đơn giản chỉ là một cơn ác mộng. Y tuy là tài tử, nhưng đối với những thứ loạn thất bát tao như vậy chưa từng tiếp xúc qua, cùng Quan Sơn vẫn chưa gặp mặt, lại càng không hiểu, lại càng sợ hãi.

Lo lắng bất an suốt một ngày, buổi tối cũng không vội cởi y phục, chính mình tựa vào trên giường yên lặng suy nghĩ: “Nếu ngươi chỉ có thể ở trong mộng đối ta làm chuyện như vậy, ta đây không ngủ là được, ta ngay tại nơi này thức, thức đến hừng đông ngủ tiếp.

Y bên này quật cường không chịu ngủ. Nhưng lại làm cho Nhuệ tiểu vương gia thật sự bồi hồi lo lắng. Gia khóa này tối hôm qua thường thức xong mỹ vị ngon ngọt, hôm nay cả ngày này tâm tình đầu đầu cũng thấy thư sướng. Thời điểm còn chưa tới chạng vạng, đã khẩn trương lao vào phòng ngủ.

Điểm thượng an thần hương, bắt buộc chính mình chìm vào giấc ngủ, ai ngờ vừa đi vào bên trong nhà tù, lại phát hiện Khang Viễn ngay cả bữa tối còn chưa đụng đến. Khó khăn đối cho đối phương cơn nước xong xuôi, sắc trời cũng đã tối, tiểu Vương gia khẽ xoa xoa tay, chuẩn bị vọt tới trong mộng cùng người trong lòng đại chiến ba trăm hiệp, lại phát hiện người ta căn bản không chịu ngủ.

Hạ Hầu Triền lo lắng, hẳn chưa từng có kinh nghiệm, tối hôm qua là lần đầu tiên, nếm thử chỉ cảm thấy tuyệt vời vô cùng, được nếm mùi vị tuyệt nhất trong thiên hạ, đây gọi là thực tùy biết vị**, lúc này muốn hẳn dùng tay, cần bản không có khả năng .

Chính là Khang Viễn không ngủ, hẳn sẽ không biện pháp, ngay cả Dẫn Mộng cũng không có biện pháp. Kia đàn hương đặc chế trong ngực, mặc dù có một chút tác dụng an thần, nhưng nếu Khang Viễn kiên trì chịu đựng, chỉ nhiều đó phân lượng hiển nhiên không đủ để làm Khang Viễn ngủ mê.

Hạ Hầu Triền ở bên ngoài cần môi như muốn đứt cả da ra, sao vậy cũng không nghĩ tới Khang Viễn nhìn ôn nhuận nhu nhược, nhưng mà ý chí lại cực kỳ kiên cường, đã tới canh bốn, tuy trong lúc đó nhiều lần buồn ngủ gập đầu, nhưng ngay lập tức y lại nhéo mình một cái, hoặc là dùng rom rạ ở trên người xoa nắn, dùng rom rạ thô ráp chính mình thanh tỉnh.

Hạ Hầu Triền nhìn thấy đau lòng a, cũng không nói ra. Nhưng hẳn không oán là chính mình đem Khang Viễn bức thành như vậy, liền oán Khang Viễn nghĩ như thế nào lại có thể tra tấn mình như vậy? Ngủ một giấc không phải là xong rồi sao? Ta muốn người như thế nhiều năm, hiện giờ bắt quá ở trong mộng làm vài chuyện có gì không đúng? Với lại đối với người cũng đâu có tổn thất gì, ta đây còn đem tính khí của mình để lại trong người người cho người tùy ý sử dụng bồi bổ thân mình, hơn nữa sau đó cũng cho người ngủ đủ giấc a.

Dẫn Mộng ở bên cạnh nhìn tiểu Vương gia bộ dáng gấp đến giương mắt nhìn, bất giác buồn cười, lại nhìn thời gian, liền mở miệng nói:“Tiểu vương gia, theo ta thấy đêm nay cho dù được, hừng đông còn có không đến nửa canh giờ nữa, lúc vị công tử này ngủ, người cũng không thể tận hưởng, không bằng buổi tối ngày mai lại đến.”

Hạ Hầu Triền nghe rằng trọn mắt, sau một lúc lâu chỉ về hướng Khang Viễn oán hận nói:“Viễn, xem như người lợi hại.” Nói xong nhất nhất dậm chân, xoay người bước đi. Dẫn Mộng nơi này quay đầu lại nhìn nhìn Khang Viễn, nghĩ thầm công tử a công tử, nhìn người bộ dáng ôn nhuận như thế, trên thực tế tâm tính còn cứng cỏi không thôi, chỉ tiếc a, người nói người như thế là người thông minh, sao lại chọc phải sát tính cứng đầu như vậy? Tròn một thời gian có thể tròn một đời hay sao?

(*) nhiều như lá trên cành

(**) ăn một lần ghìền

End 14

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

CHƯƠNG 15

Hạ Hầu Triền vừa tỉnh dậy, lập tức vỗ đầu giường kêu “Người tới!” Lúc đó Uyên Ương đang ngủ cạnh ở bên ngoài, nghe thấy kêu gọi, vội vàng chạy tới hỏi xem đã xảy ra chuyện gì. Hạ Hầu Triền oán hận nói:“Phân phó người đi mua mê hương. Lập tức, lập tức, hiện tại phải đi ngay lập tức.” Nói xong, thuận tay nắm lên đầu giường bát trà liền ngã văng ra ngoài.

Uyên Ương thầm nhủ trong lòng tốt sao, sao lại để ta dính vào thế này. Nguyên ngày hôm qua cũng không có đập bẻ đồ đạc nào đâu, hôm nay không biết bị cái gì lại nổi điên lên như thế. Ngoài miệng không dám nói ra, chỉ hỏi mua loại mê hương nào, số lượng nhiều ít ra sao.

Hạ Hầu Triền lúc này tâm trạng thập phần bất mãn, ngay cả ngữ khí đều mang thêm vài phần hung tợn, oán hận nói:“Đi chọn mua loại mê hương tốt nhất cho ta, loại có thể làm cho con người ta nửa khắc liền ngủ. Trước cứ mua mấy chục cân trước đi. Lập tức, lập tức, hiện tại phải đi ngay lập tức.”

Uyên Ương bất đắc dĩ đáp ứng, nghĩ thầm rằng đây chẳng phải muốn giết người sao? Mê hương cho tới bây giờ chỉ nghe nói bán gói, còn không có nghe nói ai mua đến thành cân, tiểu Vương gia lại kêu phải mua mấy chục cân.

Nhưng thân là hạ nhân người ta, có thể nói được gì đây, lập tức phân phó vài gã sai vặt xuất môn, mình vẫn ở nơi này vẫn hầu hạ Hạ Hầu Triền rửa mặt.

Qua hơn một canh giờ sau, vài gã sai vặt thở hồng hển vác theo mấy bao nặng nề hồi phủ. Trước đem để lên bàn trong đại sảnh, sau đó lại thở mấy hơi, nhanh nhanh gọi Hạ Hầu Triền tới.

Một gã sai vặt vội hỏi:“Vương gia, này toàn bộ kinh thành tốt nhất mê hương đều bị chúng ta mua hết, tổng cộng bốn mươi sáu cân hai lạng, tổn hết mấy trăm lượng bạc. Vài cái tửu lâu mới mở cửa đều gạ hỏi, nói vương phủ chúng ta có phải hay không nghiên cứu món ăn gì đó, muốn dùng mê hương làm gia vị, còn hỏi này mê hương có phải hay không có làm con người say mê, ăn xong có thể hay không kéo dài tuổi thọ, bằng không chúng ta mua nhiều mê hương như thế làm?”

Hạ Hầu Triền sắc mặt xanh mét, liếc mấy đồng kia một cái, hỏi rõ đều là mê hương tốt nhất, sẽ không tổn thương cơ thể, liền phân phó gã sai vặt lấy lệnh bài chính mình đi thiên lao, an bài cai ngục đem mê hương này cấp cho Khang Viễn.

Mấy gã sai vặt hai mắt nhìn nhau, tâm nói trách không được như thế, quả nhiên lại là vì quan tâm Khang công tử, ai, quý tộc cậu ảm thối, chưa từng nếm qua đau khổ như thế, ở trong thiên lao ăn không vô ngủ không yên cũng là chuyện bình thường, chắc chắn, Vương gia chúng ta ngay cả điểm ấy đều lo liệu đến, thật đúng là cẩn thận săn sóc nha, bọn họ nào biết Hạ Hầu Triền hoàn toàn là bởi vì chính mình tự dục, mới có thể làm như vậy.

Mấy gã sai vặt vừa muốn đi, Hạ Hầu Triền liền gọi bọn họ lại, nói: “Đứng rồi, nói cho cai ngục, ban ngày không cần dùng, ngay tại buổi tối dùng.” Nghĩ nghĩ, lại phát tay nói: “Quên đi, các người ở chỗ này chờ ta, Uyên Ương, cho ta rửa mặt chải đầu, ta tự mình đi một chuyến.”

Sáng sớm, thiên lao liền nghênh đón một vị khách quý — tiểu Vương gia Hạ Hầu Triền. Bọn cai ngục không dám chậm trễ, nghe nói hắn muốn gặp Khang Viễn, vội vàng ở phía trước dẫn đường, đều biết nói Thái hậu ý chỉ nói không được thăm hỏi Khang Viễn ý chính là do vị chủ tử này cấp tới, ai cũng không có thể gặp Khang Viễn, cũng không thể không cho vị này tới gặp y.

Hạ Hầu Triền đi vào trong phòng giam Khang Viễn, vừa bước vào liền phát hiện Khang Viễn đang nằm ngủ, lập tức lại hóa khí bốc lên, nghĩ thầm hảo thối, người tính toán hay lắm, ban ngày ngủ ngon, buổi tối liền trợn mắt tỉnh, muốn làm cho ta ghen chết, lắm bả nói, trên đời nào có chuyện tiện nghi như thế.

Một bên nghĩ, liền từ trong ngực mình lấy ra một kiện đồ vật, đúng là một cái vòng trang sức kim loại. Hắn biết Khang Kien tuy là thương nhân, lại võ công cao cường, nhận thức rất nhiều người trong giang hồ, e sợ khi hắn biết được tin tức, lại đến đây đem Khang Viễn cướp đi, còn nữa, lại sợ châm mê hương sẽ bị Khang Viễn dập tắt, cứ như vậy, chỉ cần dùng vòng trang sức này đem hắn giữ lại, mê hương kia đặt ở góc sáng sửa đốt, Khang Viễn cũng không thể làm gì.

Vì Khang Viễn, Hạ Hầu Triền coi như đã dùng trăm phương ngàn kế. Vốn định lập tức đánh thức Khang Viễn, nhưng thấy y ngủ say sưa, dưới mắt còn thêm một quầng thâm đen, lại cảm thấy không đành lòng, thăm nghĩ thôi, khiến cho người ban ngày ngủ một giấc, vừa lúc buổi tối thời điểm ta gặp người, người cũng có tinh thần nghênh đón ta a.

Nghĩ như vậy, liền lặng lẽ đem cái vòng trang sức kia khóa lại bên chân Khang Viễn, sau đó đi ra ngoài tập hợp bọn cai ngục lại, phân phó bọn họ thời gian châm mê hương, lúc này mới nghênh ngang mà đi.

Khang Viễn cái này coi như là hồngбет hết, mỗi ngày bị mê hương tác động, nghĩ muốn không ngủ không được, trong mộng Hạ Hầu Triền mang theo một cỗ oán khí, phá lệ gây sức ép hắn. Không quá vài ngày, Khang Viễn liền bởi vì trong lòng buồn khổ sợ hãi, hơn nữa ban đêm ở trong mộng bị yêu cầu vô độ mà gây một vòng lớn.

Khang Viễn nghĩ đời mình xong rồi, chỉ có thể ở trong ngục mỗi tối chờ tra tấn, mãi cho đến ngày nào mình bị mang đi xử chém.

Hiện tại y chỉ trông mong thời gian mau đến cuối thu, y hy vọng thời gian sống không bằng chết này nhanh nhanh chấm dứt, hiện tại cũng không dám nghĩ đến cái tên Hạ Hầu Triền, chỉ cần tưởng tượng thôi, trong đầu sẽ tràn ngập tình cảnh *** ngược trong mộng này, cả người đều sợ hãi đến phát run.

Mà cái làm y thống khổ chính là, chính y thể nhưng ở loại giao hoan này dần dần thích ứng, lúc bị tiến vào còn chậm rãi sinh ra cảm giác khoái hoạt. Mặc dù kia chính là ở trong mộng, lại vẫn như cũ làm cho Khang Viễn tuyệt vọng không thôi.

Cái y không ngờ tới chính là, biểu đệ Khang Kien thế nhưng lại đến, hắn mang theo một thiếu niên thừa dịp ban đêm xông vào trong ngục.

Lúc trong nháy mắt Khang Viễn nhìn thấy biểu đệ, cũng không dám tin tưởng hai mắt của mình, còn hoài nghi chính mình có phải hay không xuất hiện ảo giác. Thẳng đến khi nghe thấy thanh âm có điểm quen thuộc kia, y mới như ở trong mộng tỉnh lại.

Khang Kien tới thực gấp gáp, Khang Viễn biết hắn chính là đột nhập vô. Cho nên y tuy rằng kích động đến không nói ra lời, lại vẫn thống khổ muốn nhân dịp gặp mặt này nói ra một lời, y đối với oan tình của mình đã muốn không ôm hy vọng gì nữa, tuy rằng điểm đáng ngờ rất nhiều, nhưng nhân chứng vật chứng rành rành, y trốn muốn trốn cũng không thoát.

Nhưng là y sao vậy cũng không nghĩ tới, thiếu niên tuấn mỹ như tiên từ bên người biểu đệ, mở miệng một lời nói ra, chính là long trời lở đất, hắn thế nhưng gọn gàng dứt khoát hỏi chính mình, đang ngủ có hay không phát sinh qua chuyện tình kỳ quái, có hay không có người đối với mình làm chuyện gì?

Khang Viễn ý tưởng đầu tiên là muốn phủ nhận, theo bản năng nói ra, chuyện mất mặt như thế, sao có thể để biểu đệ biết. Cho hắn biết mỗi ngày buổi tối lúc mình đang ngủ, bị Nhục tiểu vương gia đặt ở trên giường chà đạp cường bạo. Chính mình dù sao cũng muốn chết, không thể ngay cả một chút thanh danh trong sạch cũng vứt bỏ.

Khang Viễn một bên hoảng sợ, một bên lui vào phía trong, hoảng sợ nhìn thiếu niên kia.

Sau một lúc lâu, y nghe thấy thiếu niên kia thở dài, hỏi y có hay không thấy rõ người nọ bộ dáng. Khang Viễn liền cảm thấy được cỗ họng giống như bị cái gì chặn lại, nghĩ muốn tái phủ nhận, dù sao cũng không thể nói ra.

Thiếu niên kia đột nhiên nảy dựng lên, thúc giục y nói mau, con người linh động của thiếu niên tựa hồ muốn xuyên thủng hết thấy, Khang Viễn cuối cùng cũng không chịu nổi sức ép như vậy, hoàn toàn tuyệt vọng, khóc kêu lên Nhục vương gia ba chữ.

End 15

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

CHƯƠNG 16

Đang trong tình huống hận không thể chết đi như thế, trong lòng Khang Viễn chợt dâng lên một tia hy vọng, vị thiếu niên này liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu chính mình trong mộng đã xảy ra chuyện gì, hẳn hẳn không phải là một người đơn giản đi, chẳng lẽ..... Hẳn có biện pháp giúp mình thoát ly khỏi tình trạng bi thảm này?

Chỉ tiếc, còn không chờ Khang Viễn đem hy vọng của mình nói ra, bên ngoài liền vang lên tiếng bước chân, lại nghe thấy thanh âm cười lạnh của Hạ Hầu Triền cất lên:“ Khang Kiện, bốn Vương biết ngươi ở trong này, ngươi dám ngang nhiên chống lại ý chỉ của Thái Hậu, ta xem ngươi dám trốn chỗ nào.”

Tâm Khang Viễn lập tức như bị chìm vào hầm băng, muốn kêu Khang Kiện mau mau trốn đi, nhưng mà nhà tù nhỏ hẹp, biết trốn chỗ nào bây giờ.

Đang ở trong lúc nguy cấp, chỉ thấy tuần tú thiếu niên kia thân thủ kéo mạnh Khang Kiện, ngay sau đó, thanh âm Hạ Hầu Triền đá cửa xông vào, hai người thân hình lại đột nhiên không thấy, phảng phất giống như trong này chưa từng có người nào khác ghé qua.

Hạ Hầu Triền đương nhiên không dễ dàng tin tưởng như thế, ánh mắt hung ác nham hiểm quét xung một vòng, nhà tù đơn sơ, vừa xem đã hiểu ngay, không có bất luận kẻ nào ở chỗ này. Ánh mắt chạm đến Khang Viễn đang ngồi ở trên giường, chỉ thấy ánh mắt y đại ra nhìn vào chỗ đất trống trong đại lao, trên mặt vẫn còn lưu lại nước mắt, hiển nhiên là vừa mới khóc xong, tâm không tự chủ được liền nhuyễn xuống.

Bất quá chợt nghĩ đến Khang Viễn nhất định là đã gặp qua Khang Kiện, mới có thể thương tâm rơi lệ, trong ***g ngực lửa giận lại một phen hùng hực bốc cháy lên, vẫy tay cho người lui ra, hần chậm rãi bước thông thả đến bên giường.

Khang Viễn trải qua những sự tình này, tâm tình đã muốn bình phục chút ít, thấy Hạ Hầu Triền tiến đến, vội vàng đứng dậy quỳ xuống, trầm thanh nói:“Tội nhân Khang Viễn, bái kiến tiểu Vương gia.”

Hạ Hầu Triền cũng không nói lời nào, nhìn nhìn xuống chiếc vòng trang sức tinh tế kia, cười lạnh nói:“Xem ra bốn Vương quả nhiên là sáng suốt , nếu không có kim phách trang sức vạn năm này, lúc này chỉ sợ là không thấy được ngươi nữa, đúng hay không?”

Khang Viễn trong lòng chấn động, trên mặt vẫn cố gắng bình tĩnh, trầm giọng nói:“ lời nói của Vương gia, phạm nhân không rõ.....”

Một lời nói chưa xong, cả người bỗng nhiên bị hạ Hầu Triền nâng dậy, không thể không nhìn thẳng đối phương.

Chỉ nghe Hạ Hầu Triền hung tợn nói:“Không rõ? Ngươi dám nói biểu đệ của ngươi không có tới qua đi? Nếu không vì sao ngươi lại rơi lệ? Nếu không phải còn có vòng trang sức này, hẳn đã sớm mang ngươi trốn khỏi nhà giam, cao chạy xa bay, bốn vương nói thế có đúng không?”

Khang Viễn trấn tĩnh nói:“Vương gia, phạm nhân rơi lệ chính là bởi vì lo lắng cho phụ mẫu, còn về Khang đệ, ta ở nhà giam đã lâu như vậy, sao vậy, chẳng lẽ hẳn đã đến kinh thành sao?”

Nói xong, chợt thấy sắc mặt Hạ Hầu Triền biến đổi, con ngươi hung hăng nhìn y, nhìn cũng không ra là loại cảm xúc gì, dường như sâu không thấy đáy.

Rồi mới hần hít sâu mấy hơi, nhưng lại bỗng nhiên nở nụ cười, lui về phía sau, thân thủ kéo màn che khuất khe hở trên cửa, chậm rãi bức lại đây, một bên cười nói:“ Viễn, mấy đêm nay bốn Vương hầu hạ ngươi có thoải mái hay không? Bốn vương cũng tràn đầy đồng cảm, không bằng liền thừa dịp tối nay, ngươi chân chính đem chính mình cho ta đi..”

Không... còn gì có thể đối với Khang Viễn có lực sát thương lớn hơn những lời này, thân mình trong nháy mắt cứng đờ, nhìn ánh mắt như hổ đói nhìn mồi chậm rãi tới gần, động tác nào cũng không làm ra được.

Mãi cho đến hai bàn tay đã đặt trên thất lưng, ngón tay linh hoạt đẩy ra đai lưng, dò xét tiến vào trong vạt áo, ác độc ở trên làn da phía trong vuốt ve qua lại, thân kinh Khang Viễn thoáng buột chặt bỗng nhiên bị cắt đứt.

“Phóng..... Buông ra..... Thả ta ra.....” Khang Viễn dùng hết khí lực kêu to, liều mạng đẩy ra đôi tay Hạ Hầu Triền, nhưng y không phải đối thủ của hắn, rất nhanh , liền bị đối phương đặt ở trên giường, sợ hãi cực kỳ, y nhìn không được hết lớn:“Cứu mạng a, người tới a..... Người tới.....”

“Đừng uống phí khí lực, không có mệnh lệnh bốn Vương, ai dám tiến vào?” Hạ Hầu Triền, dưới tay động tác không ngừng, bắt lấy vạt áo bài khai ra hai bên, khuôn ngực trắng nõn gầy yếu lập tức bại lộ trong không khí.

Hạ Hầu Triền triển ánh mắt để lộ ra khát vọng cuồng dại, là thật, đây chính là thân thể Khang Viễn Thật sự, chỉ cần chiếm được khối này thân thể, Viễn liền thật sự là của mình.

Ý niệm trong đầu làm hắn trở nên điên cuồng, hẳn không có cách nào ức chế cái loại hưng phấn này, không để ý Khang Viễn phản kháng, liền ở trên khuôn ngực đơn bạc kia ra sức khằng cán, để lại một vết dài dấu vết xanh tím trên da thịt, cũng bức Khang Viễn bật ra một tiếng rên rỉ.

Ác mộng biến thành sự thật, Khang Viễn dùng hết toàn bộ khí lực cũng không thể thoát khỏi đôi tay của Hạ Hầu Triền, y bị ai cảm giác được xiêm y trên người từng kiện từng kiện bị xé rách, thẳng đến khi trần như nhộng.

Đùi bị tách ra, bí huyết hoàn toàn bị phơi bày trước tầm mắt của Hạ Hầu Triền, y vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn cắn lưỡi tự sát, nhưng miệng lại bị khăn lụa trói chặt, ngay cả tự sát cũng không làm được.

Đột nhiên bị một cảm giác đánh úp lại, cùng trong mộng tình cảnh không giống lắm, trong mộng y đã muốn thừa nhận nhiều lần bị dị vật xâm chiếm, nhưng trong hiện thực khả đây vẫn là lần đầu tiên hạ hạ, cục huyết màu phấn hồng vẫn chưa từng bị khai phá, nhận thấy được ngón tay lạnh lẽo tiến vào, nó ngoan cố thắt chặt lại, ý đồ cự tuyệt bị loại phương thức tàn nhẫn này nói ra.

Chẳng qua chóng cự này không hề có ý nghĩa, Hạ Hầu Triền tại cục huyết nhẹ nhàng xoa nắn vài cái, tiểu huyết không tình nguyện thả lỏng một chút, hần cười nhạt một tiếng, dễ dàng đưa vào một ngón tay, hơn nữa còn xấu xa ở bên trong tràng bạch khê gập ngón tay lại.

“A..... Ngô.....” Khang Viễn đau kêu ra tiếng, thân mình vậy động tác vừa nảy mà hướng về phía trước một chút, nước mắt chảy ra, động lại hai gò má, không chỉ có thân thể đau, ngay cả tinh thần cũng đau.

“Đau không?” Hạ Hầu Triền nhận thấy Khang Viễn đau đớn, lập tức liền đau lòng. Đây không phải ở trong mộng, ở trong mộng cảm giác dù chân thật, cũng không thật sự xúc phạm tới thân thể y, mặc dù hao tổn một chút nguyên khí, chính mình cũng đều tiếp tế cho y. Nhưng là lần này nếu y bị thương, kia chính là thương tổn thật sự, cho nên Hạ Hầu Triền tuy rằng trong người tích lũy kinh nghiệm vô cùng phong phú, trong lòng kỳ thật cũng là lo sợ bất an.

Khang Viễn thở gấp, Hạ Hầu Triền thấy trên mặt y đều là sợ hãi, đành phải ôn nhu an ủi nói: “Thả lỏng, Viễn, ngươi phải thả lỏng a, nếu không ngươi sẽ đau.” Vừa nói, cũng chậm rãi đem ngón tay còn trong nội bích chậm rãi trừu tống, bắt đắc dĩ Khang Viễn vẫn là thập phần khẩn trương, tràng thịt mập mạp liều mạng đem ngón tay kia đẩy ra bên ngoài.

Hạ Hầu Triền nhíu mày, tay kia thì lần mò đến hạ thể phía trước của Khang Viễn, vẫn như cũ khiêu khích tiểu đồng tây nhỏ bé, vuốt ve trong chốc lát, quả nhiên ngọc hành kéo léo bắt đầu chảy ra nước mắt (Ặc..Ặc..không đỡ nổi.=0)>0

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

CHƯƠNG 17

Hạ Hầu Triền đối với Khang Viễn, mặc kệ như thế nào cũng có ý nghĩa muốn độc chiếm, đều là bởi vì quá yêu y, lúc này vừa thấy Khang Viễn sắc mặt một màu xanh trắng, tay chân co rút lại một chỗ, không khỏi sợ tới mức luống cuống tay chân đem phân thân mới tiến vào tiểu huyết hơn một nửa khăn cặp rút ra.

Chỉ thấy một dòng máu tươi rất nhanh từ trong tiểu huyết chậm rãi chảy ra, hần vừa đau lòng vừa hoảng hốt, vội la lên: “Này..... Đây là sao vậy? Sao vậy liền chảy máu? Này vẫn chưa có đi vào đâu, chưa có toàn bộ đi vào đâu.”

Phân thân kia được rút ra, tiểu huyết lại vẫn là đau đến chết lặng, nhưng thống khổ cuối cùng giảm bớt một ít.

Ngay sau đó, khăn lụa chặn ở miệng chậm rãi rút ra, Khang Viễn vừa xấu hổ giận dữ cực kỳ, không chút nghĩ ngợi liền hướng đầu lưỡi cắn xuống, cùng lúc đó, Hạ Hầu Triền dường như là nhìn thấu ý đồ của y, đem hết cả bốn ngón tay nhét vào trong miệng y.

Một cổ đau nhức đánh úp lại, Hạ Hầu Triền run người một chút, trong lòng lại càng đau, thậm chí loại thống khổ này, hần so ra còn kém việc Khang Viễn thừa nhận một phần vận đi. Cẩn rằng chịu đựng, nửa điểm thanh âm cũng không phát ra, chỉ yên lặng thừa nhận đau đớn.

Khang Viễn thần trí hoảng hốt, cắn nửa ngày mới nhận thấy được miệng không có cảm giác đau đớn gì, bình tĩnh trở lại, ông trời, thế nhưng y cắn ngón tay người khác. Khang Viễn vội vàng há miệng ra, khiếp sợ nhìn Hạ Hầu Triền, đã thấy hần bình tĩnh nhìn chính mình, trong ánh mắt kia không chút nào che dấu si tình cuồng nhiệt.

Khang Viễn run sợ một chút, y có một chút không thể thừa nhận ánh mắt này, lại nhìn đến bốn ngón tay trước mặt mình, đồng dạng một vết dấu răng chính tề, đang chảy ra tơ máu. Nghĩ đến chính mình còn chưa bao giờ đối đãi thô bạo như thế với bất kì người nào, trong lòng sẽ tất nhiên gọi lên một tia bất an, nhưng vẫn là tức giận nhớ lại Hạ Hầu Triền ở trên người mình làm đủ loại tra tấn, nội tâm thật sự là đại giận, xoay người qua ... hừ một tiếng nói: “Đáng đời.”

Thời điểm Khang Viễn làm động tác này, tuyệt đối không mang ra nửa điểm hàm xúc ý tứ hờn dỗi gì, y chính là theo đáy lòng cảm thấy được Hạ Hầu Triền bị như thế rất đáng đời, so với mình, thương thế ấy thì tính gì.

Nhưng là Hạ Hầu Triền lại chính là tình nhân trong mắt hóa tây thi, thấy Khang Viễn làm động tác như thế, nhưng lại mang một cảm giác phong tình tuyệt

mỹ, lập tức tâm hoa nở phồng (tâm nở hoa, mừng quá ý mà), tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy Khang Viễn, mỉm cười nói: “Viễn, người hết giận là tốt rồi, ta đều hận không thể để người có thể chính mồm đem ta cắn chết, ta cũng có thể được giải thoát rồi, dưới cừu tuyền cũng có thể nhắm mắt.”

Khang Viễn trong lòng nói tiểu Vương gia này tính tình thật cổ quái, thế nhưng lại muốn chính mình cắn chết hắn. Đây là suy nghĩ của một người bình thường sao? Ta rốt cuộc là làm sao bị hắn coi trọng như vậy. Nghĩ như vậy, thân mình liền hướng phía trong cang xê dịch, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đừng vậy, ta thật sự cũng muốn cắn chết người, chỉ tiếc ta không có móng vuốt cùng răng nanh.”

Tuy rằng lời này cũng là mang theo hận ý vô hạn, nhưng Khang Viễn cuối cùng cũng cùng chính mình nói nói, y không có coi thường mình, điểm này khiến cho Hạ Hầu Triền phi thường thoải mái.

Đem Khang Viễn đang cang ngày càng hướng vào trong kéo vào trong lòng ngực, hai người thuận thế ngã vào trên giường. Nhưng ngay sau đó, Khang Viễn lập tức giống như con thỏ bị kinh hách, hoảng sợ nhìn hắn.

Trong nháy mắt, một cổ cảm xúc đau đớn bén nhọn tràn ngập nội tâm, khiến cho Hạ Hầu Triền chút nữa rơi nước mắt, hắn nhẹ nhàng giữ chặt tay Khang Viễn, bình tĩnh nói: “Viễn, nằm xuống đây đi, người yên tâm, tối nay ta sẽ không cưỡng bách người nữa, để cho ta ôm người, hảo hảo ngủ một giấc.”

Danh dự của Hạ Hầu Triền bây giờ không có tác dụng, bởi vậy Khang Viễn căn bản không tin lời hắn nói. Đề phòng từng mắt nhìn hắn trong chốc lát, chợt nghe đối phương cười khò nói: “Viễn, ta xác định là đã ép buộc người, dùng hết mọi thủ đoạn để giữ lấy người, còn hãm hại người phải vào trong ngực, nhưng là từ lúc bắt đầu đến bây giờ, người cẩn thận ngấm lại, ta đã lừa gạt người việc gì chưa?”

Khang Viễn cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, đích thật là không có. Thế là khụ một tiếng, thân mình cũng không chịu nằm xuống, cuối cùng vẫn là Hạ Hầu Triền đưa y nhẹ nhàng kéo xuống, làm cho y nằm ngã vào trên giường, chỉ thấy hắn một chương vung ra, bao nhiêu ngọn nến đột nhiên tắt hết, ngoài cửa sổ ánh trăng nhu hòa như thủy nhất thời chiếu vào, thanh thanh lạnh lạnh, như mang theo cổ hương vị tình thơ ý họa.

Hạ Hầu Triền an phận trong chốc lát, rồi lại bắt đầu rung động, nghĩ thầm rằng thứ ánh trăng này đích thật là muốn gây chuyện, hoàn cảnh như vậy, trong ngực đang ôm ái nhân như thế cũng không thể âu yếm, thật sự khiến người ta khó chịu, bất quá không quan hệ, ánh trăng mỗi tháng đều tròn như vậy đến hai ba này, ta cùng Khang Viễn còn có thể thưởng thức.

Một bên nghĩ muốn, vẫn là nhịn không được, lại dùng móng vuốt sói kia chậm rãi hoàn hảo ở trên môi Khang Viễn ma sát, chuyển động theo hình dạng hai cánh môi mê người của người kia.

Khang Viễn bị hắn làm cho ngứa ngáy, mặt nhăn mày nhu đang muốn ra tiếng, chợt nghe Hạ Hầu Triền nói: “Viễn, vừa mới này, người liền muốn chết như vậy sao? Người đã quên ta nói rồi, nếu người dám chết, ta sẽ dùng cừu tộc của người để táng a……” Cuối cùng hét thảm một tiếng, là bởi vì ngón tay hắn lại lần nữa bị Khang Viễn cắn cắn.

Loại hành vi thô bạo này, vốn nghĩ chỉ có thể làm một lần, nhưng đối với Hạ Hầu Triền là không thể ngờ tới, kia bốn đầu ngón tay đều sưng lên giống tiểu cá rô, hắn ngay tại thời điểm đó rút ra được một câu, Khang Viễn tính tình dù có ôn nhuận, bị người uy hiếp muốn tiêu diệt cừu tộc, cũng là nhịn không được a.

Nhất thời xúc động phần nộ, cũng không quan tâm loại động tác này có bao nhiêu không phù hợp với thân phận, trước tiên phải cắn cho thống khoái rồi nói sau.

Lúc này cắn so với lúc trước còn lợi hại hơn, chờ Hạ Hầu Triền rút tay ra, chỉ thấy bốn cái đầu ngón tay đã muốn xuất huyết, dưới ánh trăng, Khang Viễn thờ ơ gấp, ánh mắt thiêu đốt mang lửa giận trùng điệp.

Hạ Hầu Triền thờ dài, đem Khang Viễn ôm vào trong lòng ngực: “Tốt lắm, tốt lắm, ngủ đi, sau này chỉ cần không nghĩ đến muốn vào tử lộ, ta liền bảo đảm toàn tộc người an toàn, ài, nếu không phải…… Nếu không phải người đối ta quá mức vô tình, ta cũng sẽ không làm ra cái hạ sách này……” Lời còn chưa dứt, lại là một tiếng ngân nga thờ dài.

Cho tới bây giờ hắn đều là người không ai sánh nổi, lúc này lại thờ dài tuyệt vọng làm lòng người chưa xót.

Khang Viễn là một người tính tình ôn nhu, mặc dù là đối mặt với cừu nhân (kẻ thù) lớn nhất lúc này, nhưng cũng không khỏi bị loại thờ dài này làm cho tâm khổ sở, kinh ngạc nghĩ Hạ Hầu Triền đi đến nông nổi như thế, thật sự là chính mình tạo thành sao? Còn chưa chờ nghĩ ra đáp án, thân mình một mực cực kỳ, chỉ chốc lát sau liền lâm vào giấc ngủ say.

Tỉnh lại thì Hạ Hầu Triền đã muốn đi mất, trên người phủ một tấm chăn ấm áp, xoay người ngồi dậy, mới phát hiện trên giường có một đoạn tay áo bị cắt đứt, nhất thời nhíu mày, nghĩ đến Hán Ai đế đoạn tụ chi phích chi cổ*, trong lòng cũng không chán ghét.

Vừa nghĩ đến đây, chợt nghe thanh âm cai ngục bên ngoài nói: “Đi? Công tử tỉnh, tốt lắm, mau đứng lên rửa mặt chải đầu đi, thời điểm Vương gia đi ngài cũng chưa tỉnh, mấy ngày nay nhưng lại không có một ngày ngủ sâu như vậy. Nói thật ra thì Vương gia cũng là một người biết chăm sóc, tay áo để ở dưới khuôn mặt công tử, cũng không dám rút ra, lạng lẽ lấy dao cắt, lúc này mới rời đi, còn không biết đi đến trên đường có hay không người chê cười.”

Khang Viễn trên mặt đỏ lên, Hạ Hầu Triền ngày hôm qua gây sức ép như vậy, cai ngục hiển nhiên đã muốn biết hai người quan hệ như thế nào, chỉ là chuyện mình bị ép buộc, bọn họ chưa chắc đã biết được.

Lập tức vừa thẹn lại quýnh, tùy tiện rửa mặt, xong lại ngơ ngác ngồi ở trên giường, trong lòng nghĩ không biết biểu đệ có nghĩ ra biện pháp nào cứu ta hay không, cái thiếu niên kia bên người hắn đúng là một người kì lạ, ài, đêm nay bọn họ còn có thể tới sao? Nếu có thể lại đây, có phải hay không có thể

dạy cho ta một cái biện pháp làm cho ta trong lúc ngủ mơ khỏi bị lãng nhục.

Nhà tù không có việc gì làm, Khang Viễn ngồi ở bên giường ngăn người, chỉ chốc lát sau, đã thấy Hạ Hầu Triền lại đây, Khang Viễn đang sợ hãi hấn lại bộc phát thú tính, chạy tới tìm mình phát tiết, đã thấy trong tay hấn cầm một chồng thư tích đặt ở đầu giường, mỉm cười nói: “Người ở trong này ngày chịu khổ, cũng không thể tán gẫu, ta mang đến cho người mấy thứ này, nhìn rồi nhìn xem, có thể giết thời gian.”

Khang Viễn nhìn đồng sách liếc hấn một cái, bình tĩnh mà xem xét, Hạ Hầu Triền đưa vào, thật thật sự là đúng là sở thích của y, Khang Viễn đọc nhiều sách vở, kia không phải bị ép buộc, mà là bản thân y thích đọc sách. Chính là nghĩ đến chính mình đã bị phán phải xử tử, mặc dù xem nhiều sách, còn có thể đem vào trong quan tài sao? Người nghĩ đến đây, liền kinh ngạc xuất thần.

Hạ Hầu Triền biết tâm tư của y, nhưng lúc này cũng không thể nói toạc ra, Khang Kiện đã muốn đi tới kinh thành, người này không phải nhân vật dễ đối phó, còn có cái thiếu niên bên cạnh hấn kia, nhìn qua liền nhận thấy một cỗ yêu khí, kế hoạch của chính mình không thể thất bại trong gang tấc. Bởi vậy hấn chưa nói được gì, xoay người liền ly khai nhà tù.

Ra khỏi thiên lao, Kim Quý đang ở nơi đó chờ hấn, thấy hấn đi ra, liền đến nghênh tiếp hỏi: “Tiểu Vương gia, kế tiếp chúng ta sẽ đi đâu? Vào trong cung hay là hòai phủ?”

Hạ Hầu Triền trầm ngâm trong chốc lát, sau một lúc lâu mới nói: “Không được, chúng ta đi Quốc sư phủ.”

Kim Quý nghĩ thầm đi Quốc sư phủ làm cái gì? Bất quá chủ tử có mệnh, hấn cũng chỉ có ngoan ngoãn phục tùng, thế là chủ tớ hai người một đường đi tới Quan Sơn phủ đệ, không đợi vào cửa, chợt nghe gặp một tiếng tê tâm liệt phế rống to: “Công tử, kia chính là bản vẽ của Tấn Vương đương triều bút tích, người..... Người khả ngàn vạn lần đừng bán, đây là vật báu vô giá a.”

End 17

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

CHƯƠNG 18

Hạ Hầu Triền nghe thấy liền hoảng sợ, thầm nghĩ xảy ra chuyện gì? Thế nhưng có người dám đến quốc sư phủ cướp bóc? Thật sự là buồn cười. Không đúng, nghe người ta gọi hấn công tử, đã là công tử, sẽ không là thổ phỉ, hay là, Quan Sơn có người họ hàng thân thích nào quá phận? Kỳ quái, không có nghe hấn nói qua bao giờ.

Vừa định đi vào, chợt nghe một thanh âm hung tợn nói: “Chỉ có vài cái bút tự, người cũng muốn ngăn cản ta, mấy cái bình hoa bằng gốm thời Đường kia đã không cho ta, hiện tại ngay cả mấy bộ tranh chữ này cũng không cho ta. Được rồi được rồi, tái kéo sẽ đem tự này kéo nát hết, người nếu thích bức tự này như vậy, quay lại đây ta viết mấy nét cho người!”

Thôi quản gia khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm rằng người mà viết à? Người dùng móng vuốt kê của người có thể viết được sao? Đừng nói so sánh với thư thánh của người ta, so với ta người vẫn còn kém xa.

Một bên nghĩ muốn vậy, đang muốn dùng lực cướp đoạt lại, chỉ thấy một anh tuấn tiêu sái cầm y hoa phục thiếu niên xuất hiện ở trước mặt, nhìn kỹ, người này trên người trường bào phủ màu vàng ánh đỏ, tay áo hai bên thêu rồng bay, thế là lập tức hiểu được, là đương triều Nhục thân vương giá lâm.

Thôi quản gia vui mừng quá đỗi, này có thể xem là cứu tinh đi. Đường Cung lúc này thấy ngoại nhân, cũng không tùy tiện thu lại sắc mặt mê tiền lúc này, nghi hoặc tiến lên.

Thôi quản gia đang muốn vì hai người giới thiệu, chợt nghe phía sau lại là một thanh âm kinh ngạc: “Đi? Hạ Hầu Triền, người hôm nay sao rảnh rỗi đến nơi này của ta vậy?”

Hạ Hầu Triền trong người đang trần trọc, thấy Quan Sơn từ trong hậu viện bước ra, thế là đi ra phía trước, còn không chờ nói chuyện, tự cảm giác bên người một trận gió nhẹ xẹt qua, tập trung nhìn, chỉ thấy tiểu mỹ nhân lúc này còn ra tay cướp Vương hi chỉ thư pháp lúc này lại đang đứng bên cạnh Quan Sơn, ngo ngắc nhìn chính mình, không, xác thực mà nói, ánh mắt người này nhìn chằm chằm vào ngọc bội của mình.

Chỉ thấy tiểu mỹ nhân kia néo néo mình vài cái, lại dán vào bên tai Quan Sơn nói nhỏ chuyện gì đó, bởi vì thính lực Hạ Hầu Triền rất tốt, cho nên hẳn đều nghe rõ đến nhất thanh nhị sở.

“Quan Sơn, bằng không, phúc tự kia ta từ bỏ, hắc hắc, người này đến tìm ngươi, nhất định là có gì muốn cầu ngươi giúp đi? Ngươi đem khối ngọc bội kia làm lễ tạ ơn được không? Khối ngọc bội kia vừa nhìn đã biết là hàng thượng đẳng”

Hạ Hầu Triền không biết là sắc mặt mình có biến hóa gì hay không, bất quá trong lòng thật sự ngạc nhiên quá độ. Tiểu mỹ nhân này là ai a? Vừa thấy mặt liền nghĩ muốn ngọc bội của nhân gia, nga, hẳn không phải nuôi tiếc gì ngọc bội, thật sự nếu Quan Sơn có thể giải quyết giúp mình nan đề này, đừng nói một khối, mười khối ngọc bội hẳn cũng không để ý.

Quan Sơn sắc mặt nhưng thật ra thay đổi, khụ hai tiếng, hắn nắm lên thiếu niên đưa cho Thôi quân gia: “Ngươi dẫn hắn đi ngọc khí khố (chắc là nơi để ngọc bội châu báu gì đó) chọn lựa, hắn muốn cái gì đều cho hắn, số lượng hạn định ở hai khối.” Nói xong dùng sức ném một cái, tiểu mỹ nhân lập tức trước mặt Hạ Hầu Triền về ra một đường cong tuyệt mỹ, chẳng mấy chốc dừng lại trước cửa mấy gian phòng phía trước.

Hạ Hầu Triền còn tưởng rằng tiểu mỹ nhân sẽ quay lại báo thù, chính là không có, chỉ thấy hắn phát ra tiếng hoan hô, hướng mấy phòng kia đi nhanh qua, lại nhìn Thôi quân gia, hé ra sắc mặt như đen như than đồng, bước chân chậm như ốc sên bò, hướng mấy gian phòng kia đi tới.

Hạ Hầu Triền cũng có ngồi chậm rãi trong phòng uống trà, thấy ánh mắt Quan Sơn đã từ trên người mỹ nhân kia trở về, liền giữ chặt tay áo hắn vội vàng nói: “Quan Sơn, ngươi giúp ta nghĩ một cái biện pháp, Khang Kiệt đã đến kinh thành, hắn nhất định sẽ phá hư kế hoạch của ta, không được, ta không thể thất bại trong gang tấc, ngươi xem làm sao có thể để cho hắn nhanh nhanh rời đi kinh thành.”

“Nga? Khang Kiệt đến đây? Đến lúc nào? Gia hỏa này, đến đây cũng không tìm ta.” Quan Sơn nghe thấy bạn tốt lại đây, đầu tiên là vẻ mặt kinh hãi, tiếp theo mới nhớ tới có gì đó không thích hợp, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hạ Hầu Triền: “Nga, tiểu vương gia, Khang Kiệt đến kinh thành, có thể khiến cho ngươi thất bại trong gang tấc sao? Ngõ, ta cũng không cho rằng hắn là hiệp khách trên đường đi gặp bất bình rút đao tương trợ a.”

Hạ Hầu Triền thờ dài, lắc đầu nói: “Quan Sơn, ta hiện tại không có tâm tư đùa giỡn với ngươi, đừng nói cho ta ngươi không Khang Viễn cùng Khang Kiệt có quan hệ như thế nào, bọn họ là anh em bà con a, Viễn phụ thân, Khang tướng quốc, chính là Khang Kiệt biểu thúc. Đêm qua ta lo lắng, liền đi thiên lao, kết quả ta dám khẳng định, Khang Kiệt đã đến đó, nhưng không biết vì sao, lúc ta vào, lại không thấy hắn, ta hoài nghi bên người hắn cũng có cao nhân, chính là giống ngươi có thể thi triển loại pháp thuật này.....”

Hạ Hầu Triền một lời chưa xong, sắc mặt Quan Sơn đều thay đổi, tái nhợt nói: “Xong rồi xong rồi, Khang Viễn dĩ nhiên là Khang Kiệt biểu ca? Ta..... Ta thế nhưng đem biểu ca hắn bán cho ngươi, xong rồi, này nếu làm cho Khang Kiệt biết, hắn sẽ đánh sập cửa nhà ta. Trời ạ, ngươi còn nói bên người hắn có cao nhân, kia chuyện Khang Viễn bị *** mộng, hắn cũng nhất định đã biết, xong rồi, lần này chính là xong đời, Khang Kiệt hẳn hội bóp chết ta.....”

Quan Sơn nói tới đây, liền đem Hạ Hầu Triền lôi ra bên ngoài, một bên nói: “Không được tiểu Vương gia, ta không thể thu lưu ngươi, ta muốn cùng Đường Cung chạy nhanh tìm một địa phương tránh né một chút.....” * thật là mất hết cả hình tượng (=3=)/*

Hạ Hầu Triền chưa từ bỏ ý định, một bên bị lôi ra ngoài một bên hét lớn: “Uy, Quan Sơn, ngươi làm gì mà phải sợ Khang Kiệt? Hắn võ công tuy rằng lợi hại, nhưng có thể đã thương ngươi sao?”

“Này không phải vấn đề có bị thương hay không, mà chính là ta đã làm một việc trái với lương tâm a, tiểu Vương gia, ngươi còn không hiểu sao? Lúc này ta cũng không có mặt mũi gặp Khang Kiện, tóm lại cái gì cũng đừng nói nữa, ta lần này xem như bị ngươi hại thể thảm a tiểu vương gia.”

Quan Sơn nói xong, Hạ Hầu Triền đã muốn bị đẩy đến đại môn, thế là không nói hai lời, đem đại môn đóng cửa, chính mình trở về cùng Đường Cung thương lượng phải đi đâu để tránh nạn.

Hạ Hầu Triền vô công mà phản, trở lại trong phủ, tâm tình càng thêm phiền muộn, nghĩ đến chuyện tình của mình cùng Khang Viễn lại không suôn sẻ, một lòng bị đè nén thống khổ giống như muốn phát nổ.

Đúng lúc này, chợt nghe bọn hạ nhân đến bẩm báo nói Khang Kiện tới. Nhuệ tiểu vương gia lập tức nhảy dựng lên, Nghĩ đây là lại giả bất thiện* a, ta thật muốn nhìn, Khang Kiện ngươi muốn dùng thủ đoạn nào buộc ta buông tha cho Viễn, nói làm bầm, ngươi chính là giết ta cũng làm không được.

Nhưng thật ngoài suy đoán của Hạ Hầu Triền, Khang Kiện cùng con thỏ tình Cự Nguyệt sau khi đi vào, thế nhưng lại không có dùng bất cứ thủ đoạn nào bức bách hấn buông tha cho Khang Viễn, ngược lại đề lộ ra nguyện ý chu toàn chuyện tình hấn cùng Khang Viễn. Cái này làm Hạ Hầu Triền thật đúng là mừng rỡ, quá mức kinh hi, cũng đã quên gắng hỏi là chuyện gì đã làm Khang Kiện thay đổi chủ ý.

Mãi cho đến Khang Kiện cùng thiếu niên kia đi không thấy bóng dáng, Hạ Hầu Triền lúc này mới trở về, ở trong phòng thất thần nửa ngày, mới đột nhiên đứng lên, cầm lấy bút trên giấy xoát xoát viết tên mười mấy loại thức ăn, kêu lên:“Người tới, đem tờ giấy này đến phòng bếp, nói cho bọn họ là ta dụng tâm làm, bốn vương buổi tối muốn dùng.”

Uyển ương tiếp nhận tờ giấy nhìn nhìn, nguyên lai mặt trên có chút thuốc bổ cần đun thời gian rất lâu, liền biết chủ tử muốn làm gì, vội vàng đến phòng bếp phân phó.

Nơi này Hạ Hầu Triền đứng ngồi không yên đợi cho đến khi chạng vạng, cuối cùng trừ phòng đều chuẩn bị tốt, hấn mới đưa tất cả đồ ăn phân ra thành hai cái đại thực hộp, cùng Kim Quý một người mang một cái đi vào thiên lao.

Mới vừa phân phó xong cái ngục, thánh chỉ hoàng cung bên kia đã tới, làm cho Hạ Hầu Triền lập tức đi diện thánh giá, bởi vậy hấn rửa mặt chải đầu thay quần áo hậu, liền trực tiếp tiến cung.

Từ trong hoàng cung đi ra, Hạ Hầu Triền có chút mờ mịt nhìn phía trước, ngay tại vừa rồi, hấn bị hai đạo tình thiên phích lịch đã kích (sấm sét giữa trời quang) .

Hoàng hậu tương lai thế nhưng lại chính là một con bò tình, hoàng huynh thực nghiêm túc nói cho hấn chính mình cùng ngư ngư lưỡng tình tương duyệt, hơn nữa bảo chính mình nghiêm khắc bảo thủ bí mật.

Được rồi, bò tình liền bò tình đi, này cũng không liên quan đến chuyện của hấn, dù sao hoàng huynh thoát nhìn tinh thần cũng tốt, cũng không phải bộ dáng bị hấp thụ tinh khí.

Làm cho hấn khiếp sợ chính là một chuyện khác, ngay lúc hấn biết được thân phận đích thực chị dâu hấn chính là Ngư Ngư, lại bị báo cho biết thiếu niên bên người Khang Kiện, lại chính là một con thỏ tình.

(*) lai giả bất thiện, thiện giả bất lai: người tốt thì không đến, người đến cũng chẳng tốt lành gì...

End 18

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

CHƯƠNG 19

Hạ Hầu Triền day day trán, hần hiện tại đã rõ Khang Kiện buổi tối hôm đó vì sao lại có thể không cánh mà bay.

Có con thỏ tinh hỗ trợ, chính mình thật sự có thể như ý như nguyện sao? Còn con thỏ tinh kia, hần thật sự có tài năng có thể làm cho Viễn sau khi gả cho mình còn cam tâm tình nguyện yêu thương chính mình?

Hạ Hầu Triền nghĩ đến đây, không khỏi thở dài, hần đối con thỏ tinh Cự Nguyệt cũng không tin tưởng lắm, thời điểm biết bọn họ có ý muốn duy trì Khang Viễn gả cho mình, đích xác thực vui sướng. Nhưng chính là như vậy, vĩnh viễn cũng không thấy đủ, sau khi hôn sự định ra, còn không đến hai ngày, hần đã bắt đầu có lòng tham muốn chiếm được tình yêu của Khang Viễn.

Lại thở dài, hần chậm rãi hướng phía trước bước đi, tuy rằng đôi Cự Nguyệt không tin tưởng, nhưng không biết vì sao, trong lòng lại ẩn một tia chờ mong.

Không thể phủ nhận, kiên định sẽ chiếm được chân thành, đích thật là danh ngôn thiên cổ. Như vậy nếu mình dựa theo như lời con thỏ tinh thay đổi sách lược, Viễn, y thật sự sẽ có ngày yêu ta sao?

Mà ở thiên lao bên này, Khang Viễn cũng là đứng ngồi không yên, mắt thấy trời muốn tối, y trông mong Khang Kiện đêm nay có thể lại đây, lại sợ hãi biểu đệ không đến, trong lúc ngủ mơ vẫn phải chịu Hạ Hầu Triền đùa bỡn. Mắt cá chân y vẫn đang mang vòng, không có biện pháp ở trong phòng giam đi qua đi lại, bởi vậy đi chưa được mấy bước liền lại ngồi ở trên giường.

Vừa mới ngồi xuống, chợt nghe hành lang vang lên tiếng bước chân. Khang Viễn trong lòng vui vẻ, thầm nghĩ biểu đệ quả nhiên đến đây, tiểu vương gia nằm mơ cũng không nghĩ đến hần sẽ trở lại lần thứ hai, chiều này thật sự là cao minh.

Bởi vì nhận định người tới là Khang Kiện, cho nên Khang Viễn trên mặt tràn đầy thư thái tươi cười. Y đứng lên chờ nghênh đón biểu đệ chính mình, đi rồi cuộc không ngờ được, người đẩy cửa vào lại là Nhuệ tiểu vương gia Hạ Hầu Triền.

Khang Viễn tươi cười lập tức cứng ở trên mặt, mà Hạ Hầu Triền thân hình cũng sững sờ ở nơi đó.

Có bao nhiêu lâu không thấy được nụ cười tươi đẹp như thế? Thoải mái làm cho người ta tựa hồ có thể mọc cánh, bay lên trên mây. Trong trí nhớ, chỉ có lần đầu tiên, Viễn cười như thế đưa hà bao kia tới trong tay mình, sau đó, cho dù lúc y vẫn chưa biết tâm tư của mình, y cũng không có lộ ra nụ cười như vậy bao giờ.

Chính là thực đáng tiếc, này tươi cười bất quá là phù dung sớm nở tối tàn, nháy mắt liền điều linh. Hạ Hầu Triền rõ ràng chính mình ở trong lòng Khang Viễn cùng ma quỷ không khác gì nhau cho nên đương nhiên sẽ không tự mình đa tình cho rằng tươi cười này là vì chính mình nở rộ.

“Viễn, Khang Kiện đêm nay sẽ không đến đây.” Hạ Hầu Triền đi đến bên cạnh bàn, khẩu khí có chút chua xót, hắn đem thực hạp yên lặng để lên bàn: “Ngươi không lâu sau khi sẽ đi ra ngoài, hoàn cảnh nơi này vẫn là không tốt, cho nên trước khi ngươi đi, ta tính lại đây cùng với ngươi ăn cơm.”

“Ra. Đi ra ngoài?” Đã hạ quyết định là sẽ không cùng hỗn đản này nói một câu nào, nhưng khi nghe đến tin tức này cũng nhịn không được lên tiếng hỏi.

“Đừng vậy, đi ra ngoài, rồi đi nơi này, trả lại cho ngươi tự do, thật tốt, có phải hay không?” Hạ Hầu Triền mỉm cười nhìn Khang Viễn, đưa cho y một đôi đũa: “Muốn biết làm sao như vậy? Không quan hệ, theo giúp ta ăn xong bữa cơm này, ăn xong rồi ta liền cái gì cũng đều nói cho ngươi.”

Hắc hắc, hiện tại xem ra, cùng Viễn thành thân hắn là là kết cục đã định, cái khác, chính là nghĩ biện pháp ở trước khi thành thân hảo hảo bồi dưỡng, bồi dưỡng cảm tình.

Khang Viễn có chút hoài nghi nhìn Hạ Hầu Triền, nhưng cuối cùng vẫn là chậm ngòi xuống bên cạnh bàn, nghĩ thầm rằng gia khóa này nói chính là thật vậy chăng? Như vậy từ cục, phải làm sao mới có thể bỏ? Chẳng lẽ biểu đệ thật sự thần thông quảng đại, tìm được chứng cứ chứng minh mình vô tội? Vẫn là nói, biểu đệ đi đến chỗ hoàng thượng cáo trạng.

“Đến, ngươi ném thử chút canh gà này, dùng ba con ô kê nấu một buổi trưa, mới được một tiểu chung thang như thế này, ngươi thân mình mấy ngày nay hư nhược lợi hại, dùng này rất bổ.” Hạ Hầu Triền ân cần cấp Khang Viễn đem canh gà múc đi ra, động tác thật cẩn thận, sợ làm rơi ra một giọt.

Khang Viễn vô lực trừng hắn, nghĩ thầm rằng ta thân mình hư nhược lợi hại là ai tạo thành, thế nhưng còn có mặt mũi nói.

Hạ Hầu Triền vừa nhắc đầu, liền thấy biểu tình này của y, trong lòng tràn đầy nhu tình, nhịn không được nói: “Cư Nguyệt kia nói rất đúng, nếu ta thật sự tiếp tục sai lầm, rồi cuộc cũng không có khả năng hạnh phúc. May mắn. May mắn chưa đến mức sai không có thuốc chữa đã gặp được hắn.”

Khang Viễn không hiểu ra sao, rất muốn hỏi một chút Cư Nguyệt là ai, bất quá trong lòng vẫn là hận Hạ Hầu Triền, không nghĩ mở miệng cùng hắn nói chuyện, cho nên rốt cuộc nhịn đi xuống.

Nhưng Hạ Hầu Triền lại tựa hồ nhìn thấu tâm tư của y, mỉm cười nói: “Cư Nguyệt chính là thiếu niên bên người biểu đệ ngươi, hắn là một người rất thú vị, mới cùng biểu đệ của ngươi đến trong phủ của ta, liền nhìn chăm chăm vào nha hoàn trong phủ ta, nước miếng đều chảy ra. Nga, vẫn là ăn cơm trước đi.”

Khang Viễn bất mãn trừng mắt liếc nhìn Hạ Hầu Triền một cái, trong lòng ngứa ngáy, thầm nghĩ hỗn đản này là cố ý nói tới đây dừng lại, hắn chính là nghĩ muốn chọc tức ta. Cổ tình còn không đáp lại, nếu không phải hắn thấy có thể cùng mình nói chuyện, nên càng được một tác lại muốn tiến một thước.

Nghĩ đến đây, liền cảm thấy được Hạ Hầu Triền càng ngày càng dựa sát và người, thế là Khang Viễn vội vàng xê dịch một chút khoảng cách ra khỏi Hạ Hầu Triền, tiếp theo phần hận gấp một khối đường thổ ngư* bỏ vào trong miệng, nếu nhất định phải cơm nước xong mới có thể biết được đáp án, vậy nên nhanh nhanh ăn đi.

Hạ Hầu Triền ôn nhu nhìn Khang Viễn ăn luôn khối ngư kia, rồi mới đem canh gà múc đến cho hắn, khẽ cười nói: “Ăn chậm một chút, sợ có thể bị phỏng,

ta là đặt nó ở trong lòng ngực dùng nội công để giữ ấm, bằng không sẽ nguội, ăn không tốt.”

Khang Viễn ánh mắt chợt lóe, nhìn về phía Hạ Hầu Triền, đã thấy hần biểu tình ôn nhu, cùng gương mặt âm ngoan ban đêm mấy ngày hôm trước bức mình giao hoàn toàn bất đồng, hơn nữa ánh mắt hần trong suốt, không có nửa điểm giả dối, có thể thấy được này lý do này không phải cố ý nói để khiến mình cảm động.

Một chung canh gà cũng lo lắng chu toàn như vậy, Khang Viễn tự hỏi chính mình có làm được như vậy không. Hạ Hầu Triền nếu là yêu thượng một cái nữ tử, nàng kia nhất định chính là nữ nhân tối hạnh phúc trên đời này, nhưng mà vì sao, vì sao hần lại dành phần nhu tình này cho chính mình, chính mình là nam nhân, không có khả năng nhận phần cảm tình này của hần, cho dù có nhiệt tình sẵn sốc, đối chính mình cũng là vô dụng a.

“Ngươi. Ngươi không ăn sao? Lúc này hần là nên ăn cơm chiều đi?” Trời đất chứng giám, Khang Viễn nói lời này, cũng không phải là vì quan tâm Hạ Hầu Triền, mà là đơn thuần muốn cho hần ngồi xa chính mình một chút thôi.

Nhưng không ngờ Hạ Hầu Triền hiểu sai ý, còn tưởng rằng y thật là quan tâm chính mình, vui mừng quá đổi, nước mắt đều nhanh muốn rơi xuống, sau một lúc lâu mới gạt gạt đầu:“Hảo, ta cũng ăn, Viễn, chúng ta cùng nhau ăn, ta còn chưa có cùng ngươi cùng nhau ăn cơm đâu.” Nói xong liền chuyển sang ngồi đối diện Khang Viễn.

Khang Viễn nhẹ nhàng thở ra, canh gà trong miệng cuối cùng cũng có hương vị, trước đó Hạ Hầu Triền ngồi ở bên người, ăn cái gì đều là không tự vị.

Tinh tế nhất phẩm, đừng nói, này canh gà thật đúng là thâm thúy mỹ vị, đừng nói ở trong ngực, chính là ở bên ngoài, cũng không uống được canh gà mỹ vị như thế.(dạ vâng, chỉ có một mình a hưởng thụ, có ai đk đâu)

Nội tâm chợt buông lỏng, lúc này mới thấy rõ thức ăn trên bàn này, Khang Viễn mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn về phía Hạ Hầu Triền, nhin không được thất thanh hỏi:“Ngươi. Ngươi làm sao biết? Ngươi là sao biết rõ những thức ăn này?”

Đúng vậy, cái này đều là đồ ăn Khang Viễn thích ăn nhất, chẳng qua y ngày thường cũng không kiêng ăn, cho nên mặc dù liền ngay cả phụ mẫu, cũng không biết y thích ăn món gì.

“Lúc ngươi ăn cơm, chỉ cần ở trên bàn có mấy món này, sẽ ăn nhiều hơn một chút.” Hạ Hầu Triền mỉm cười, cũng không cảm thấy được chuyện này có gì ngạc nhiên:“Viễn, ta yêu ngươi năm năm, nhìn ngươi năm năm, động tác nào lơ đãng, đều ghi tạc trong lòng ta, chỉ tiếc ngươi cứ trốn ta, nếu không thức ăn hôm nay hần là còn có thể nhiều hơn nữa.”

Khang Viễn không nói chữ nào, gục đầu xuống tiếp tục ăn cơm, nghe Hạ Hầu Triền nói như vậy đương nhiên đã kể rõ hần mãnh liệt cảm tình, trong lòng này hận bỗng nhiên liền đều hóa thành cảm giác vô lực. Y biết chính mình không có vì như vậy đã bị cảm động, liền yêu thương Hạ Hầu Triền, nhưng là..... Nhưng là phải làm sao hóa giải được tình yêu mãnh liệt hư vậy, y thật sự không biết.

(*) đường thố ngư: cá sốt chua ngọt (ta chỉ thích sườn xào chua ngọt thôi, hok hảo ăn cá)

End 19

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

CHƯƠNG 21

Năm ngày liền, chính là Kim Quý thay Hạ Hầu Triền cáo bệnh, lúc này nghe thấy Hạ Hầu Hiên hỏi, trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ, thầm nói chủ tử a, người chính là hại chết ta. Còn có Sở tông quân cáo già, này nếu là hoàng thượng khen thưởng, người có chết cũng lết đến đây, hiện giờ biết là chuyện không hay ho gì, liền đều đổ lên trên đầu ta.

Trên mặt cũng không dám lộ ra một tia manh mối, xoay người cung kính nói: “Hồi hoàng thượng, chủ tử..... Đại khái đã tốt lắm.....”

Không đợi nói xong, Hạ Hầu Hiên liền phát tay nói: “Được rồi được rồi, các người đi lừa người khác còn có thể, lại dám lừa cả trẫm, người đối với chủ tử người nhưng thật ra rất trung thành, không tiếc trên lưng mang tội danh khi quân.” Hắn thấy Kim Quý sợ tới mức rầm một tiếng quỳ xuống, không khỏi buồn cười nói: “Người sợ cái gì, trẫm cũng không phải không phân biệt được người tốt kẻ xấu, chuyện này là tiểu Triền bức người làm, không liên can gì đến người.”

Kim Quý một đầu mồ hôi lạnh, tâm nói hoàng thượng a, ta gọi người là tổ tông được không? Người cần gì phải nói thẳng, đe dọa một tiểu thị vệ như ta người có mất mặt không a.

Nghĩ đến đây, liền nghe Hạ Hầu Hiên chậm rãi nói: “Người đi thiên lao một chuyến đi, nói cho chủ tử các người, trong lao ngục chung quy cũng là không thoải mái, kêu hắn về nhà đi. Mặt khác, Khang Viễn trẫm cũng xử vô tội phóng thích, người kêu hắn đem chân chính hung thủ giao cho hình bộ xử lý, hừ, chuyện này hắn làm cũng không đúng, trẫm không phải không truy cứu hắn, để cho chính hắn về nhà trước diện bích tư quá.” *úp mặt *chu miệng* đơ trương*

Kim Quý liền cảm thấy được cổ hơi ngứa, nghĩ thầm thật sự là quân uy khó dò, nguyên lai hoàng thượng sớm đã biết, chắc chắn, hai huynh đệ này, cũng thật là khó hầu hạ a. Một bên nghĩ, liền chạy nhanh về lao lý, lặng lẽ thuật lại lời nói của Hạ Hầu Triền.

Hạ Hầu Triền không tha nhìn Khang Viễn, thật sự là một chút cũng không nghĩ muốn rời đi y, nhưng nghĩ lại người ta nói tiểu biệt thắng tân hôn, có thể được cả ngày dính vào cùng nhau cũng tạo điều kiện cho tình yêu phát triển, ta càng không thể làm cho Viễn xem nhẹ, cho rằng ta chỉ là một phế nhân Vương gia chỉ thích oa ở bên người người yêu, dù sao cũng phải hăng hái, hiện ra khí khái nam nhi bảy thước, có lẽ còn có thể giành được ái mộ của y, bởi vậy, cũng chỉ để Kim Quý thu thập đồ vật này nọ, chuẩn bị đi ra ngoài.

Khang Viễn vừa thấy còn có chút lo lắng, mắt thấy hắn đi tới cửa, cuối cùng cố không rung mình, kéo lấy hắn hỏi: “Chậm đã, người. Người cho tới hôm nay còn không có nói cho ta biết, biểu đệ cùng thiếu niên bên người hắn. Không nói cho ta biết. tin tức của bọn họ đâu.” Nói tới đây, bói rồi không tìm được từ ngữ nên âm thanh dần nhỏ lại, nhưng cũng truyền vào lỗ tai Hạ Hầu Triền một cách rõ ràng.

Hơi hơi cười, nhớ tới mấy ngày nay, hay dùng lý do này bức Khang Viễn ở bên mình, cho tới bây giờ, hắn là nên nói cho y. Thế là xoay người, ở trên tay Khang Viễn vỗ nhẹ một cái, thấy biểu y hốt hoảng lùi về sau, tiểu Vương gia trong lòng lại tồn một chút oán khí, không có hảo ý cười nói: “Viễn, hoàng huynh chờ một chút sẽ hạ chỉ, đem người vô tội phóng thích, hai hung thủ chân chính, ta cũng sẽ chuyển giao hình bộ xử lý.”

Hắn thấy Khang Viễn vẫn là vẻ mặt khó hiểu, không khỏi âm thầm nói: “Viễn, người còn không hiểu? Chuyện của người ta thật sự xin lỗi, này hết thấy, đều là ta hãm hại người. Mà hai hung thủ thật sự, vẫn bị ta giấu ở một chỗ, ta tính toán đợi ngày người bị xử trảm, ở pháp trường treo đầu dê bán thịt chó, từ nay về sau, không còn ai biết người sống thêm trên đời, như vậy, người vĩnh viễn chỉ có thể là người của ta.”

Khang Viễn nghe xong cả người mồ hôi lạnh, chuyện này y đã muốn đoán được vài phần, nhưng là hôm nay nghe Hạ Hầu Triền tự mình nói ra, vẫn là cảm thấy được có vài phần chua xót. Thân mình đỡ dần đứng thẳng bất động một lúc lâu, rồi mới lạnh lùng nói: “Vậy người vì sao lại cải biến chủ ý? Lại không nghĩ dùng độc kế này nữa?”

“Bởi vì đã không cần làm như vậy.” Hạ Hầu Triền quay người lại bước đến vài bước, ôm trụ Khang Viễn: “Thực xin lỗi Viễn, bởi vì ta ích kỷ cùng tùy hứng, suýt nữa thương tổn đến người.”

Khang Viễn tức giận đến run cả người, cái gì kêu suýt nữa thương tổn đến ta, người hỗn đản này đã muốn thương tổn đến ta, còn kém không thương tích đây mình máu tươi đầm đìa nữa thôi, thế nhưng còn có mặt mũi nói ra những lời này.

“Khang Kiện cùng Cur Nguyệt, bọn họ đã giáo hội ta một cái đạo lý. Tình yêu nếu chỉ có thương tổn lẫn nhau, cuối cùng đều không đổi được cái gọi là hạnh phúc, chỉ có thể làm cho hai người càng thêm thống khổ mà thôi.”

Hạ Hầu Triền ở bên tai Khang Viễn nói xong câu đó, liền bước nhanh ra khỏi cửa lao ngục, rồi cũng không nhìn được quay đầu lại nói: “Viễn, người hiểu chưa? Hào biểu đệ của người, đã muốn đem người tặng cho ta, cả nhà người đều đồng ý ta chính đại quang minh thủ người, có lẽ thánh chỉ ban hôn ngày mai sẽ hạ chỉ.”

Vừa dứt lời, hắn lập tức lấy vận tốc ánh sáng rời xa hiện trường, ngay sau đó, hắn nghe thấy Khang Viễn từ trước đến nay ôn nhuận lớn thanh bạo quát: “Khang Kiện, người tên hỗn đản này, lăn ra đây cho ta, lăn ra đây.....”

Tiểu Vương gia lau mồ hôi lạnh chảy trên trán, thầm nói Khang Kiện, ta thực xin lỗi người, cứ như vậy đem người đi bán, bắt quả người tung hoành thương trường thời gian dài như thế, hắn là có cũng đủ năng lực tự bảo vệ mình, nga, ta chân thành chúc phúc cho người, yên tâm, thời điểm Viễn muốn tìm người tính sổ, ta sẽ ở sau lưng yên lặng ủng hộ người.

Liền như Hạ Hầu Triền nói, hần rời đi một lát sau, thánh chỉ Khang Viễn vô tội phóng thích truyền ra. Tuy rằng trong lòng tức giận Khang Kiện cùng người nhà bán đứng chính mình, tuy rằng đi ra ngoài sẽ còn nhiều vấn đề nan giải cần giải quyết, nhưng tóm lại là chỉ cần rời đi khỏi nhà giam, có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, việc này thật vẫn thực làm cho Khang Viễn vui vẻ.

Ra khỏi thiên lao, dương quang buổi sáng nhòa lên một cái, có chút chói mắt. Khang Viễn trút hạ hai mắt, chỉ thấy một phụ nhân cùng phần đông người hầu nha hoàn vây quanh hướng chính mình chạy tới, chưa tới gần, tiếng khóc đã truyền tới: “Viễn nhi, nhi tử của ta.....”

Khang Viễn nước mắt tràn mi, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, mắt thấy mẫu thân đã muốn gây một vòng, hiển nhiên mấy ngày nay cũng chịu đủ tra tấn, không khỏi “Bùm” một tiếng quỳ xuống, tê thanh nói: “Con bất hiếu, làm mẫu thân lo lắng.”

Khang phu nhân đem đứa con kéo đến, nghĩ đến cảnh mẫu tử chia lìa, không khỏi ôm đầu khóc rống lên, nha hoàn Như Bình ở một bên khuyên nhủ: “Phu nhân, có chuyện gì lên xe rồi nói sau, trên đường cái kẻ đến người đi, không phải chỗ thích hợp để nói chuyện.”

Khang phu nhân đem đứa con kéo đến, nghĩ đến cảnh mẫu tử chia lìa, không khỏi ôm đầu khóc rống lên, nha hoàn Như Bình ở một bên khuyên nhủ: “Phu nhân, có chuyện gì lên xe rồi nói sau, trên đường cái kẻ đến người đi, không phải chỗ thích hợp để nói chuyện.”

“Khang Kiện ba ngày trước đã rời khỏi kinh thành.” Khang phu nhân lau nước mắt: “Ta cũng không biết bọn họ vì sao lại đi gấp như vậy, hần nói cho ta biết, người chắc chắn sẽ được phóng thích, hiện giờ quả nhiên đúng với lời hần nói.....” Nói tới đây, Khang phu nhân trên mặt hiện ra một tia thần sắc bất đắc dĩ, thầm nghĩ lời nói đó bây giờ chỉ đúng một nửa, cái còn lại có hay không sẽ ứng nghiệm, chẳng lẽ Viễn nhi thật sự phải gả cho một người nam nhân sao?

Khang Viễn cắn chặt răng, nghĩ thầm rằng xú tiểu tử, trốn thật nhanh, bằng không ta phải hảo hảo hỏi tội hần. Trên thực tế, hần cũng không biết Khang Kiện không phải sợ hãi đối mặt với mình, đương nhiên, nguyên nhân này cũng có một ít, nhưng là nguyên nhân chân chính, cũng là do Khang Kiện sợ thân phận con thú tính của Cư Nguyệt bị bại lộ, sẽ phải chịu thương tổn.

End 21

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

CHƯƠNG 22

Khang Viễn ở trong phòng giam cũng không có chịu qua tra tấn, hơn nữa đồ ăn cũng rất hảo, thuốc bổ cũng thay phiên uống, cho nên trước đó vài ngày tuy ban đêm mệt *** quá độ nhưng thân mình cũng dưỡng không sai biệt lắm, Khang phu nhân thấy đứa con khí sắc hoàn hảo, thoáng yên lòng.

Trở lại trong phủ, tắm rửa thay xiêm y ở nhà, Khang Viễn cảm thấy thân thanh khí爽, nếu không có chuyện của Hạ Hầu Triền gây phiền não, cuộc sống thật sự là thập phần tốt đẹp.

Cùng mẫu thân nhàn thoải trong chốc lát, khi đề cập đến Khang Kiện, gặp mẫu thân áp a áp ứng, liền không nhịn được truy vấn, cuối cùng Khang phu nhân chịu không được, đành phải giận dữ nói: “Viễn nhi không cần hỏi nương, cha ngươi sáng sớm vào triều vẫn chưa trở về, nói vậy Hoàng thượng cùng Thái hậu chính là giữ ông ấy ở lại nói chuyện này, dù sao chờ cha ngươi trở lại, liền sẽ sáng tỏ.”

Khang Viễn trong lòng dâng lên một cổ dự cảm không tốt, đang muốn hỏi lại rõ ràng chút, chợt nghe bọn nha hoàn bên ngoài nói: “Lão gia đã trở lại? Bái kiến lão gia.....” y vội vàng bước nhanh ra ngoài, phụ tử hai người gặp lại, cũng đều một phen cảm động.

Bước vào trong nhà, nói không đến hai câu, Khang lão gia đã kêu Khang Viễn đi xuống nam khố phòng lấy trà, đây rõ ràng là muốn đem đứa con đuổi đi, Khang Viễn trong lòng cũng biết, ngoài mặt làm theo, liền nhanh chóng đi ra ngoài, kêu người hầu đi lấy, còn y thì làm chuyện bình sinh không hợp lễ nghi nhất: Nghe lên.

Trong phòng, Khang lão gia than thở, nhìn Khang phu nhân nói: “Phu nhân a, người nói..... Người nói Nhuệ tiểu Vương gia này có phải hay không hồ nháo? Hần..... Hần thế nhưng muốn kết hôn với Viễn nhi, nhưng mà, thật giận chính là, Hoàng thượng cùng Thái hậu nhưng lại cũng giúp hần, nói cái gì nếu Viễn nhi không lấy, kia Nhuệ tiểu vương gia lại không vì bị tương tư mà chết. Hừ, đúng là tai họa, có chết thì chết, cùng lắm thì, làm sao bồi thường đứa con cho ta?”

Khang Viễn lên ở cửa sổ nghe thấy lão cha nói câu nào cũng thấy khí phách, trong lòng âm thầm ủng hộ: Cha, nói cho cùng, không nghĩ tới người lại có dũng khí này, nhi tử bình thường xem thấp người, xem ra người cũng không phải loại người cổ hủ a, vẫn là rất có khí tiết, trong lòng vui vẻ, chỉ không kém lao vào trong phòng mà ôm phụ thân mình tán thưởng.

Lại nghe Khang phu nhân hỏi: “Lão gia, người đừng ở trước mặt ta ra về ta đây, ta cũng không tin, người dám nói lời này trước mặt Thái Hậu và Hoàng thượng, nếu người có thể thật sự từ chối hôn sự này, chính là tổ tiên đốt cao hương, khả như người ngày thường, làm sao dám cãi quân mệnh, cho tới bây giờ đều là quân bảo thân tử, thân không thể không tử, người cho là ta không biết sao?”

Khang lão gia lặng yên xuống dưới, sau một lúc lâu mới lẩm bẩm nói: “Có thể không đáp ứng sao? Thái hậu và Hoàng thượng còn quý xuống trước mặt ta, đó là muốn giết chết ta a, ta có thể không đáp ứng sao? Dù là dân đen hay là quân thần, không cần nói đến người nhà chúng ta, chính là người trong thiên hạ, còn không đều là của Hoàng thượng, ai..... Ta, ta làm sao có năng lực từ chối a?”

Khang Viễn nghe mà muốn hôn mê, nghĩ thầm, cha, ta thu hồi lời nói lúc nãy, người chính là cổ hủ hồ đồ.

Trời đất chứng giám, trước kia Khang Viễn mặc dù cảm thấy được phụ thân tuy có hơi hà khắc chút xíu, khả chưa từng ở trong lòng oán thầm cha cổ hủ, lúc này tức giận công tâm, hiểu đạo cũng không màng, vội vàng lao vào nói: “Cha, Thái hậu quý xuống, người liền đem đứa con bán sao? Người..... Người cũng quý xuống a, nói trong nhà chỉ có ta là độc nhất nhĩ tử, sao cũng không thể bỏ không phải được rồi sao?”

Khang lão gia bị đứa con làm cho hoảng sợ, hơn nữa thẹn trong lòng, nét mặt già nua nhất thời đỏ bên, bất đắc dĩ nói: “Ta sao lại không quý xuống, nhưng là..... Nhưng là Thái hậu là nữ nhân, nàng khóc đến lè hoa máu, cha là nam nhân, nam nhi có lẽ không dùng được, cho nên..... Cho nên cuối cùng chỉ có ta thỏa hiệp.”

Hắn đi lên tiến đến vỗ vỗ bả vai Khang Viễn: “Hài nhi a, cha không sợ chết, nương người cũng không sợ tử, chính là người, cha cũng tin tưởng người cũng có dũng khí không sợ chết, nhưng là chúng ta không sợ chết thì sao, người ngầm nghĩ lại trong gia tộc chúng ta, ngũ phẩm người năm nay mới vừa thêm hai cái tôn tử, tam cô phía tây cũng vừa mới vừa cấp đứa con chuẩn bị hôn sự, nghe nói người vợ đã có thân dục (có chứa á.), này..... Chúng ta không thể.....”

Khang Viễn không đáp lại, ở trong lao ngục, Hạ Hầu Triền nhiều lần lấy tính mạng người nhà trong tộc uy hiếp hắn. Lại nghe Khang lão gia nói tiếp: “Người cũng biết Hoàng thượng, hẳn khẳng định sẽ không vì vậy mà làm khó người nhà chúng ta, nhưng mà Nhuệ tiểu vương gia này, cũng không phải là đèn đã cạn dầu, vạn nhất hắn vì chuyện này mà trở nên cực đoan, dùng quyền lực đến bức người đi vào khuôn khổ, khi đó không chỉ liên lụy đến người nhà chúng ta, mà còn là phúc lợi dân chúng trong thiên hạ.....”

Khang Viễn thầm nghĩ không được, ta không thể đợi nghe hết, nếu nghe đến cuối cùng, cha lại đem chiến sự nơi biên quan xả lên người ta hết. Buồn bực từ biệt cha mẹ, y quay về trong phòng lần qua lộn lại trái lo phải nghĩ, nghĩ cũng không cam tâm, thân là nam tử, thế nhưng phải gả cho người khác làm vợ, hết lần này đến lần khác thái độ của người thân đều một dạng mình bạch muốn thuyết phục, ngay cả cha mẹ cũng biểu lộ luôn luôn ôn trọng bình tĩnh đều muốn đem chính mình đóng gói tặng, y còn có lý do cự tuyệt sao?

Sắc trời dần dần tối, có nha hoàn đến giục Khang Viễn dùng thiện, y cũng không có tâm tư ăn. Nằm lệch trên giường hồi tưởng lại cuộc đời của mình, từ nhỏ chính là ôn nhuận theo khuôn phép, ngày qua ngày cũng không có chuyện thương thân hại lý xảy ra, vốn tưởng rằng này cả đời này cũng có thể yên lặng như thế mà trải qua, ai biết lão thiên gia không để cho người đắc ý, nhất thời liền cho một trận song to gió lớn, đánh cho y tơi bời xém mất mạng.

Khang Viễn bỗng nhiên đứng lên, nắm chặt tay bước đi thông thả trong phòng, lẩm bẩm: “Ta tuyệt đối không thể thể lập gia đình, ta là nam nhân. Nhất là tên tiểu Vương gia hôn nhân đó, ta càng không thể gả cho hắn, thôi thôi, cha, nương, hài nhi đã lớn như thế, chưa từng làm qua chuyện gì bỗ đồng nhưng hôm nay thực xin lỗi hai người, hiện giờ hãy để cho ta ich kỷ một lần đi.”

Vừa nói, y vừa bước nhanh đi đến trước bàn, đề bút viết một bức thư, tiếp theo ở trong phòng đơn giản thu thập vài món quần áo cùng một ít ngân lượng, thừa dịp đêm dài tĩnh lặng, lặng lẽ đứng dậy theo cửa hông đi ra ngoài, dọc theo đường đi im ắng, cũng không có người phát hiện ngăn trở, thế là Khang Viễn bình sinh lần đầu tiên trốn nhà, nhưng lại thực may mắn thành công. Cho nên nói, làm cục cưng ngoan chỉ có một chuyện tốt, là không làm cho người khác phòng bị chi tâm (không có tâm lý nghi ngờ).

Mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau, Khang lão gia mới phát hiện thư tín ở trên bàn, lão già hết lo lắng lại lo lắng, đem theo hai hàng lão lệ hướng cung vàng điện ngọc đi, ở ngự thư phòng một lần nữa lấy tín cấp Hạ Hầu Hiến xem, ý tứ là người nhìn xem, chính là chủ ý thiếu đạo đức của các người, đem con ta bức đến bỏ nhà đi, này cũng không phải là ta không chịu tuân chỉ, mà là không có biện pháp tuân chỉ.

Hạ Hầu Hiến nhìn nửa ngày, trên mặt biểu tình rất là cổ quái, tai nghe Tướng gia tê thanh khóc lóc kể lể, nói hài nhi là người đọc sách, không có vũ kỹ phòng thân (võ nghệ), càng không có kinh nghiệm đi xa, lần này ra đi còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì. Hắn bỗng nhiên mỉm cười, bước xuống long y vỗ vỗ bả vai lão già, đưa cho hắn một phong thư khác.

Phong thư này rất đơn giản, không giống Khang Viễn là nét chữ lưu loát uyển chuyển, đem tâm tình thống khổ cùng bất đắc dĩ của mình đều miêu tả vô cùng nhuần nhuyễn, tinh tế. Có thể nói từ ngữ trau chuốt hoa lệ nhất thiên thượng đẳng thẩm thẩm ly biệt, phong thư này mặt trên chỉ có ít ỏi mùi mẫn tự: “Hoàng huynh, rời xa nhà đi ra ngoài, ta đi truy (đuổi theo) y, hôn sự chờ trở về nói sau.”

Khang lão gia tròn mắt há mồm, ngẩng đầu nhìn xem Hoàng thượng, đã thấy Hạ Hầu Hiến nhún vai, khẽ cười nói: “Ái khanh không cần lo lắng, Triền nhi tuy là vương gia tôn sư, nhưng mà võ nghệ lại cao cường, hẳn tuy chưa bao giờ ra quá xa cung thành, nhưng là tâm tư kín đáo người cũng nhạy bén, có hẳn bồi ở bên người Khang Viễn, tất nhiên vạn vô nhất thất (vạn lần không thể thất thủ).”

Chuyện tới nước này, Khang lão gia cũng chỉ có thể ngẩng đầu hỏi trời cao, một bên nghĩ hài nhi a hài nhi, người lần này không phải rời nhà trốn đi, rõ ràng chính là tự đưa dê vào miệng cọp a. Thật sự là kì quái, tiểu Vương gia làm sao biết Viễn nhi bỏ nhà đi đâu? Chẳng lẽ sau khi Viễn nhi về nhà, hắn vẫn thường xuyên ở trên nóc nhà theo dõi?

Nghĩ đến đây, Khang lão gia sợ run cả người, nghĩ thầm này thật là đáng sợ, nếu thật sự là như thế, hôm qua ta nói tiểu Vương gia là tai họa, những lời như có chết thì chết này đó kia, chẳng phải là đều bị nghe sao? Nga, không, không phải như thế, khẳng định không phải như thế.

Cái gọi là không như mong muốn, rất không may, Khang lão gia đoán kỳ thật chính là sự thật. Hạ Hầu Triền ý vào võ công cao cường, trên người phi kiện áo choàng nhan sắc cùng ngôi lưu ly giống nhau, theo Khang Viễn hỏi phủ, hẳn liền cùng Tướng phủ ọc ngôi hỗn làm một thể, Khang Viễn ở trong

phủ đã phát sinh sự tình gì, hẳn đều rành mạch .

Nói về Khang Viễn, sau khi rời đi Tướng phủ, ở trên đường vội vàng đi được một đoạn thời gian, đi ra cửa thành, thủ thành binh lính (lính gác cổng thành) đều nhận thức vị này đệ nhất tài tử ở kinh thành, tuy là cấm đi lại ban đêm, bắt quả Khang Viễn đưa ra mấy lượng bạc, lại cầu xin vài câu, cũng liền để y đi ra ngoài. Hạ Hầu Triền càng bớt phiền phức, trực tiếp nhảy lên tường thành vội vàng đuổi theo, ngay cả binh lính cũng không để ý. (gác thành thế đấy, đại hiệp bay vèo vèo mà ko bik)

End 22

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

CHƯƠNG 23

Ánh trăng như mặt nước, nửa vòng tròn hình bán nguyệt vắt trên ngọn cây, ở vùng ngoại ô yên tĩnh còn có thể nghe thấy vài tiếng cú mèo kêu, âm thanh thấp phân rõ ràng, đem Khang Viễn tâm can đều co lại, vừa đi vừa nhìn sợ tới mức một tiếng động cũng không dám xuất. Tuy rằng thấy hai bên đường đều là nông trại, nhưng Khang Viễn sợ phụ mẫu phát hiện bức thư của mình quá sớm, phải bình ra khỏi thành truy, bởi vậy một lòng muốn đi xa một chút.

Dần dần, hai bên đã không còn nhà dân, trước mắt xuất hiện hai lối rẽ: Một đường lớn, là đi thông đến huyện Châu Thành, một cái khác như sơn đạo, nghĩ muốn cũng biết, là dẫn đến một nơi hoang vắng sơn dã nào đó.

Khang Viễn trước kia nghe bằng hữu nói qua, sơn đạo này sau khi đi qua mấy ngọn núi là đến thành Lâm Châu, với tính tình của y phụ mẫu chắc chắn không thể tưởng tượng y dám đi vào sơn đạo, truy binh cũng tám phần là lựa đường lớn đuổi theo, một khi đã như vậy, chẳng bằng lớn mật thử một lần. Bởi vậy nghĩ đến đây, nắm thật chặt tay nải trên lưng, cấp bản thân thêm một chút can đảm, liền hướng nhanh về phía sơn đạo đi đến.

Hạ Hầu Triền đi theo phía sau Khang Viễn, thấy y quyết định lựa sơn đạo đi, nhìn không được tà mị cười, thầm nghĩ Viễn a Viễn, đây chính là người muốn thành toàn cho một mạng tương tư của ta, không thể trách người khác. Nếu lúc này đây ta còn không thể đem người nắm trong tay, ta cũng không cần đem người trở về kinh thành kinh thành cùng ta lập gia thất, trực tiếp tìm hai khối đầu hủ đâm chết là được.

(Sao anh khôn thế, đâm vào đầu hủ chết đi thì e đây đập đầu vào gối tự tử chết chung vs anh cho vui há há,... :>)

Nghĩ đến đây, cũng nhắc thân hình đuổi theo, một bên vừa truy, còn thường thường phát ra một ít tiếng kêu cổ quái, liền đem Khang Viễn đi phía trước sợ tới mức, bước chân càng ngày càng không xong.

Hạ Hầu Triền gia khóa này nghĩ làm chuyện xấu mà không biết chừng mực, nghĩ nghĩ, lợi dụng khinh công tuyệt đỉnh đi phía sau Khang Viễn, ở gần cỡ nhẹ nhàng thổi khí, rồi mới nhanh chóng ẩn thân sau cây cối trong rừng.

Bất quá hiển nhiên là lo lắng quá mức, Khang Viễn sợ tới mức đầu cũng chưa dám quay lại, trực tiếp hét lên một tiếng, liền chạy như điên về phía trước. Bình thường luôn một thân tao nhã, lúc này giống như một con nai con bị săn bắt trốn chạy như điên, bốn phía chạy loạn, cũng không thèm nhìn đường, Hạ Hầu Triền thấy vừa buồn cười lại vừa đau lòng, vội vàng cũng triển khai khinh công đuổi theo.

Khang Viễn hoảng chạy không phương hướng một thời gian, thật sự chạy đến mệt, mới dừng lại, một bên không ngừng thì thầm tự nói:“Từ* bắt giữ quái lực loạn thần, từ bắt giữ quái lực loạn thần, Khang Viễn, người phải có tiền đồ một chút, người đem những điều thánh nhân chi huấn đều đã quên sao?” Như thế lặp lại hai lần, cảm giác đã hơi ổn định lại.

Chống tay vào một thân cây thở hổn hển lấy hơi, Khang Viễn miễn cưỡng ngẩng đầu lên, muốn tìm đường nhỏ, ngay sau đó, y đã bị tình cảnh trước mắt làm sợ tới mức hét rầm lên.

Chỉ thấy ở cách đó không xa, cũng không biết khi nào tụ tập một đám phiêu lãng, bọn họ ở không trung lơ lửng tới lơ lửng lui, này tình cảnh đã muốn đủ dọa người, bọn họ cổ tình còn phủ một thân xiêm y màu trắng, thoạt nhìn liền càng làm cho người ta sợ hãi.

Khang Viễn thân mình mềm nhũn, mắt thấy sẽ té ngã trên mặt đất, nhưng vào lúc này, bên tai nổi lên một trận gió nhỏ, tiếp theo y liền cảm thấy được mình lọt vào một cái ôm ấm áp, thanh âm ôn nhu ở bên tai vang lên:“Viễn, đừng sợ, có ta ở đây, không có việc gì không có việc gì đâu, đám cô hồn đã quỷ đó sẽ không dám tổn thương đến người.”

Lúc này đây Hạ Hầu Triền, cho dù là có ba đầu sáu tay, cũng sẽ làm cho Khang Viễn vài phần kính trọng (hắn... gặp e xui chứ chả có yên tâm đâu..). Hướng chi khi quay đầu, lại hé ra gương mặt tuấn đạt suất khí, trong ánh mắt đều tràn đầy nhu tình cùng kiên định, lập tức khiến cho Khang Viễn cảm thấy thực an tâm, thân mình run rẩy cũng chậm chậm khôi phục lại bình thường, chính là khóp hạm vẫn còn run rẩy.

“Kia..... Đây là sao?” Khang Viễn nắm lấy cánh tay Hạ Hầu Triền, thân mình vẫn tựa vào trong lòng ngực hắn, lòng còn sợ hãi nhìn phía trước mấy thứ phiêu phiêu kia, y vẫn nghĩ đến thánh nhân trong lời nói đúng, từ bắt giữ quái lực loạn thần, cho nên sao vậy cũng vô pháp chấp nhận sự thật phía trước,

bởi vậy vẫn còn thấy kinh hách .

Hạ Hầu Triền liền cảm thấy được mình sống mười tám năm, đó là vì giờ khắc này mà sống. Ái nhân nắm chặt tay mình không buông, coi mình như một nơi tối kiên cường để dựa vào. Nếu không phải do phía trước bắt buộc đi tránh né, còn cái gì có thể so sánh được với giờ khắc hạnh phúc này? Trong nháy mắt, nước mắt hạnh phúc đều nhanh muốn chảy ra.

“Giống như người thấy, này là quý a.” Hạ Hầu Triền một chút cũng không cảm thấy được đáp án này có gì không ổn, lại nghe Khang Viễn là một tiếng kêu sợ hãi, run rẩy thân mình nói: “Sao lại có thể? Trên đời sao lại thực sự có quý?”

“Đương nhiên là có quý a, Quan Sơn là dạng người gì người không biết sao?” Hạ Hầu Triền kỳ quái nhìn về phía Khang Viễn, lại sau một khắc lại mỉm cười: ha ha, Khang Viễn đang hoảng loạn, trên mặt là vẻ mặt kiên quyết phủ nhận, thật đúng là không phải đáng yêu bình thường a.

Nhớ tới Quan Sơn, Khang Viễn không biết nói gì để phân bác, kia đích thật là một người thần thông quảng đại. Y sợ hãi nhìn lại đám cô hồn du đang kia, chỉ thấy bọn họ cũng không có tới gần mình, lúc này mới thoáng thả tâm, lại cúi đầu, phát hiện mình còn nép vào trong lòng Hạ Hầu Triền không khỏi lập tức mặt đỏ tai hồng, cường lực đẩy ra.

Tái quay đầu lại nhìn xem Quý Hồn này, xác định bọn họ không có ý muốn lại đây, Khang Viễn thần sắc phức tạp liếc mắt nhìn Hạ Hầu Triền một cái, thực gian nan hé mở đôi môi, nói một tiếng cảm ơn, rồi mới quay đầu bước đi.

Đi chưa quá hai bước, y nghe được Hạ Hầu Triền ý xấu cười nói: “Viễn, qua sông đoạn cầu này cũng không cần nhanh như thế a, cẩn thận quý hồn đại ca thay ta bênh vực kẻ yếu nga.”

Khang Viễn sắc mặt lại thay đổi, cứng rắn bước về phía trước, lại đi chưa đến hai bước, rốt cuộc là có chút lo lắng, nuốt nuốt nước miếng hướng đến nhóm du hồn kia nhìn lại, không xem hoàn hảo, vừa thấy lại sợ tới mức té ngã trên mặt đất, chỉ thấy ban đầu nhóm du hồn kia còn xa xa, lúc này không biết vì sao nhưng lại đến gần rất nhiều rồi, mắt thấy nếu không trở lại bên người Hạ Hầu Triền, bọn họ sẽ đem chính mình vây quanh .

Khang Viễn khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm rằng ông trời bất công a, quả nhiên là khi dễ người lương thiện sao? Ngay cả nhóm quý hồn này đó đều giúp tên hồn đản này, bức ta trở lại bên người hắn.

Quay đầu nhìn lại, Hạ Hầu Triền dù bận vẫn ung dung tựa vào cây đại thụ bên cạnh, tựa hồ chắc chắn hắn còn có thể trở về giống nhau, lúc này cũng không có thời gian nghĩ nhiều , Khang Viễn cắn răng một cái, nghĩ thầm tốt xấu gì cũng là người sống, người sống tổng so với Quý Hồn để đối phó hơn một chút, cùng lắm thì đi ra khỏi rừng cây này, cơ hội thoát thân chẳng lẽ không có.

“Vì sao lũ quý hồn đó không dám lại gần người?” Trở lại bên người Hạ Hầu Triền, quả nhiên thấy đám quý hồn đó đã tản đi. Tuy là Khang Viễn tính tình luôn luôn hảo, lúc này cũng nhịn không được lòng đầy căm phẫn, trừng mắt nhìn Hạ Hầu Triền tức giận bất bình hỏi: “Nói, có phải hay không người dùng tiền mua bọn họ? (Hắn.. e chẳng bik đầu a chưa cái gì).”

Hạ Hầu Triền thấy bộ dáng Khang Viễn nghiêng răng nghiêng lợi như thế, thật là hảo nghĩ muốn cứ như vậy đưa y ừng vào trong ngực, khó khăn mới không chế được cảm xúc, hần khê cười một tiếng, rồi mặt mới biến sắc, thực trịnh trọng nói : “Viễn, người không có nghe nói qua sao? Quý là sợ người dương khí sung túc. Quan Sơn nói, giống như ta vậy dương khí sung túc, một thân chính khí phú quý, đừng nói Quý Hồn bình thường, cho dù là ác sát tu la, thấy ta cũng muốn nhanh nhanh lui tán .”

Khang Viễn liền tự giễu- người á? Còn một thân chính khí? Người nếu một thân chính khí, kia thiên hạ chẳng còn người nào là tà khí. Nghĩ đến đây, lại tự nhiên nghĩ đến hồn đản này trong mộng bắt buộc mình làm chuyện gì, thế là nhìn khuôn mặt kia lại thêm chướng mắt vài phần, hừ một tiếng quay đầu đi.

Hạ Hầu Triền tiếp tục nói: “ còn với người, quốc sư nói qua” Hắn nói tới đây, liền có ý lắc đầu đầu thờ dài, quả nhiên, Khang Viễn lập tức quay đầu, trừng mắt nói: “Sao vậy? Hắn nói ta không phải một thân chính khí, cho nên áp không được quý sao?”

Hạ Hầu Triền cười cười lắc đầu, Khang Viễn ở trước mặt hắn cho tới bây giờ lúc nào cũng là một bộ dáng vân đạm phong khinh, ít khi để lộ ra loại biểu tình này, tới nay nguyên nhân có lẽ là do kinh hách quá độ, mình mới có thể thấy được một màn như vậy.

Trong lòng lưu luyến, cũng không nguyện để cho Khang Viễn trở về bộ dáng xa cách lúc đầu, thế là có ý tiến lên nhẹ giọng nói: “Không phải, quốc sư nói người tuy rằng là người lương thiện, nhưng trên đỉnh đầu dương hỏa , cũng chỉ đủ tự bảo vệ mình mà thôi, ngày thường ở trong đám người tự nhiên không gây trở ngại, nhưng ở đây lại là buổi tối, lại chạy đến nơi cô hồn đã quý tụ tập, khuỵu, hậu quả như thế nào, sẽ rất khó nói.”

Lại thấy Khang Viễn sắc mặt hơi hơi đỏ đỏ, thế là lại phụ họa thêm: “Viễn người không biết, lũ cô hồn đã quý đó thực hung nga, bọn họ thích nhất đem người dọa tới mức sợ chết khiếp, sau đó lại vuron móng vuốt đen thùi, dùng móng tay thật dài bắt người, cuối cùng đem người siết chết, tựa như vậy.”

Hắn làm một động tác siết thật chặt, huyết sắc trên mặt Khang Viễn trong nháy mắt lui sạch sẽ. Mưu kế thực hiện được, tiểu Vương gia nhân cơ hội đem người trong lòng ôm vào trong lòng ngực, hắc hắc cười nói: “Không có việc gì Viễn nhi, không phải còn có ta ở bên cạnh người sao? Cho nên, người chỉ dựa vào ta, liền khẳng định không có cô hồn đã quý nào dám đến gây chuyện với người.”

Xa xa nhóm cô hồn đã quý đang sôi trào , nghĩ thầm rằng tiểu Vương gia đáng giận, tự nhiên lại bị người vu oan giá họa, chúng ta chẳng qua chỉ muốn nhìn thử coi kinh thành đệ nhất tài tử là người bộ dáng thế nào thôi, nào có như người nói tội ác tày trời như vậy, chúng ta là hảo quý, hảo quý a.(ta chết cười..) Làm sao? Người hỏi chúng ta làm sao biết đây là đệ nhất tài tử ở kinh thành ư? Ngu ngốc, chúng ta là quý, cũng có một chút pháp lực, cái khác không được chứ thông hiểu một chút việc ở kinh thành vẫn có thể, dù sao cũng có một thị trấn bên cạnh đó thôi.

Chuyện đã như vậy, Khang Viễn cũng không biết làm sao, chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi đi sau Hạ Hầu Triền, đi nửa ngày mới nhớ tới một vấn đề trọng

yếu: “Tiểu Vương gia, người làm lại ở nơi này? Còn trùng hợp xuất hiện đúng lúc nữa chứ?” Y bỗng nhiên nhủ mảy: “Người theo dõi ta?” Cuối cùng tuy là một câu hỏi nhưng ngữ khí thập phần khẳng định.

Hạ Hầu Triền nhún nhún vai, ha hả cười nói: “Viễn, người đến bây giờ mới nhớ tới hỏi cái này à. Đúng vậy, ta chính là theo dõi người nha.” Hắn nhìn ánh mắt Khang Viễn, không đợi y nói chuyện liền tiếp tục nói: “Ta biết, người muốn hỏi một ta làm sao biết tới nay người rời nhà trốn đi, kỳ thật ta cũng không phải thần tiên, đương nhiên không có khả năng biết trước được chuyện cơ mật như thế. Cũng không dấu người, ngay khi người trở về phủ, ta liền ở trên nóc nhà phủ người, người làm chuyện gì ta đều thấy, liền ngay cả tắm rửa.....”

Một chữ nói chưa xong, thấy bộ dáng Khang Viễn bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn mình, nhin không được trong lòng rung động, thầm nghĩ thật đúng là Viễn khiêm tốn, này nếu mà là Cự Nguyệt, vừa nghe những lời này thế nào cũng không cần thì đã, cho nên vẫn là Viễn của ta tốt nhất, ha hả, ta đúng là thật có con mắt nhìn người mà, tên Khang Kiện kia chẳng biết mắt có bị gì không, tinh minh một đời lại tuyển được một cái người yêu thật hung hãn a.

“Người còn thấy gì nữa không?” Khang Viễn bị chọc tức đến trước mắt sao quay vòng vòng, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, hỗn đản này nếu tiếp tục nói ra mấy lời nói vô liêm sỉ, liền vứt bỏ đáng điệu quân tử chỉ dùng lời nói không động thủ, làm sao cũng muốn đá hắn một cước cho hả giận, bằng không thật ủy khuất chính mình.

Cho nên, khi Khang Viễn nghe được Hạ Hầu Triền nói “Còn thấy thân mình của người, bạch ngọc da thịt ở trong dục dũng, thật sự là làm cho người ta mơ màng hàng vạn hàng nghìn lần, thần hồn điên đảo.”, y không chút do dự liền một cước đạp qua, bởi vì đột nhiên bị tập kích, cho nên chuẩn xác kinh người, ở giữa mục tiêu — tiểu thối Hạ Hầu Triền (chân a.. để dậy nghe hay hơn..).

Từ khi gặp anh Triền, anh Viễn đã dần dần bộc lộ sự mạnh mẽ của mình...

(*) (Danh) Sự vật kì lạ, không bình thường ◇Luận Ngữ 論語: Tử bất ngữ: quái, lực, loạn, thần 子不語: 怪, 力, 亂, 神 (Thuật nhi 述而) Không Tử không nói về (bốn điều này): quái dị, dùng lực, phản loạn, quỷ thần. theo ta nghĩ chắc không từ không tin vào mấy điều ma quái hay đại loại như vậy...

End 23

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

CHƯƠNG 24

Hạ Hầu Triền sợ hãi kêu một tiếng, một cước này là Khang Viễn giận dữ đá ra, cho nên rất là đau a, hắn nhu nhu chân, trong lòng lại thập phần cao hứng, thầm nghĩ Viễn sinh khí như vậy vẫn hơn, hắc hắc, đánh nghĩa là có thương có yêu, y còn đuổi theo đánh ta mắng ta, đây là chuyện tốt a, chỉ cần y đừng không để ý tới ta, ta đây còn lo gì y không yêu ta? Chậc chậc, rốt cuộc Viễn của ta, ngay cả lúc đá người cũng đều đáng yêu như vậy.

Thật là, mọi người không cần để ý tiểu Vương gia người này rõ ràng thật sự mâu thuẫn, hắn hiện tại chính là “Tình nhân trong mắt hóa tây thi”, Khang Viễn dù làm cái gì cũng là huyện tốt, dù sao với bản lĩnh cường từ đoạt lý đối trắng thay đen, Hạ Hầu Triền gần đây luôn phát huy đến cực điểm (chém... phẳng nhà lầu) .

“Viễn, người cuối cùng cũng đá ta.” Hạ Hầu Triền vui mừng kêu lên một tiếng (thì ra a thik SM.. h e mới bik^^), thuận thế bỏ nhào vào người Khang Viễn, làm bờ vai y hướng thẳng vào trong ngực hắn, một bên hưng phấn nói: “Viễn, người đá một cái đã hết giận chưa? Nếu chưa, lại đá thêm mấy đá đi, không sao, ta biết trước kia ta làm sai nhiều lắm, người đều đem ra đá hết đi, đem oán khí của người đối với ta đều đá ra hết thì tốt rồi.”

Khang Viễn oán hận nói: “Đá ra hết? Muốn đem oán khí của ta đều đá ra hết, đá chết người ta mới có thể giải hận. Ta..... Ta đã lớn như thế này, cho tới bây giờ còn chưa từng chịu qua loại đau khổ đó, mà tất cả đều do người ban tặng, người nói nếu ta không đá chết người, oán khí trong lòng ta có thể đi ra hết sao?”

Hạ Hầu Triền “A” lên một tiếng, rồi mới nặn ra khuôn mặt đau khổ nói: “Không đến nỗi đi Viễn, tuy rằng ta đối với người làm chuyện, đích thật là..... Ân, không bằng cảm thú một chút, nhưng..... Nhưng là không đến nỗi khiến cho người hận đến mức muốn cho ta chết đi.”

Hắn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên mặt nhăn mảy mảy, một phen rút ra bội kiếm nơi thắt lưng, đưa cho Khang Viễn: “Viễn, nếu người thật sự hận ta đến như thế, muốn ta chết, ta đây thành toàn người, người dùng thanh kiếm này đi, hướng trên cổ ta, dùng sức một cái.” Hắn vừa nói, vừa đem kiếm đưa cho Khang Viễn.

Khang Viễn sợ hãi kêu một cái, y chỉ là nói mà thôi, đâu có thể nào thật sự muốn giết Hạ Hầu Triền, huống chi trong lòng thầm nói, người này tuy rằng đối chính mình làm những chuyện như thế, nhưng hắn vẫn theo mình hỏi phủ còn ở lại trên nóc nhà, nhìn đến lúc mình rời nhà trốn đi, này coi như là một lòng say mê, tuy rằng loại cuồng đại này y không cần, nghe đến cũng thực đáng sợ.

“Viễn, cầm lấy a.” Bên kia Hạ Hầu Triền còn đang bắt buộc y, biểu tình trên mặt một mực chăm chú. Khang Viễn đối với vị tiểu Vương gia là thật bất đắc dĩ, đành phải hừ một tiếng quay đầu đi không để ý tới hắn. Ngay sau đó, đầu liền bị một lực đạo mạnh mẽ buộc quay lại, Hạ Hầu Triền rốt cuộc ở

trên mặt y hôn một cái, mới cười hi hi buông tay.

“Viễn, ta biết ngươi không nữ, ngươi cho tới bây giờ đều là quá mức thiện lương... , làm sao có thể làm ra loại chuyện mưu sát chồng như thế? Ta biết ngươi ngay cả con kê (gà) cũng không dám giết.” Hạ Hầu Triền đem bội kiếm cất vào, ha ha, kỳ thật rất nhiều chuyện nếu thay đổi góc độ suy nghĩ, khi làm thực sự có thể đạt được hiệu quả không ngờ. Dứt bỏ tâm lý muốn độc chiếm kia, đổi thành đối với Khang Viễn từ thiện lan đánh (là đẹp trai không bằng chai mặt, mặt dày bám như đĩa không nhà ý... >0

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

CHƯƠNG 25

Hạ Hầu Triền vui mừng nhảy nhót, thầm mừng mình thực bốn, đã sớm biết Viễn là người dễ dàng mềm lòng, còn không biết lợi dụng điểm này, chỉ biết một mặt cường ngạnh giữ lấy, liệu mạng nghĩ muốn chen vào sinh mệnh của y, ngược lại đã quên nhu tình này là vũ khí lợi hại nhất. Hiện tại ngấm lại, vài năm lãng phí kia thực oan a, lúc nào cũng chỉ biết lộ ra thái độ ác liệt cùng vô lại, duy nhất lại đem phản nhu tình sẵn sóc chôn sâu ở đáy lòng.

May mắn, may mắn hiện tại đã thay đổi sách lược. Hạ Hầu Triền nắm chặt tay, nếu không phải là đang trong đêm tối, Khang Viễn đã có thể nhìn đến trên mặt hắn thái độ tự tin, không phải lo được lo mất biểu tình âm u, thay vào đó là thần thái phi dương, cặp mắt như tỏa ra quang mang rực rỡ.

Khang Viễn nhìn lại, hoảng sợ, còn tưởng rằng có lang tiến vào trong sơn động, nhìn không được liền lui từng bước, cũng không đề phòng dưới chân có cái hố nhỏ, thân thể nghiêng một cái, chân trước truyền đến một cổ đau đớn, không khỏi kêu lên một tiếng.

“Xảy ra chuyện gì?” Hạ Hầu Triền vượt lên đỡ lấy hắn, một bên bắt đầu dĩ nhiên nói: “Viễn, nơi này thực tối, ngươi vẫn chưa thích ứng được, trước không cần lộn xộn.”

“Chân..... Giống như bị trật.” Khang Viễn trong lòng ảo não, thầm nghĩ thật sự là ốc lậu thiên phù liên dạ vũ*, lão thiên gia thật sự là muốn làm khó ta a. Ngay sau đó, chợt thấy Hạ Hầu Triền cúi người, không khỏi phân trần đã đem y bế lên, cười nói: “trật chính là trật, còn có giống với không giống gì nữa..”

Khang Viễn xấu hổ muốn chết, nghĩ muốn gãy dựa xuống, nhưng mắt cá chân vẫn là đau nhức tận xương, đành phải nhìn xuống ý niệm này trong đầu, cũng may sơn động hắc ám, bằng không Hạ Hầu Triền khẳng định nhìn đến khuôn mặt đỏ bừng của y, chắc sẽ chế cười hắn.

Lần đầu tiên lấy tâm tình bình thản như vậy tiếp xúc cùng Hạ Hầu Triền trong khoảng cách gần như vậy, gần đến mức có thể cảm nhận được độ ấm trên khuôn mặt. Xuyên thấu qua áo khoác lạnh lẽo, từng trận ấm áp cũng chậm rãi truyền lại đây.

Nghĩ đến chính người này, ở trong mộng đối với mình làm chuyện hoang đường cảm thú như vậy. Nhưng cũng chính là người này, ở tình huống đau khổ ai luyện chính mình năm năm không được đáp lại, lại không hề có một câu oán hận ở trong tình huống sinh tử lựa chọn cùng mình tiến thoái, trong nháy mắt, nội tâm Khang Viễn cảm thấy được có chút hồ đồ, cũng nói không rõ là tư vị gì.

Hạ Hầu Triền tìm một cái góc sạch sẽ, đem Khang Viễn đặt xuống, trước đem áo choàng cởi xuống phủ trên mặt đất, rồi mới để Khang Viễn ngồi ở trên, tiếp theo lại đi ra bốn phía tìm rất nhiều cỏ khô, bởi vì nơi này là thảo nguyên, lại là mùa thu, cho nên cỏ khô cũng không khó tìm, không đến một lát, hắn đã muốn gom thành đồng lớn, cẩn thận phủ áo choàng lên, sau đó mới để Khang Viễn ngồi lên, như vậy khí lạnh trên mặt đất giảm đi rất nhiều, hơn nữa ngồi xuống cũng có mềm mại thoải mái một ít.

Khang Viễn không nói gì xem Hạ Hầu Triền bận rộn, mà hết thảy, chỉ là vì làm cho mình thoải mái một chút. Ánh mắt y dán chặt vào thân ảnh đang không ngừng di chuyển, tựa hồ hôm nay lần đầu tiên nhận thức người này.

“Viễn, ngươi cứ ngồi đó chờ một chút, ta đi ra bên ngoài kiếm chút nhánh cây cùng cỏ khô nhóm lửa, như vậy bây giờ cũng không dám dễ dàng vào được.” Hạ Hầu Triền nhẹ giọng đối Khang Viễn nói, liền đi ra ngoài động, lúc này đây qua một khoảng thời gian dài, đang lúc Khang Viễn trong lòng có chút bất an, đã thấy đối phương trở lại, trên lưng mang theo một đồng nhánh cây được bó buộc, hai tay còn mang hai bó cỏ khô.

“Àn, có mấy thứ này, hẳn là chống đỡ được một đêm này.” Hạ Hầu Triền mang cúi cùng cỏ khô buông xuống, đứng dậy lau mồ hôi trên đầu, lại nhíu mày nói: “Đáng tiếc lần này vì để đuổi kịp ngươi, đi rất vội vàng, không kịp để Kim Quý cùng tín nhân hoàng huynh đi theo, bằng không dụng cụ đánh lửa đều có, sẽ tiện hơn rất nhiều.”

“Không có dụng cụ, ngươi làm sao nhóm lửa a?”

Khang Viễn cũng nhíu mày, lại nghe Hạ Hầu Triền cười nói: “Không quan hệ, có biện pháp.” Tiếp theo hắn ở trong sơn động kiếm hai khối đá nhỏ, “Ba ba” tiếng hai tảng đá ma sát vang lên, bởi vì thời tiết khô ráo, hẳn khí lực lại mạnh mẽ, Khang Viễn chỉ thấy một chuỗi đốm lửa văng khắp nơi bay xuống đồng cỏ khô, chỉ chớp lát sau liền nổi lên ngọn lửa.

Khang Viễn kinh ngạc nhìn Hạ Hầu Triền, sao cũng không nghĩ đến, tiểu Vương gia này ngày thường sống an nhàn sung sướng, thế nhưng có khả năng như thế. Mấy thứ này nếu để mình làm, căn bản là không thể. Kinh ngạc đến mức quên che dấu, Hạ Hầu Triền vừa quay đầu lại, liền thấy được ánh mắt tán thưởng bội phục cùng kinh ngạc của y.

Trong lòng bỗng có một đợt sóng ôn nhu dần lan ra, cũng không rõ là cảm giác gì. Tựa hồ là hỗn hợp thỏa mãn cùng hạnh phúc. Xoay người lại, đem đồng lá khô cùng cây cỏ bên cạnh đồng lửa dọn dẹp một chút, đem đóm cỏ của Khang Viễn kéo lại đây, như vậy hai người có thể cùng nhau sưởi ấm.

Tiếng lang chậm rãi tiếp cận, Hạ Hầu Triền thị lực hơn người, đã muốn thấy rõ ngay tại đồng cỏ khô kia, một con dã lang đang dè chừng tiếp cận, hẩn nhứ mầy, cuối cùng đứng lên đi ra động, lại lục tìm rất nhiều nhánh cây ném vào, đại khái phía trước cũng là một rừng cây, cho nên cỏ khô tùy thời đều tìm được.

Khang Viễn tâm tình phức tạp nhìn bóng dáng kia, thân thù bị lửa cháy bập bùng che mất, vừa định mở miệng kêu Hạ Hầu Triền trở về, dị biến lại phát sinh ngay tại giờ phút này.

Một con lang từ sau đồng cỏ bỗng nhiên nhảy ra, hung tợn hướng sau gáy Hạ Hầu Triền tấn công, động tác kia mau đến nỗi Khang Viễn chỉ kịp phát ra một tiếng kêu sợ hãi, nhìn đến móng vuốt sói hạ xuống bả vai Hạ Hầu Triền, Hạ Hầu Triền đột nhiên ngã xuống.

Sợ hãi cùng thống khổ như thủy triều đánh úp lấy Khang Viễn, kêu tên Hạ Hầu Triền, liều lĩnh nghĩ muốn lao ra, lại sau khi đứng dậy liền lại ngã sấp xuống, mắt cá chân đang đau nhức nhắc nhở y, hiện tại y chỉ là một người bất lực.

Xoay tay lại rút ra một cây củi khô đang cháy hừng hực, Khang Viễn nhăn nhó đau đớn, khắp khiêng gian nan bước chân, muốn đi thăm dò xem Hạ Hầu Triền như thế nào. Giờ khắc này, y thật sự hồi hận muốn chết, nếu không phải mình bốc đồng rời nhà trốn đi, Hạ Hầu Triền sẽ không theo tới, cũng sẽ không làm cho hẩn lâm vào hiểm cảnh.

Quá độ hồi hận cùng đau lòng làm cho nước mắt Khang Viễn rơi xuống như mưa, y chỉ có một ý niệm trong đầu, muốn tìm thi thể Hạ Hầu Triền, chẳng sợ chính mình cũng sẽ táng thân lang phúc (mắt mạng trong bụng sói), cũng nhất định phải tìm được thi thể đối phương.

Hạ Hầu Triền không phải thích y sao? Vậy cùng hẩn chết cùng một chỗ cũng được, sau khi đến âm phủ, chính mình đáp ứng gả cho hẩn, xem như đối hẩn bồi thường, chính là..... Nay có tác dụng sao? Thật sự có thể bồi thường Hạ Hầu Triền một mạng sao? Hẩn còn cả một đời còn bao nhiêu chuyện.

Khang Viễn cứ như vậy một bên miên man suy nghĩ, một bên chậm rãi hướng ngoài động nơi Hạ Hầu Triền gặp nạn, tâm loạn tới cực điểm, cho nên y không có chú ý tới địa phương không ổn kia, sau khi con lang tấn công lại không thấy động tĩnh gì.

Vừa rời khỏi động khẩu vài chục bước, y thấy giữa bụi cỏ khô một thân ảnh chậm rãi ngồi dậy. Trong nháy mắt, Khang Viễn ngây dại, lẳng lẳng nhìn Hạ Hầu Triền chỉ lộ ra một cái đầu cùng cổ, nghĩ thầm rằng Hạ Hầu Triền chết không cam lòng, hẩn là bởi vì ta mới tử, cho nên hẩn không cam lòng, hẩn là muốn tới tìm ta lấy mạng đi, cũng được thôi, vốn chính là ta thực sự xin lỗi hẩn, mạng này hẩn muốn lấy cũng không sao.

“Viễn, ngươi sao lại đi ra? Cẩn thận.” Theo tiếng nói, si ngốc nhìn người kia đột nhiên như con báo nhảy lên, chạy như bay tới, cơ hồ là cùng lúc đó, Khang Viễn nghe được một tiếng tru thê lương kêu lên, kinh hách hồi hồn lại, mới phát hiện một con bạch lang chỉ cách mình một bàn tay ở không trung đang rơi xuống.

“Tiểu..... Tiểu Vương gia, ngươi..... Không chết?” Khang Viễn nhìn Hạ Hầu Triền chạy vội đến trước mắt mình hồng hộc thở, trong nháy mắt liền đã quên trường hợp nguy hiểm tới cực điểm vừa rồi kia, y có chút không chắc chắn nâng tay, sờ sờ gương mặt Hạ Hầu Triền, đầu ngón tay truyền đến một trận cảm giác lạnh lẽo, nhưng chậm rãi sau đó, một cỗ ấm áp liền xuyên thấu qua đầu ngón tay truyền lại đây.

“Viễn, ngươi sao lại ra đây?” Hạ Hầu Triền lúc này cũng không thấy cao hứng, mắt thấy hai mươi mấy con lang vây quanh ở bên người bọn họ, sức sinh phi thường giao hoạt, biết thừa dịp này đưa bọn họ vây quanh ở ngoài sơn động, dùng đầu ngón chân cũng biết, muốn trở lại trong sơn động, sẽ không dễ dàng, cũng may chỉ là tiểu bầy sói, phải mau chóng đánh lui chúng nó rồi trở lại sơn động, bằng không đại đội bầy sói tới, chỉ có thể chờ chết.

Hạ Hầu Triền trong lòng nhanh chóng chuyển chủ ý, bỗng nhiên không nói hai lời đem Khang Viễn ôm lấy, tiếp theo cúi xuống đại lung đem hai người trói cùng một chỗ, trầm thanh nói: “Viễn, ôm chặt ta, đừng buông tay.”

(*) phòng đột còn phải trải qua suốt đêm mưa. Ý là họa vô đơn chí, tai họa dồn dập

End 25

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24

Hai con lang đồng thời nhảy lên, Hạ Hầu Triền động thân tránh được một con, lại lao vào quỳ rạp xuống một con lang khác bên cạnh, đang lúc Khang Viễn vừa muốn hét chói tai, đã thấy hần tay phải giương lên, tiếp theo một đạo hàn quang hiện lên, máu loãng trong nháy mắt bắn tung tóe, con lang kia té trên mặt đất, run rẩy vài cái liền bất động.

Không đợi Khang Viễn phục hồi tinh thần lại, trong lúc điện quang hỏa thạch*, Hạ Hầu Triền lại giải quyết đồng thời ba con lang vừa tiến lên, chẳng qua lúc này đây, hần cũng không còn vẻ tiêu sái như lúc trước, dù sao trên người thêm một người, động tác khó tránh khỏi có chút trì trệ, hơn nữa hần phải bảo vệ Khang Viễn, không nghĩ làm cho y chịu chỉ một chút thương tổn, làm như vậy kết cục chính là hần bị thương tổn.

Giải quyết xong con lang thứ chín, trước ngực Hạ Hầu Triền cùng cánh tay, trên đùi đã muốn thêm vài chỗ bị thương, huyết theo miệng vết thương chậm rãi chảy ra bên ngoài, rất nhanh liền nhuộm đỏ cẩm y của hần. Khang Viễn ngưng nhìn miệng vết thương, trong lòng hết chua xót lại là ngọt ngào.

Cho nên nói tình yêu, thật sự rất kì diệu, nhất là trong hoàn cảnh phù hợp.

Khang Viễn ngay từ đầu đối với Hạ Hầu Triền hận đến hàm răng đều ngứa, ở trong lao ngay cả nghĩ đến tên của hần cũng không dám, tưởng tượng liền thấy hình ảnh khuaht nhục, trong lòng cũng hận hần muốn chết, hận không thể lập tức nghe được tin tức Hạ Hầu Triền tử. (éc... e ác.. ôn nhu gì... dám trù chồng à.. ở già suốt đời đây nha..)

Nhưng vào lúc này, nhìn đến hần bởi vì chính mình lại cùng bầy sói giao tranh đầm máu, trên người đã đầy vết thương, lại vẫn đang cố chấp bảo vệ, cứ thế đến bây giờ chính mình vẫn là lông tóc vô thương (không hề hần gì, chồng hừng hết ừ còn đâu). Trong tâm Khang Viễn thật sâu rung động, đột nhiên, y cứ như vậy không hy vọng Hạ Hầu Triền chết đi. Chẳng sợ chính mình cũng bị lang cắn chết, chỉ cần đối phương có thể sống, y cũng cam tâm tình nguyện.

Dù sao, trước khi chết, y cũng đã biết được tư vị được người ái mộ yêu y thế sống chết bảo hộ, kia có phải là tình yêu hay không y không biết, y chỉ biết là, giờ khắc này, y thật sự muốn dùng mạng mình đổi lấy mạng Hạ Hầu Triền, mà thời điểm khi y ra quyết định này, trong lòng dĩ nhiên là có chút thương cảm phiền muộn, không phải bởi vì sẽ chết, mà là, y bỗng nhiên không nghĩ rời đi người này.

Hào nghĩ muốn..... Lại nhìn hần liếc mắt một cái, hào hào liếc hần một cái, ở trong lòng cố gắng khắc thượng khuôn mặt rõ ràng vẫn còn nét trẻ con, lại bởi vì chính mình mà trở nên trầm tư tàn nhẫn. Khang Viễn thậm chí đã hối hận, vì sao trước kia lâu như vậy, chính mình đều không có hào hào nhìn xem Hạ Hầu Triền, nếu có thể thấy rõ hần, có phải hay không có thể phát hiện sớm một chút trong mắt kia như thâm tình như biển, có phải hay không nếu có thể nhớ kỹ hần đối xử mình thật là tốt, để giờ khắc tiếc nuối này, hần là cũng sẽ ít đi một chút.

“Viễn, ngươi làm gì thế?” Hạ Hầu Triền lập tức liền nhận ra động tác của Khang Viễn, y thế nhưng đang gỡ ra đai lưng chế trụ hai người.

“Hạ Hầu Triền, ngươi vướng thêm ta, không thể đối phó nhiều lang như thế.” Khang Viễn ngữ khí nhất quán ôn nhuận bình tĩnh, động tác trên tay cũng không ngừng nghỉ: “Việc này nguyên nhân, đều là do ta, phải chết, cũng có thể là ta chết, ngươi không nên chôn cùng ta, hiểu chưa? Ta biết, nếu chỉ có một mình ngươi, ngươi nhất định có thể rời đi, cho dù có bị thương, cũng nhất định có thể rời đi.”

“Nói bậy.” Hạ Hầu Triền một tay bắt được cánh tay Khang Viễn đang giải đai lưng, hai mắt đề phòng nhìn bốn phía. Miệng lại rống to ra tiếng.

Hần chưa từng đối Khang Viễn rống qua, hần đối Khang Viễn, yêu còn không kịp, sao có thể đi rống hần, nhưng là lúc này đây bất đồng, sống chết trước mắt, nếu không thể làm cho Khang Viễn dừng lại động tác, bọn họ hai người đều dừng nghĩ sống rời đi nơi này, khoảng cách bầy sói công kích là thực ngắn ngủi, hần phải tại thời gian này đây hoàn toàn làm cho Khang Viễn buông tha cho ý niệm ngốc nghếch trong đầu.

“Ngươi cho rằng ngươi đối với ta là gì? Ngươi cho rằng không có ngươi, ta sẽ tiếp tục sống một mình? Ngươi có biết hay không Thái hậu vì sao lại giúp ta hãm hại ngươi, đó là bởi vì nàng biết, con trai của nàng nếu mất đi Khang Viễn, sẽ chết, sẽ biến thành cái xác không hồn ngươi biết không? Viễn, ngươi chỉ cần bám chặt vào lưng ta, đúng vậy, chỉ cần không buông ra ta, ôm chặt ta, chính là trợ giúp lớn nhất đối ta. Chúng ta hai người phải cùng nhau sống, phải cùng nhau chết, ta nói rồi, cho dù cùng trời cuối đất, ta cũng không thả ngươi ra.” (ở ở...)

Hạ Hầu Triền một bên rống, một bên liền đem đai lưng nắm thật chặt, cũng chính là ở phía sau, bầy sói thông minh phát động lần công kích thứ năm.

“Đến a, các ngươi trước a, muốn ăn Viễn sao? Đi, trước hết phải cắn chết ta a.” Hạ Hầu Triền rống lớn, thanh âm ở sơn dã không ngừng quanh quẩn, tuy rằng không có thể non hện biển vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, nhưng mà ai cũng không thể phủ nhận, đây là thông báo tối ngọt ngào lúc này.

Trên người Hạ Hầu Triền sát khí cũng bị hoàn toàn phóng ra, sau khi trên đùi cùng hai cánh tay trái xuất hiện thêm miệng vết thương, lại có thêm năm con lang ngã dưới chân hần.

Khang Viễn gắt gao bắt được quần áo Hạ Hầu Triền. Nước mắt tuôn rơi, miệng liên tục lặp lại một câu: “Tội gì, ngươi tội gì, ta có gì tốt.” không thể nói được câu nào khác.

“Theo ý ta, ngươi không có một chỗ nào không tốt.” Hạ Hầu Triền suyễn trừ khí thô, khoe miệng bởi vì này câu mà mỉm cười bày ra một chút hạnh phúc. Đại khái là nghĩ tới thời gian lúc trước, Khang Viễn mặc dù không để ý tới mình, nhưng đa số thời gian đều chỉ có hai người.

Bầy sói không biết là bị Hạ Hầu Triền thủ đoạn tàn ác dọa sợ, vẫn là bị những lời này cấp buồn nôn. Tóm lại, sau thời gian ngắn ngủi, còn lại tám chín con lang cuối cùng phát đuôi không vừa lòng bỏ đi, vừa đi vừa liên tiếp quay đầu lại, có thể thấy được bọn chúng vì không có biện pháp đem thức ăn ngon đến miệng mà tiếc nuối.

Hạ Hầu Triền trên người toàn bộ đều là hỗn hợp mồ hôi cùng máu loãng, thẳng đến lúc bầy lang không còn thấy bóng dáng, thân thể vẫn buộc chặt cuối cùng mới thả lỏng, chân mềm nhũn, “Bùm” một tiếng liền quỳ rạp xuống bụi cỏ.

“Hạ Hầu Triền, Hạ Hầu Triền.” Khang Viễn luống cuống tay chân cúi đầu lung, cúi xong liền đỡ lấy Hạ Hầu Triền, đã thấy hắn bày ra một cái cười tươi nói: “Không có việc gì, đều là chút bị thương ngoài da mà thôi. Đi, chúng ta trở về sơn động.” Vừa nói, liền đứng lên, thuận tay nắm lên một con lang, tay kia thì nắm lấy Khang Viễn, liền hướng trong sơn động đi đến.

“Ngươi. Ngươi mang theo cái này làm gì?” Khang Viễn khó hiểu nhìn con lang, con này chắc cũng khoảng hai ba mươi cân đi, Hạ Hầu Triền mang theo, chính hắn còn chưa xong, muốn chiếm lợi phẩm cũng không phải lúc này a.

“Ngươi không đói bụng sao? Gây sức ép thời gian dài như thế, trời đã muốn sáng, trước cất mấy khối thịt nướng ăn rồi nói sau.” Hạ Hầu Triền nhìn nhìn sắc trời: “Àn, bây giờ bị chúng ta đánh sợ, một chốc sẽ không đến lại. Chúng ta hảo hảo nghỉ một chút, sau đó liền xuống núi.” Hắn hô hấp vững vàng hơn, này thương trừ bỏ có một số chỗ đụng phải xương cốt, thật đích xác đều là chút bị thương ngoài da.

Khang Viễn lặng yên không nói, Hạ Hầu Triền nhìn y nói: “Xảy ra chuyện gì Viễn? Ngươi vẫn là không nghĩ về nhà sao? Không nghĩ gả cho ta?” Vừa dứt lời, liền nhìn đến Khang Viễn lắc đầu, rầu rĩ nói: “Không phải như thế.”

(*) hành động nhanh chóng, trong chớp mắt nhanh như tia lửa

End 26

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

CHƯƠNG 27

“Đi? Ngươi nghĩ muốn về nhà, ngươi muốn gả cho ta?” Hạ Hầu Triền kinh hi kêu lên, lời còn chưa dứt, liền đem Khang Viễn tức giận đến đỏ mặt một chút, lần này vừa lúc chụp trúng vết thương trên vai, trong phút chốc làm hắn đau đến nhe răng trợn mắt, lại còn muốn lo lắng duy trì hình tượng anh hùng của mình, không chịu kêu ra tiếng.

Khang Viễn hoảng sợ, xem thấy trên tay mình đều là huyết, vội vàng cầm máu cho hắn, lại nghe Hạ Hầu Triền nói: “Không vội, trở lại sơn động nói sau, Viễn, ngươi nói cho ta tin chính xác đi a, rốt cuộc có nguyện ý hay không gả cho ta? Kỳ thật, ngươi hẳn là hiểu được đúng không? Về nhà, sẽ gả cho ta, không trở về nhà, cái kia. Khụ khụ, cũng gả cho ta, ngươi nghĩ rằng ta sẽ buông tha được ngươi sao?”

Khang Viễn buồn bực nhìn Hạ Hầu Triền, vừa rồi nhất định là ảo giác, sao lại có thể cảm thấy được gia khóa da mặt dày này như anh hùng cái thế tình nghĩa vô song đâu? Nghe được một chút lời lẽ vô lại tới cực điểm của hắn. Đúng vậy, là ảo giác, vừa rồi nhất định là ảo giác, lang này căn bản không phải bị hỗn đản này giết, đều là tự sát.

“Ngươi trước đem vết thương băng bó một chút rồi nói sau, cái dạng này làm sao về nhà được.” Khang Viễn mở miệng, kỳ thật y không nghĩ về nhà nguyên nhân đích thực, là cảm thấy được không mặt mũi gặp Hoàng thượng cùng Thái hậu, tiểu Vương gia gặp nạn bị thương đều là bởi vì chính mình, y làm sao có thể đối mặt với huynh trưởng cùng nẫu thân hắn đây.

Bất quá hiện tại Khang Viễn đương nhiên sẽ không đem suy nghĩ này nói ra, hai người đi nhau trở về sơn động, Hạ Hầu Triền chọn những chỗ bị thương nặng chảy nhiều máu, xé một chút vải băng bỏ lại, một lát sau, quả nhiên máu đã dừng lại, Khang Viễn mới thoáng yên lòng.

Lửa đã sớm tắt, Khang Viễn học Hạ Hầu Triền, dùng hai tảng đá ma sát nửa ngày, cũng không thoát ra được một tia lửa, mệt làm y thờ hồng học, chưa kịp định thần, đã thấy Hạ Hầu Triền thân thủ lại đây, đem hai khối đá kia tiếp nhận, mỉm cười nói: “Đề cho ta.” Nói xong “Ba ba” một động tác, đóm lửa liền xuất hiện, nhất thời đốt cháy cỏ khô, tiếp theo bỏ thêm mấy nhánh cây, lửa đã hùng hực cháy lên.

Khang Viễn nhìn hai khối đá kia ngăn người, sau một lúc lâu mới oán hận nói: “Khi dễ ta, chúng nó khi dễ ta, vì sao ta làm không ra lửa?” Hạ Hầu Triền bật cười, lắc đầu nói: “Ngươi là văn nhân, làm sao có khí lực, ta là bởi vì từ nhỏ tập võ, cho nên việc này cũng rất thoải mái.”

Khang Viễn càng giận, lúc này đem ánh mắt phần hận nhắm ngay Hạ Hầu Triền: “Nếu như vậy, ngươi sớm làm đi? Ta đều loay hoay cả nửa ngày ngươi mới tiếp nhận, nói, có phải hay không ý định làm ta xấu mặt?”

“Viễn ở trong lòng ta, cho tới bây giờ vốn không có khi nào xấu hết. Ta là nhìn thấy ngươi liều mạng ma sát hai khối đá ấy động tác thật đáng yêu, cho nên xem đến ngây người, mới quên tiếp nhận thôi.” Hạ Hầu Triền lời này một chút cũng không phải là nói giỡn, hơn nữa hắn còn cầm tay Khang Viễn, đặt trong lòng bàn tay mình, nhìn bàn tay đã đỏ lên, ảo não nói: “Ta nên sớm đi tiếp nhận, xem nơi này, đều đỏ hết, đều phá da.”

Khang Viễn tâm lại hảo một trận rung động, y không biết cảm tình phải khắc sâu đến nông nổi nào, mới có thể cẩn thận đến mức này, hơn nữa Hạ Hầu Triền là một nam nhân, vẫn là Vương gia cao quý, cho tới bây giờ đều chỉ có người khác hầu hạ hắn, chính là thời điểm cùng mình một chỗ, hắn lại ôn nhu săn sóc cẩn thận làm cho người ta sợ hãi.

“Tốt lắm, không nói nữa, thật là..... Buồn nôn muốn chết, cái gì phá da, ta là nam nhân, phá da một tí thì có gì? Ngươi chảy nhiều máu như vậy cũng có nói tiếng nào đâu.” Khang Viễn hồng mặt rút tay về, kinh ngạc phát hiện chính mình nhưng lại không phải như vậy bài xích tiếp xúc cùng hỗn đản này, rõ ràng ở lao ngục, chỉ cần nhớ tới bộ dáng hần, đều đã buồn nôn.

“Kia bắt đồng a, ta nói rồi, ta là người tập võ.” Hạ Hầu Triền thu hồi tay, bắt đầu cắt da sói, hần chưa làm qua loại sự tình này, cũng không thật thuần thục, lại càng không biết xử lý nội tạng lang, chính là đem da bóc đi (lột) xuống, cắt mấy khối thịt xiên vào nhánh cây rồi nướng.

“Ngươi vì sao lại tập võ? Hơn nữa võ công của ngươi rất không tồi.” Khang Viễn không biết vì sao, bỗng nhiên nghĩ muốn biết một chút quá khứ Hạ Hầu Triền, y tự cấp mình một lý do kém cỏi làm cớ: Hừ, không lý do đối phương đều như thế hiểu biết chính mình, mình lại đối hần một chút cũng không hiểu biết, này thật không công bằng.

“Àn, cũng không có gì, thân là Vương gia, thế nào cũng phải gặp những nguy hiểm không đoán trước đi, cho nên thời điểm hoàng huynh theo sư phó tập võ, ta đã ở một bên theo luyện, mang danh là đệ tử bắt đực dỉ của hoàng gia.” Hạ Hầu Triền lấy nhánh cây đang nướng ở trong lửa trở mặt, dùng một nhánh cây lớn cố định lại.

“Hoàng gia đệ tử nhiều, cũng không gặp đều tập võ a. Hoàng thượng cùng vài vị Vương gia khác đều là đối với tập võ cảm thấy hứng thú, ngươi thì sao? Ngươi cũng là cảm thấy hứng thú phải không?” Khang Viễn chưa từ bỏ ý định, vẫn như kiểm cái đề hỏi.

Hạ Hầu Triền ngồi xuống bên người y, trong lòng thực vui mừng nghĩ: Viễn thế nhưng bắt đầu cùng ta bàn việc nhà, đây là chuyện tốt a, hơn nữa y còn chủ động đặt câu hỏi, một thân thương tích đối lấy kết quả như vậy, rất con mẹ nó có lợi, lão thiên gia, ngươi lại phải mấy con lang lại đây đi. (éc.. anh mún chết.. h mà đến là một động hai mộ đấy..hần)

“Àn, ta sợ nói ra nguyên nhân chân chính, ngươi lại đánh ta.” Hạ Hầu Triền hi hi cười cùng Khang Viễn tựa vào cùng nhau: “Kỳ thật a, ta là bởi vì ngươi mới có thể liễu mạng học võ nghệ, ngay từ đầu chỉ là muốn ở trước mặt ngươi làm náo động. Đến khi chậm rãi ý thức được ngươi không có khả năng đáp lại cảm tình của ta, cho nên ta càng thêm khổ luyện, chuẩn bị đến bất cớ ngươi, a, Viễn, ngươi đừng đánh ta, ta là người bệnh a.”

Khang Viễn nghiêng răng, oán hận nói: “Ta không nghĩ đánh ngươi, ta nghĩ đến đem ngươi đẩy mạnh vào đồng lửa, chết cháy cái tai họa như ngươi.” Khang Viễn kỳ quái nhìn về phía Hạ Hầu Triền: “Àn, ta nhớ rõ chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, là ở Phong Tú lâu đi? Khi đó ngươi đem mấy củ nướng theo ta đều kêu đi, tại thời điểm đó ngươi nhận thức ta phải không? Hơn nữa hiện tại ngấm lại, ngươi không phải tại lúc đó liền thích ta đi?”

Hạ Hầu Triền lặng yên, đang lúc Khang Viễn nghĩ đến hần sẽ không trả lời, đã thấy hần từ trong lòng ngực lấy ra một cái hà bao nho nhỏ đã muốn phân biệt không ra là màu sắc gì.

“Viễn, còn nhớ rõ cái này không?” Hạ Hầu Triền giơ lên bọc nhỏ kia, một cổ nhàn nhạt mùi ngọt nát bay ra, có chút gay mũi.

Khang Viễn lắc đầu, loại này mùi hần là do đồ vật gì đó đã hư thối thoát ra đi, đường đường tiểu Vương gia, cần gì phải đem loại đồ vật này cất trong quần áo. Rốt cuộc đây là gì? Thuốc tiên chữa thương? Hay là tiên đan Quan Sơn luyện?

Hạ Hầu Triền cười khổ, đem bọc nhỏ kia cẩn thận mở ra, một bên nhẹ giọng nói: “Ta biết ngươi đã sớm không nhớ rõ, chính là, đây là ta và ngươi lần đầu tiên gặp mặt, ngươi cho ta, cũng là như thế nhiều năm qua, là thứ duy nhất ngươi cho ta. Năm đó ngươi thay phụ thân ngươi thăm bệnh, lễ vật, cũng không phải là của ngươi.”

Đồ mình cho mà còn hok nhớ, e ý cất mấy năm trời, coi như bảo bối đấy, sao kiến nó hok bik mà đạo chính nhi.. triền ca đánh nhau vs kiến bảo vệ tín vật định tình.. hắc hắc.. triền ca chung tình quá.. iu iu

End 27

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

CHƯƠNG 28

Khang Viễn trở mình một cái xem thường, nghĩ thâm của cha ta cũng là của ta, ngươi tất yếu phải phân biệt rõ ràng như thế sao? Bất quá y cũng thật sự tò mò, bọc nhỏ này rốt cuộc là đồ vật gì? Sao lại chính là mình cấp Hạ Hầu Triền? Sẽ không phải là gia khóa nào thay người khác tặng lễ, kết quả đem danh tự ghi sai rồi đi?

Xem bộ dáng Hạ Hầu Triền, tựa hồ đối chính mình nảy sinh tình cảm cũng là xuất phát từ cái này đi, nếu như vậy, y thật muốn đem cái gia khóa qua loa kia bắt lấy hảo hảo đánh một chút.

Khang Viễn cẩn thận nghĩ muốn tìm từ giải thích, thâm nghĩ tiểu Vương gia yêu đã nhiều năm, nếu biết được đối tượng yêu say đắm thế nhưng không phải y, làm sao hần chịu nổi a, phải nói sao mới có thể không đã kích hần?

Không đợi nghĩ ra, chợt nghe Hạ Hầu Triền tiếp tục nói: “Ngươi còn nhớ rõ ngươi năm ấy ở ngự hoa viên xem mẫu đơn không?”

Cái này Khang Viễn nhớ rõ, bao nhiêu năm rồi đó là lần duy nhất được nhìn đóa mẫu đơn như vậy, chẳng qua là chuyện tình xảy ra trong một năm y không thể nhớ hết được, giống như hoàng thượng đăng cơ được một năm, hay là hai năm hoặc ba năm? (là chứng cái nhớ thì không nhớ, cái không nên nhớ cũng chẳng nhớ..)

“Ngày đó, có một tiểu thái giám đứng dưới mặt trời chói chang ngơ ngác nhìn ngươi, là ngươi đem hân kéo đến chỗ râm mát, sợ hân bị cảm nắng, còn cùng hân nói rất nhiều chuyện, ngươi chính là dùng hà bao chứ kẻo này đến an ủi cái tiểu thái giám kia.”

Khang Viễn há to miệng (che lại, coi chừng ruồi lạc đạn), Hạ Hầu Triền nhắc nhở, y có điểm mơ hồ nhớ ra, giống như đích thực là có chuyện như thế. Y nhìn cái hà bao kia, hút một ngụm lạnh khí, lẩm bẩm nói: “Không phải đầu tiểu Vương gia? Ngươi..... Ngươi đem hà bao này đoạt đi? Ngươi là tiểu Vương gia a, sẽ không không có kẻo ăn đi? Chẳng lẽ Hoàng thượng sợ ngươi sâu răng, cho nên cho tới bây giờ cũng không cho ngươi ăn kẻo sao?”

Hạ Hầu Triền không biết nên khóc hay cười, lắc lắc đầu nói: “Viễn, ta thật muốn hoài nghi ngươi có phải muốn châm chọc hân hay không, ngươi là đệ nhất tài tử a. Chẳng lẽ ngươi muốn ta nói rõ ràng nói cho ngươi, tiểu thái giám kia chính là ta sao?”

Hân thấy Khang Viễn lúc này ngay cả ánh mắt cũng tròn tròn, thế là một hơi nói: “Đúng vậy, ta chính là tiểu thái giám kia, ngày đó ta thay đổi thái giám phục sức theo ngươi, ngươi cùng ta nói rất nhiều, cho ta bao kẻo này, một khắc kia, ta liền quyết định đời này đều phải cùng ngươi một chỗ. Này bao kẻo, vẫn được ta mang theo bên người.”

Hân vừa nói, liền một bên mạnh mẽ khép miệng Khang Viễn lại, cười nói: “Cứ há vậy, cảm sẽ rơi xuống. Không phải ngươi hỏi ta nguyên nhân sao? Hiện giờ ta nói ra, ngươi cũng không cần kinh ngạc như thế đi?”

Khang Viễn nghĩ ta cái này kêu là tự làm bậy không thể sống sao? Tại sao người tốt không trêu chọc, lại gặp phải vị này, ta nếu là biết cái bao kẻo như thế có thể làm cho ta từ nay về sau cuộc sống phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, ta chính là để ăn cũng sẽ không cho ngươi a.

“Tiểu vương gia, thứ ta nói thẳng, cái kia, thời điểm đó ngươi mới vài tuổi a? Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ liền hiểu tình yêu là gì sao?” Vẫn là không thể tin được, Khang Viễn nghĩ trải qua một phen tìm hiểu như thế, có thể phát hiện tiểu Vương gia này chính là một loại cố chấp, nếu có thể đem hân tái quay về quỹ đạo người bình thường, vậy rất tốt.

Bất quá tương tượng Hạ Hầu Triền thật sự bình thường, sẽ không còn nhăm nhăm theo đuôi mình, sẽ không nhìn y ôn nhu săn sóc, không biết vì sao trong lòng có điểm không thoải mái.

“Cũng không có, khi đó ta chỉ là muốn phải nhanh mau lớn lên, rồi mới đem ngươi bảo hộ trong đôi cánh của ta, không cho ngươi bị một chút thương tổn.” Hạ Hầu Triền mỉm cười, lại lấy ra miếng thịt lang nướng, mỡ nhỏ xuống, dẫn theo một chuỗi ngon lửa.

“Hộ ở trong đôi cánh của ngươi, rồi mới không chút khách khí ăn luôn phải không?” Khang Viễn bĩu môi, bất quá đem lời thể cùng ý niệm trong đầu cùng với hành động Hạ Hầu Triền liêu chết bảo vệ chính mình ban này liên hệ, trong lòng cũng là tràn đầy cảm động, nhìn xem chính mình, ngay cả một miếng da cũng không có xây xát gì, nhìn nhìn lại đối phương, một bộ dáng máu tươi đầm đìa, hai trạng thái đối lập cũng nói rõ chân thật.

“Ha ha ha.....” Hạ Hầu Triền sang sảng cười rộ lên, rồi mới nhìn không được thân thủ sờ soạng trên mặt Khang Viễn một phen, gật đầu nói: “Viễn, không nghĩ tới ngươi cũng sẽ hay nói giỡn, đúng vậy, rất hợp ý ta, ăn luôn, còn không phải sao, ta chính là muốn ăn ngươi, tốt nhất đem ngươi ngay cả xương cốt đều nuốt vào bụng.”

Khang Viễn vừa thẹn lại giận, nhưng trừ bỏ tròn tròn ánh mắt biểu đạt chính mình phần nộ ra, cái khác đều làm không được.

Hai người lẳng lặng ôm nhau, xem thịt lang kia trong lửa chậm rãi nướng chín, từng trận hương khí phiêu tán ở trong sơn động, giờ khắc này, nhưng là thấp phần yên tĩnh.

Xa xa bỗng nhiên lại truyền đến một tiếng gầm rú, Khang Viễn sợ tới mức tâm can run lên, muốn kêu ra âm thanh, lại bị Hạ Hầu Triền bưng kín miệng, nghe hân nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, hân là là cầu hung (gấu chó)*, chúng ta có lửa trại, nó không dám vào.”

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, chỉ thấy nhất con cầu hung lắc lắc tiêu sái lại đây, nhìn đến trên mặt đất toàn lang thi, hưng phấn hiên hách kêu vài tiếng, rồi mới vừa ngấm ngấm cái lửa trại trong động, Khang Viễn sợ tới mức tim muốn nhảy ra ngoài, nhưng cầu hung lập tức cúi thấp đầu, gầm nâng một khối lang thi bước đi.

Khang Viễn nhẹ nhàng thở ra, Hạ Hầu Triền cười nói: “Này cầu hung ngược lại không tham, cũng không biết đem lang thi đều lấy trở về, nga, đúng rồi, ta nghe nói cầu hung mùa đông đều là ngủ đông, không cần ăn cái gì.” Hân đem thịt lang đưa cho Khang Viễn, “Đến, ăn đi, thịt lang tựa hồ không thể ăn, huống chi nơi này lại không có gia vị, bất quá chúng ta thể lực tiêu hao rất nhiều, tốt xấu ăn một ít đi.”

Khang Viễn tiếp nhận một khối thịt lang, thờ dãi nói: “Có ăn là tốt rồi, lúc này còn chọn lựa gì nữa.” Nói xong cắn một miếng thịt nhỏ, ở trong miệng nhấm nuốt vài cái.

Nói đến thật kỳ quái, này thịt lang thấp phần thô ráp, tuy rằng chín, nhưng cũng có một tia khí tanh nồng, nhưng Khang Viễn lại cảm thấy được cũng không khó ăn. Y là quý công tử, tuy rằng không kiêng ăn, nhưng ăn gì đó từ trước đến nay đều chú ý, này thịt lang nếu như bình thường, tuyệt đối không thể ăn, lúc này lại cảm thấy có mùi ngon.

Lần này, ngay cả chính y cũng nghi hoặc , cuối cùng đành phải khuyên bảo chính mình, khẳng định là đang cực kỳ đối, mới có thể ăn thấy hương vị ngọt ngào, tuyệt không phải là bởi vì thịt này là do hồn dân kia nướng , mới có thể cảm thấy ăn ngon, quyết không là như vậy.

Ăn xong mấy khối thịt lang, Hạ Hầu Triền cuối cùng cảm thấy được trên người có lại chút khí lực, ở một vách núi phía trước lại đốt một đồng lửa trại, bắt gác đi ra trời đã tăng sáng, lửa trại đã đốt sạch. Hắn đem tro tàn dôi, mặt đất liền nóng hừng hực, hắn lại thay Khang Viễn trái một cái bụi rậm, diu y nằm lên trên, ôn nhu nói:“Người bị kinh hách, lại mệt mỏi, ngủ một giấc đi, ta ở ngoài động khẩu canh chừng.”

Khang Viễn vội vàng cự tuyệt, bất mãn nói:“Chân chính cần nghỉ ngơi chính là người, người ở trong này nằm, ta tuy rằng vô dụng, nhưng nếu bây giờ đến đây, thông báo người một tiếng vẫn có thể làm được .”

Hạ Hầu Triền lắc đầu nói:“Không phải nói người vô dụng, ta là người luyện võ, tổng so với người mạnh hơn một ít.” Nói xong không khỏi phân trần đem Khang Viễn đặt xuống bụi rậm , bỏ hải ở chân phải của y.

Khang Viễn hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy, trên mặt là biểu tình khẩn trương, lại nghe Hạ Hầu Triền cười nói:“Người yên tâm đi, ta có là cảm thú, cũng sẽ không tại loại thời điểm này cường bức người, ta thay người nhu nhu chân, đem kia ứ thương xoa dịu, sẽ không có chuyện gì .”

Khang Viễn bị hắn bóc trần tâm tư, có chút ngượng ngùng, nột nột nói:“Ai nói ta lo lắng, nói làm bầm, thời điểm này cho dù gọi người làm cái loại sự này, người làm được sao? Nhìn người một thân thương tích kia đi.”

Hạ Hầu Triền lông mi nhướng lên, còn thật sự nhìn về phía Khang Viễn:“Viễn, người nói chính là thật vậy chăng? Ngô, ta tuy rằng đây người là thương, nhưng làm cái loại sự tình này, với ta mà nói vẫn là không vấn đề , người nếu không tin, không bằng..... Chúng ta đến thử xem!”

Khang Viễn lập tức liền nằm xuống, dùng áo choàng phủ kín đầu, cả giận:“Người không cần nói hươu nói vượn, chạy nhanh đi canh chừng, ai muốn cùng người làm loại chuyện này.”

Hạ Hầu Triền tâm nở hoa tránh đi, nhìn nhìn khó gian đã thành một túp lều nhỏ, cố ý giận dữ nói:“Người chính là không chịu thua kém, người ta bắt quá là nói hoài nghi khả năng của người, người liền đứng lên , hiện tại trọn tròn mắt đi? Người ta bỏ qua muốn cự tuyệt người, nhìn người làm sao đây? Đáng đời, cho người lại tỉnh thần như thế.” (:’>.. hơ)

Khang Viễn cũng là nam nhân, cũng không phải ngốc tử, tự nhiên biết Hạ Hầu Triền nói lời này là ám chỉ gì, lập tức chỉ cảm thấy gương mặt giống như không phải thiêu cháy bình thường, trong lòng oán hận nói: Lưu manh, lời này cũng có thể nói ra được, ta đời này sao lại thất bại thành như vậy, để cho một cái gia hỏa như thế quần lấy, ta còn muốn tránh thoát, ta thật sự có thể thoát được sao? Ông trời a, người lại đem thiên lôi xuống đánh ta đi.

End 28

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

CHƯƠNG 29

Cũng thật sự là rất mệt, bất tri bất giác liền chìm vào giấc ngủ . Vừa tỉnh lại, liền cảm thấy thần thanh khí sảng, ngồi dậy, quả nhiên đau đớn trên chân đã giảm đi rất nhiều. Y không kìm được ngẩng đầu tìm kiếm thân ảnh Hạ Hầu Triền, đã thấy hắn tựa vào thạch bích trên động khẩu, tựa hồ là đang ngủ . Lửa trại vừa rồi thêm rất nhiều bó củi, vẫn còn đang cháy rất mãnh liệt.

Khang Viễn đi qua, đẩy đẩy Hạ Hầu Triền, đã thấy hắn mơ mơ màng màng “Ân” một tiếng, tiếp theo thân mình run rẩy vài cái, giữa hai cánh môi bật ra hai chữ:“Hảo lãnh.....”

Khang Viễn trong lòng run lên, vội vàng sờ trán Hạ Hầu Triền, nhiệt độ nóng đến mức làm cho y sùng sốt, Hạ Hầu Triền phát sốt .

Nói thật, kỳ thật tình tiết này cũng mang tục khí , rất nhiều tiểu thuyết đều viết như thế, nam diễn viên phát sốt, lãnh, để sưởi ấm cho hắn, người nam diễn viên hoặc là nữ diễn viên hay dùng thân thể của chính mình đi truyền hơi ấm cho hắn. Nhưng là tục khí là tục khí, ở tình trạng hiện tại hạ của Hạ Hầu Triền cùng Khang Viễn, chuyện này đích thực là một việc phi thường, phi thường bình thường.

Khang Viễn khó khăn mới đem Hạ Hầu Triền ôm đến bụi rậm bên kia, lúc này ngoài động mặt trời đã muốn ngã về tây , xa xa không biết địa phương nào lại truyền đến từng đợt sói tru! Lòng người đều từng đợt căng thẳng. Mà nơi này không có nguồn nước, Khang Viễn cổ họng cũng đã bốc hỏa, nhưng lại không có biện pháp, mắt thấy Hạ Hầu Triền môi đều khô nứt , một loại cảm giác gọi là đau lòng chậm rãi tràn ngập tứ chi y.

Hạ Hầu Triền liên tục run rẩy, thì thào những lời vô nghĩa- chủ yếu là hai chữ “Hảo lãnh”. Khang Viễn tim đập nhanh một nhịp, nằm xuống dùng sức ôm chặt hắn, nhưng động tác này không chút nào giảm bớt thống khổ của Hạ Hầu Triền.

Lại sờ sờ cái trán kia, nhiệt độ tựa hồ rất cao , khớp hàm Hạ Hầu Triền đánh vào nhau liên tục, Khang Viễn thật sự là không có cách nào có thể tương

tượng , nếu còn như, không đợi trở về, Hạ Hầu Triền chết ở trong này là chắc chắn. Y hoang mang lo sợ khóc không ra nước mắt, bỗng nhiên nhớ tới trước kia cùng bằng hữu một chỗ, có văn nhân phóng đảng cũng từng vui đùa nói qua -khi phát sốt nếu có nhuyễn ngọc ôn hương ôm vào lòng, là có thể thu lại hàn khí.

Khang Viễn không biết lời này là thật hay là giả, nhưng hiện tại ngựa chết cũng phải thành ngựa sống. Cấn chặt môi, y chậm rãi cởi bỏ áo choàng, tiếp theo là áo khoác, cuối cùng nhất nhắm đưa tâm, đem áo lót cũng cởi xuống, rồi mới đem quần áo Hạ Hầu Triền cũng cởi ra, hai thân hình trần trụi cứ thế ôm chặt nhau. Y đem tất cả quần áo đắp lên trên hai người, ôm chặt Hạ Hầu Triền, nhẹ giọng nói:“Hạ Hầu Triền, như vậy có tốt hơn không? Có đỡ hơn chút nào không?”

Hạ Hầu Triền đang lạnh có chút khó chịu, liền cảm thấy được một đại ấm lò (lò sưởi ấm) chủ động đến gần mình, lập tức không khách khí, không nói hai lời một phen ôm lấy , cọ cọ, đi? Cảm giác này rất quen thuộc, là thân thể chính mình mong nhớ ngày đêm a, a, có chút nhiệt , nhất là chỗ địa phương kia, nhiệt chịu không nổi .

Khang Viễn tuy rằng ôm lấy Hạ Hầu Triền, cùng hân da thịt thân cận, nhưng này chính là vì thực thuần khiết mục đích , không có một tia suy nghĩ sai lệch nào, nhưng Hạ Hầu Triền cũng không có quân tử như thế. Thân thể ấm áp, một ít không thuần khiết ý tưởng liền nổi lên . Khang Viễn liền cảm thấy được thứ giữa hai chân đối phương đột nhiên cứng rắn đứng lên, lập tức liền ma xát ở trên đùi mình, không khỏi lập tức mặt đỏ tai hồng.

Giây dụa, suy nghĩ né ra, nhưng Hạ Hầu Triền đâu chịu buông tha y, thức ăn đã đưa tới tận cửa, không chạy nhanh đi ăn hân còn gọi Hạ Hầu Triền sao? Thần trí còn có chút mơ hồ, thân thể nhưng thật ra không chịu thua kém, nghiêng người, liền đem Khang Viễn đặt ở dưới thân .

“A.....” Khang Viễn sợ hãi kêu một tiếng, nghĩ muốn đẩy Hạ Hầu Triền ra, lại nhìn thấy khuôn mặt đỏ muốn xuất huyết của hân, kiểu gì cũng không hạ thủ được . Hạ Hầu Triền đối với y rất quen thuộc a, ở trong mộng cũng không biết đã chiếm hữu mấy lần , bởi vậy quen thuộc tách ra hai chân thon dài dưới thân, phân thân to lớn lập tức liền thâm nhập ở phía sau mông cánh hoa của Khang Viễn.

Khang Viễn tâm muốn khóc lớn, cự vật bắt đầu cố gắng hướng tiểu huyết ở chỗ sâu nhất khai thác, chính là chỉ chen vào thôi, y liền đau đến mồ hôi lạnh đều đi ra , đùi co rút vài cái. Lại không nghĩ rằng Hạ Hầu Triền ngay lúc thần trí không thanh tỉnh như thế, nhưng còn biết đi đùa ngọc hành của y.

Chậm rãi, cảm thấy từ hồ thẹn biến thành cảm giác thoải mái, son động không người, chỉ có hai người vừa mới trải qua sinh tử, Khang Viễn không hề áp lực, lớn tiếng rên rỉ, qua chỉ chốc lát sau, thân mình y run lên, bạch dịch phun ra , nhiễm đầy hai tay Hạ Hầu Triền.

“Viễn, Viễn của ta.....” Hạ Hầu Triền thì thào tự nói, đem bạch dịch còn vương lại trên phân thân quét sạch, trước lấy ngón tay ở tiểu huyết vẽ loạn một phen, xong mới đem thứ cứng rắn như thiết kia tiến vào, chỉ mới tiến tới một nửa, thân mình dưới thân liền co rút lại, hân tuy rằng thần chí hoảng hốt, nhưng cũng cảm thấy Khang Viễn đang thống khổ.

Hai tay ở trên da thịt trắng nõn nhanh chóng vuốt ve, miệng thuần thực liếm Khang Viễn nhĩ khuếch (lỗ tai) cùng vành tai, đó là bộ vị mẫn cảm của đối phương, hân biết. Không chỉ như thế, miệng còn thì thào liên tiếp trấn an Khang Viễn:“Viễn, không sao, ngươi trầm tĩnh lại, trầm tĩnh lại thì tốt rồi..... Đến.....”

Khang Viễn nào có biện pháp thả lỏng, chợt nghe Hạ Hầu Triền lại dùng thấp trầm thanh âm nói:“Viễn, thả lỏng chút, ta liền rút ra được không?” Lời còn chưa dứt, liền phát giác người dưới thân bắt đầu cố gắng thả lỏng, qua một hồi lâu, quả nhiên cảm thấy được y xui xẻo một ít, tiểu huyết nơi đó cũng xóp rất nhiều.

Hạ Hầu Triền một cái dùng sức, liền thừa dịp lúc này đem hung khí toàn bộ đẩy mạnh vào chỗ sâu nhất, nhiệt độ nóng ấm, tràng thịt không cam lòng nguyện ý nấp máy, tựa hồ phải cố gắng đem dị vật đẩy đi ra ngoài. Y thoải mái rên rỉ một tiếng, chui đầu vào cần cổ Khang Viễn, tiếp tục cố gắng kháng cản.

Khang Viễn nổi nóng, hai nắm tay ngay tại trên lưng Hạ Hầu Triền nắm xuống: Hân là già bộ đi? Khẩn định là già bộ? Nào có người thời điểm thân chí không rõ còn có thể nói dối, nào có người đang trong trạng thái bán hôn mê, còn biết làm cho người bị hân xâm phạm thả lỏng.

Hạ Hầu Triền căn bản không đem nắm tay kia để vào mắt, lực đạo so với gãi ngứa hân còn kém xa. Kỳ thật hân đích thật là thần chí không rõ , nhưng là đối với Khang Viễn, này người hân tận tâm theo đuổi, không cần dựa vào thần trí hân cũng có thể hoàn thành tất cả chuyện tình, chẳng những là làm chuyện này, cho dù lúc này động khẩu có lang xâm nhập, hân cũng sẽ trước lao ra đem lang giết chết.

“Ô ô ô..... Đau quá..... Thật sự đau quá.....” Khang Viễn nước mắt thành chuỗi rơi xuống, không ngừng nức nở :“Tiểu Vương gia..... Ngươi..... Ngươi nếu thật sự thích ta, liền..... Cũng chậm chậm lại đi, ô ô ô.....” Đối với Hạ Hầu Triền đã không còn khác cốt hận ý, cũng sẽ không cảm thấy được ở trước mặt hân yếu thế là chuyện mất mặt gì, nếu đối phương yêu chính mình như vậy, khẳng định cũng sẽ bận tâm chính mình cảm thụ không phải sao?

“Viễn, không có việc gì, đừng khóc, lập tức tốt lắm.” Hạ Hầu Triền hôn lên trán Khang Viễn, thân thể lại thuận theo bản năng càng thêm kịch liệt luật động, mỗi một lần đều là thật sâu xỏ xuyên, sau đó lại nhọt nhọt rút ra, rồi mới càng dùng thêm đại lực tiến vào chỗ sâu nhất trong dừng đạo.

Khang Viễn liền cảm thấy được phía sau sưng đau không chịu nổi. Ngay cả cầu xin tha thứ đều đã nói ra , nhưng chỉ đổi lấy Hạ Hầu Triền càng thêm hung mãnh va chạm. Y thật sự không rõ, vì sao hôn môi cùng động tác vuốt ve thương tiếc như vậy, nhưng cái hung khí phía sau kia cũng không chịu ngừng nghỉ dừng lại , làm cho y suyễn khí.

End 29

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

CHƯƠNG 30

Hai chân bủn rủn lại bị nâng lên, bài khai thành một góc độ thật lớn, Khang Viễn tầm mắt mông lung nhìn đến Hạ Hầu Triền không biết khi nào đã ngồi chồm hổm lên, tư thế này làm cho hung khí của hắn có thể càng thông thuận càng hung ác đung vào chỗ sâu nhất trong hậu huyệt.

Khang Viễn cổ họng đã có chút ách, nghĩ thâm ruột mình có hay không bị đứt đoạn ra đây, ô ô ô, y phải thu hồi tất cả cảm động lúc này, hỗn đản này căn bản là không bằng cảm thú chính mình sao lại bởi vì hành động này của hắn mà cảm thấy được ảm áp, ô ô ô, đừng sắp nữa, tái sắp nữa sẽ chết..

Ở trong lòng ai oán kêu, đồng thời chậm rãi, một chút cảm giác kỳ dị từ sau hậu huyệt liên truyền đến. Ngay từ đầu, cảm giác không rõ làm cho người ta không phát hiện được, nhưng chậm rãi, loại cảm giác này liền một chút mờ rộng, thời điểm cự vật kia rút ra, đột nhiên dừng đạo cảm thấy hư không sau đó lại sinh ra một tia tơ dương (ngứa) nhức mỗi, tựa hồ thực khát vọng cự vật kia tái hung hăng tiến vào. Mà sau khi hung khí kia xỏ xuyên, ngoài đau đớn, còn có một loại cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

“Ân..... Ngô..... Sao lại như vậy? Vì sao..... lại như vậy, a..... Ngô ngô ngô..... A a..... Tiểu Vương gia, đừng..... Chậm một chút..... Ngô.....” Khang Viễn gất gao bầu chặt cánh tay Hạ Hầu Triền, không thể tin được từ lỗ tai nghe những tiếng rên rỉ phóng dăng đó là đến từ miệng mình.

Không chỉ như thế, thân mình y đã nhẹ nhàng lay động, không biết theo thời điểm nào bắt đầu, y thế nhưng lại chuyển động theo động tác của theo khối Hạ Hầu Triền, tùy hắn va chạm xỏ xuyên qua mà tả hữu lay động cái mông tuyết trắng.

Khang Viễn nhắm chặt ánh mắt, biết chính mình hiện tại bộ dáng nhất định thực *** đàng, y cũng không dám tưởng tượng mình thế nhưng sẽ có bản chất làm càn như vậy, nếu giờ phút này có thể làm cho y ở trên vách núi đâm đầu chết tại chỗ, y cũng sẽ chân thành cảm tạ lão thiên gia.

Tựa hồ là đã nhận ra Khang Viễn phối hợp, Hạ Hầu Triền thập phần cao hứng mạnh mẽ phát tại Khang Viễn mông cánh hoa hai nhát, nộn thịt trắng nõn lập tức nổi lên hai luồng màu hồng. Động tác này cũng làm cho Khang Viễn càng thêm xấu hổ vô cùng, lòng muốn một cước đem Hạ Hầu Triền đá ra, lại ngay sau đó đã bị một cái động mạnh mẽ tiến lõng mang theo lực đạo mạnh mẽ. Mà phối hợp của y càng kích Hạ Hầu Triền dục vọng, làm cho hắn càng thêm ra sức luật động xỏ xuyên.

Tiếng rên rỉ, tiếng khóc, tiếng thỏa mãn găm nhẹ đan xuyên vào nhau, tại trong son động không người, Hạ Hầu Triền thần chí không rõ lại sốt cao chỉ nghe theo bản năng thân thể chỉ huy, ước chừng phải làm Khang Viễn ba lượt, này vẫn là ở thể lực hắn chống đỡ hết nổi, nếu là hắn tinh lực sự dư thừa, Khang Viễn cũng không biết hắn rốt cuộc sẽ làm mấy lần. Trong lòng dâng lên một đại bất kính ý tưởng: Tiểu vương gia thật là Thái hậu thân sinh sao? Không phải là mãnh thú biến thành người đi? (ò, một ngày làm quần quật chưa chắc gì đã ngừng nhá)

Hạ Hầu Triền làm xong, liền một quá ghé vào trên người Khang Viễn mà ngủ. Mà Khang Viễn cũng không có khí lực thu thập chính mình, mặc dù ngực, bụng cùng với đùi, nghiêm trọng nhất là chỗ hậu huyệt đều là một mảnh hỗn độn, từng trận hương vị *** đập vào mặt, y cũng đã không có khí lực động một chút, chẳng sợ chỉ là vron một ngón tay, hiện tại đối y mà nói đều là một động tác phi thường gian nan.

May mắn chính là, trải qua vài lần giao hoan kéo dài này, thân nhiệt Hạ Hầu Triền thế nhưng đã thối lui. Đợi khi đêm đến, hắn ngủ càng thêm thỏa mãn, làm cho Khang Viễn hấp hối trọn mất tỉnh lại, trong lòng cảm thán: Này thật là người sao? Tiểu vương gia, người thật sự không phải cầu hùng biến thành sao? Vì sao thân thể của người tựa hồ so với cầu hùng còn cường hãn hơn a.

Chậm rãi hoạt động thân mình một chút, phía sau nhất thời truyền đến cảm giác đau đớn bén nhọn, y tê tê hấp một ngụm lãnh khí, nhả đầu đem Hạ Hầu Triền đẩy qua một bên, lại thân thủ chậm rãi đem hồ cừu (áo lông thú) cùng quần áo phủ lên trên hai người, làm xong xuôi, Khang Viễn liền cảm thấy đầu óc hồ vạng, chỉ chốc lát sau ý thức liền lâm vào hắc ám.

Thời điểm tỉnh lại lần thứ hai, trong son động một mảnh quang minh (bừng sáng), sờ sờ bên người, không có ai. Khang Viễn trong lòng cả kinh, vừa muốn ngồi xuống, lại tác động miệng vết thương nơi hậu huyệt, đau đến nghiêng răng, liền lại ngã xuống.

“Tiểu Vương gia..... Tiểu Vương gia..... Hạ Hầu Triền, người ở nơi nào?” Y lo lắng hô to, tưởng tượng đến đám lang sói có thể hay không thừa dịp nửa đêm trở về báo thù, vào son động đem Hạ Hầu Triền tha đi, y liền lòng nóng như lửa đốt, vừa muốn xóc quần áo lên rồi khỏi bụi cỏ đi tìm người, chỉ thấy ở động khẩu một người tiến vào, tuy rằng cũng là chật vật không chịu nổi, nhưng Khang Viễn vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra, kia đúng là Hạ Hầu Triền không thể nghi ngờ.

“Viễn, người đừng động.” Hạ Hầu Triền vội vã chạy tới, đem Khang Viễn trở lại bên bụi cỏ, rồi mới thật cẩn thận đem một khối mảnh sứ vỡ đưa đến trước mặt Khang Viễn, trong mảnh sứ vỡ đựng toàn nước suối trong mát.

“Phía trước cách đó không xa có một sơn tuyền, trong lúc nhất thời tìm không thấy đồ vật khác, cũng may nơi đó trước kia cũng có người trụ qua, cho nên ở trên núi tìm được mảnh vỡ này, chấp nhận uống một chút đi, nước suối thực ngọt.” Hạ Hầu Triền ôn nhu nói, một bên còn chậm chậm đem mảnh sứ vỡ để sát vào bên miệng Khang Viễn, còn cẩn thận dặn dò: “Đến, chậm một chút, đừng làm cho mảnh sứ vỡ cắt phải miệng.”

Khang Viễn đem nước mảnh sứ vỡ uống hết, môi được làm dịu, cuối cùng cũng dễ chịu một chút. Nhìn nhìn thân mình được quần áo phủ lên, rầu rĩ nghĩ: Không biết có thể kêu hân dùng mảnh sứ vỡ này lấy nước cho mình tẩy rửa thân thể được không, bất quá mảnh sứ vỡ này nhỏ như thế, có mang được bao nhiêu nước a, sai người cũng không thể dùng cách như thế, huống chi trên người hân cũng có thương.

Hạ Hầu Triền lo sợ bất an nhìn Khang Viễn buồn rầu không lên tiếng, bỗng nhiên cúi đầu, chột dạ nói: “Thực xin lỗi, Viễn, ta biết ta lại làm ra chuyện không bằng cảm thú, nhưng..... Nhưng ta thề, ta thật sự không phải cố ý, ta..... Ta trong lúc ngủ mơ cũng không biết xảy ra chuyện gì, thật sự, ta thề với trời, nếu ta là lúc thanh tỉnh cố ý khi dễ ngươi, liền kêu ta.....”

“Đủ rồi, không được nói nữa.” Khang Viễn thùy hạ ánh mắt thấp giọng rống, tai nghe Hạ Hầu Triền ở chỗ này trong tình thế cấp bách giải thích, trong lòng phiền muộn, nhìn không được nhỏ giọng kêu lên: “Đúng vậy, không phải ngươi cố ý, là ta cố ý, ta cố ý tiến vào trong lòng ngươi, đem quần áo ngươi cởi bỏ, rồi mới.....”

“Viễn, ngươi đừng nói như vậy, ta..... Ta thật sự không phải muốn trốn tránh trách nhiệm, ta..... Nam tử hán, dám làm dám chịu.....” Hạ Hầu Triền hiểu lầm ý tứ Khang Viễn, càng không biết làm thế nào cho tốt, quan hệ hai người mất thấy có một chút tiến bộ, nếu tại thời điểm này làm cho Khang Viễn hoàn toàn đối hân thất vọng, hân sao có thể cam tâm, hân so với Đậu Nga (con bé bị oan nguyên rửa cả làng chết đói ý) còn oan a.

Khang Viễn hít sâu một hơi, nâng lên mắt nhìn thẳng vào Hạ Hầu Triền, từng chữ từng lời nói: “Tiểu Vương gia, ta nói đều là thật sự, ngươi phát sốt, luôn kêu lãnh, ta..... Không có cách nào, mới cởi quần áo của ngươi cùng ngươi ôm cùng nhau sưởi ấm, ta biết ngươi ngay lúc đó thần trí là mơ hồ.”

Khang Viễn nói tới đây, không nói thêm gì nữa, trong lòng oán hận nghĩ muốn tin ngươi thật sự là thần trí mơ hồ sao? Ta không cần phải nói cho ngươi biết trong quá trình kia lại nói dối, làm chuyện tán tỉnh?

End 30

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

CHƯƠNG 31

Hạ Hầu Triền nhẹ nhàng thở ra, kinh hi nhìn Khang Viễn, kích động mấp máy môi, lại không nói ra được lời nào. Chợt thấy Khang Viễn buồn bực đem mặt chuyển qua một bên, âm thanh buồn bã nói: “Ngươi nếu thật sự cảm kích ta, có thể hay không..... Có thể hay không mang nước lại đây cho ta chà xát thân mình.....”

“Nga, tốt, ta đi ngay, Viễn, ngươi ngay tại nơi này chờ, đừng chạy loạn a.” Hạ Hầu Triền nói xong, lấy mảnh sứ vỡ chạy nhanh đi ra ngoài.

Khang Viễn nhìn bóng dáng hân, mi mục thanh tú nhấn lại, bất mãn lắm lắm nói: “Hồn đản này nói cái gì thế, đều bị hân gây sức ép thành như vậy, ta cho dù muốn chạy, chạy trốn được sao?”

Hạ Hầu Triền rất nhanh liền quay trở về, lúc này đây trong tay hân thế nhưng cầm theo một mảnh gáo vỡ. Tuy rằng nhỏ, so với mảnh sứ vỡ kia dùng vẫn tốt hơn.

Hạ Hầu Triền từ trên áo lót của mình xé ra một miếng vải trắng không dính huyết, có chút áy náy cười nói: “Viễn, tạm thời chấp nhận một chút, hay dùng miếng vải này nhúng nước chà sạch đi, chờ về tới kinh thành, hậu viện trong phủ ta có một ôn tuyền, ngươi nghĩ muốn tẩy bao lâu đều được.”

Khang Viễn nghĩ thầm rằng cũng chỉ có thể như vậy. Y nghĩ muốn chính mình động thủ, lại thật sự là không có biện pháp ngồi dậy, rơi vào đường cùng chỉ có thể oán hận trừng Hạ Hầu Triền, giống như như vậy mới có thể hết giận.

Hạ Hầu Triền cũng là tâm hoa nộ phóng, đem vải trắng thấm nước, xóc lên quần áo Khang Viễn, thấy thân mình tuyết trắng kia đầy vết thương xanh tím,

khấp nơi là dấu vết bạch trọc lưu lại, bụng không khỏi lại căng thẳng, hấn vội vàng cố gắng chế trụ.

Dùng vải trắng cẩn thận giúp Khang Viễn chà lau, hấn một bên trong lòng hưng phấn kêu to: Viễn là của ta, y không có xem ta phát sốt đến chết, y còn dùng loại phương pháp này sưởi ấm hạ sốt giúp ta, trời ạ, thật không dám tin tưởng, y..... y thậm chí đều không có phản kháng.....”

Cứ như vậy, hai người một cái buồn bực muốn chết, một cái mê mẩn như nở hoa. Mất thấy bạch dịch trên người Khang Viễn đều được chậm rãi lau hết, bỗng nhiên chợt nghe trên núi truyền đến một trận tiếng la mớ hồ: “Tiểu Vương gia, Khang công tử..... Tiểu Vương gia, Khang công tử.....”

Hạ Hầu Triển cùng Khang Viễn giật nảy mình, bất quá hai người lập tức phản ứng lại. Hạ Hầu Triển vui vẻ nói: “Viễn, có người tới tìm chúng ta. Khẳng định là người hoàng huynh cùng lão tướng quốc phái tới, có lẽ bọn họ ở thành thị phụ cận không tìm được chúng ta, cho nên tìm đến đây này.”

Khang Viễn gạt đầu, thấy Hạ Hầu Triển đứng dậy đi ra ngoài, y vội vàng một phen túm lại, cả giận: “Ngươi..... Ngươi trước đem việc làm xong hết được không? Ta..... Ta cái dạng này làm sao gặp người a?”

Hạ Hầu Triển con mắt đảo quanh, quay đầu lại giúp Khang Viễn rửa sạch, động tác tựa hồ ẩn chứa một tia không cam lòng.

Khang Viễn tâm tư vừa ổn định, liền nhìn được tâm tư đối phương, nhin không được mắng: “Ngươi tên hỗn đản này, ngươi chính là muốn cho người khác thấy bộ dáng người không ra người này của ta sao? Như vậy quan hệ của ta và ngươi chính là thật, nói, ngươi không phải là đang có chủ ý vô lương như vậy chứ?”

“Không có, Viễn, ta là người như thế nào, sao lại có thể có chủ ý như vậy.” Hạ Hầu Triển vội vàng phủ nhận, bất quá biểu tình nọt tươi cười trên mặt thực rõ ràng bán đứng hấn.

Khang Viễn hừ lạnh một tiếng nói: “Không nghĩ muốn như thế? Không như thế thì ngươi cười hạ lưu chợt dạ làm gì a? Tốt lắm tốt lắm, ngươi lau nhanh nhanh lên, ta mặc quần áo rồi kêu bọn họ lại đây, bằng không vạn nhất bọn họ không thấy, lại bỏ đi nơi khác tìm? Trông cậy chúng ta hai người tự trở về, muốn tới thời điểm nào a.”

Hạ Hầu Triển vội vàng đáp ứng, một bên động tác nhanh hơn, chỉ chớp lát sau đã đem quần áo Khang Viễn mặc vào. Hai người nhìn nhìn lẫn nhau, đều nhin không được mỉm cười đứng lên, trừ bỏ khuôn mặt vừa mới dùng thủy rửa sạch một chút, cũng coi như sạch sẽ, hiện tại một chút cũng nhìn không ra Vương gia cùng Tướng quốc công tử phong thái, trên người quần áo đều bị xé rách tả tơi, muốn bao nhiêu chật vật có bấy nhiêu chật vật, lúc này bọn họ nếu đi vào trong hoàng cung, người ta khẳng định nghĩ đến bọn họ là khiêu hóa tử (khất cái) từ nơi nào đến.

Khang Viễn vừa cẩn thận nhìn nhin, cảm thấy được trừ bỏ quần áo tả tơi ở ngoài, hấn là không có lộ ra sơ hở, thế là kêu Hạ Hầu Triển ra ngoài sơn động gọi những người đó. Quả nhiên, không lâu sau, từng đợt tiếng bước chân truyền đến, tiếp theo thanh âm vải thi vè hét lớn: “Trời ạ, tiểu Vương gia, người..... Người đây là xảy ra chuyện gì?”

Hạ Hầu Triển “Àn” một tiếng, cũng không nói rõ, chính là thần nhiên nói: “Các ngươi có sập gu* đề nâng... linh tính gì đó hay không, Khang công tử ở bên trong, y đau chân, hành động chỉ sợ không tiện.”

“Tiểu vương gia, chúng ta không có sập gu, bất quá dưới chân núi có xe ngựa.” Một thị vệ bước nhanh đi lên báo cáo.

Hạ Hầu Triển nhú hạ mày, phát tay nói: “Thôi thôi, có xe ngựa cũng được.” Nói xong liền quay thân trở lại trong sơn động, nói với Khang Viễn: “Đến đây

đi, ta công người xuống núi, dưới chân núi có xe ngựa chờ sẵn.”

“Không được, người trên người còn có thương.” Khang Viễn quả quyết cự tuyệt, nói tới đây, thật đúng là có một chút lo lắng, Hạ Hầu Triền trên người thương cũng không có hảo hảo băng bó qua, cũng không biết có bị gì hay không. Bất quá nghĩ lại, trở lại kinh thành, có ngự y cùng Quan Sơn, thương này hẳn là không có trở ngại.

“Không có việc gì, thương này ta sẽ tìm thảo dược thương.” Hạ Hầu Triền không khỏi phân trần, cúi người cẩn thận công Khang Viễn, tuy rằng động tác đã muốn thực ôn nhu, lại vẫn là tác động vết thương ở hậu đình, dẫn tới y đau hô một tiếng.

Mấy thị vệ ngoài động khẩu hai mặt nhìn nhau, nghĩ chân này trật thành cái dạng gì mới có thể đau lợi hại như thế a, ngay cả tiểu Vương gia công ở trên lưng đều ngại đau. Lại nói tiểu Vương gia cũng bị thương? Tiểu vương gia cho tới bây giờ đều là võ công cao cường, sao có thể bị thương?

Một bên suy nghĩ, đã có vài thị vệ đi qua hướng Hạ Hầu Triền nói: “Tiểu vương gia, ngài nếu bị thương, Khang công tử vẫn là để chúng ta công đi.” Lời còn chưa dứt, Hạ Hầu Triền tầm mắt tràn ngập sát khí ở trước mặt đảo qua, nhất thời ý tốt của bọn thị vệ liền bị bức trở về trong bụng.

Vài thị vệ đi ở phía sau, trong lòng đều là một trận buồn bực, thầm nghĩ – kỳ quái, chúng ta cũng nói gì sai đâu, chúng ta là vì tiểu Vương gia thôi mà? Làm gì mà tiểu Vương gia chẳng những không cảm kích, còn một bộ muốn ăn thịt người a. Vài thị vệ càng nghĩ càng úy khuất, quyết im miệng đi theo phía sau Hạ Hầu Triền hạ sơn. (dám đụng đến vợ anh là chết.. ôi mấy chú nai con)

Đường nhỏ dưới chân núi quả nhiên có một chiếc xe ngựa hoa lệ. Hạ Hầu Triền công Khang Viễn lên xe, bỗng nhiên một bàn tay từ bên trong xốc lên màn trướng. Nhìn vào bên trong, chỉ thấy Hạ Hầu Triền cùng một nữ mao nam tử ngồi cùng nhau, ngồi bên kia chính là tâm phúc thị vệ của mình Kim Quý.

Hạ Hầu Triền tiến vào trong xe, Khang Viễn vừa thấy đương kim hoàng thượng, nhất thời liền đỏ mặt, vội vàng bái kiến, lại bị Hạ Hầu Triền ngăn lại, đưa y đặt nằm xuống nhuyễn tháp đã chuẩn bị sẵn, lúc này mới xoay người nói: “Hoàng huynh, Viễn đau chân, lễ nghi phiền phức đó không thực hiện được.”

Hạ Hầu Triền sờ sờ cái mũi, nhỏ giọng nói: “Ha ha, người thật cho trầm mặt mũi, chân đau cũng không phải mông đau, quý một chút cũng không bị gì đi?” Lời còn chưa dứt, Khang Viễn trong lòng có quý, lập tức mặt đỏ lên, nước miếng nghẹn ở cổ họng, liền ho không ngừng.

(*) sập gụ:

Sập Gụ là tên thông thường để nói đến cái Sập nhưng thực ra Sập không nhất thiết phải làm từ gỗ Gụ. Sập được làm từ Gỗ lim Gỗ trắc gỗ mun gỗ Hương . v. v

Sập là đặc sản phổ thông của vùng miền phía Bắc. từ thời phong kiến khi mà người dân còn rất nghèo phương tiện vận chuyển khai thác còn thô sơ lạc hậu đồ sở hữu được một món đồ gỗ thông thường nhất, với một gia đình quả là điều khó khăn.

Bởi vậy nói đến sập gụ từ chẻ là người ta nghĩ tới những gia đình phú hộ quan lại giàu có. Cũng vì gỗ quý hiếm tới vậy nên đại bộ phận Sập Cổ có số đo khác xa với sập thời nay. Sập cổ gỗ làm chân vuông 16 cm sập mới gỗ làm chân vuông 20 cm còn Khuôn tranh (khung mặt) chỉ dày 5 cm sập mới ván dày từ 7 tới 10 cm....

End 31

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

CHƯƠNG 32

Hạ Hầu Triền giận, một bên tiến lên thay Khang Viễn thuận khí, một bên nhíu mi nói: “Hoàng huynh thời điểm này còn chú ý mấy cái đó, nếu cảm thấy được uy nghiêm hoàng đế bị tổn hại, về đến kinh thành đệ đệ cấp hoàng huynh một đêm bồi tội.”

“Đơn giản một câu vui đùa mà thôi, tiểu Triền ngại vẫn là như vậy, chỉ cần có chuyện liên quan đến Khang Viễn, thiên vương lão tử cũng không để ý.” Hạ Hầu Hiên cười làm lạnh khoát tay áo, tỏ vẻ chính mình cũng không để ý.

Hạ Hầu Triền hừ một tiếng, ánh mắt hướng trên người mỹ mạo nam tử, cười lạnh nói: “Hoàng huynh lúc đó chẳng phải cũng giống thế sao? Một khi đụng đến chuyện của chị dâu Ngưu Ngưu, đừng nói thiên vương lão tử, chính là chư thiên thần phật, ngại cũng đều không quan tâm.”

Ngưu Ngưu cũng ho nhẹ một tiếng, hướng Hạ Hầu Hiên trừng mắt một cái, thầm nghĩ ngại xứng đáng, chẳng lẽ không biết bím tóc mình cũng ở trong tay ngại ta đây sao? (chắc là cũng có nhược điểm trong tay ngại khác, bị bắt thóp)

Hạ Hầu Hiên không thêm để ý, ha hả cười nói: “Nói cũng là, ai, ta nói ta muốn lập Ngưu Ngưu làm hậu, hần sống chết không đồng ý, còn nói chờ đem đứa nhỏ này sinh hạ rồi nói sau, thật là.....” Lời còn chưa dứt, “Đông, đông” hai tiếng vang lên, một tiếng là Hạ Hầu Triền đụng vào đầu xe, một tiếng là Khang Viễn lăn xuống giường.

Hạ Hầu Hiên liền đem chuyện Ngưu Ngưu là yêu tinh có thể thụ thai nói cho hai người biết. Hai người không nói gì, nửa ngày mới có phản ứng lại, Hạ Hầu Triền biết yêu là tư vị gì, cũng không cảm thấy được ca ca thích yêu tinh có gì không đúng, vừa chuyển đề tài nói: “Các ngại sao vậy đến đây?”

Hạ Hầu Hiên nói: “Ngươi cùng Khang công tử mất tích một ngày một đêm, lão Tướng quốc cùng trăm không chờ đợi được, trăm đành phải đi tìm Quan Sơn, ai biết đạo này gia khảo này mê thượng người nào, không chịu tiến cung gặp trăm, sao tờ giấy nói các ngại hữu kinh vô hiểm (chỉ kinh hách chứ không nguy hiểm?), còn bảo trăm hôm nay đến đón các ngại, nói cái gì nếu đi sớm một ngày, chỉ sợ chuyện tốt khó thành.”

Không đợi Hạ Hầu Hiên nói xong, Khang Viễn lại đỏ mặt, oán hận nghiêng răng vài cái, thầm nghĩ Quan Sơn a Quan Sơn, hay cho ngại là quốc sư, sao ngại..... Ngươi đều cho ra mấy chủ ý thiếu đạo đức a. Y tự nhiên biết chuyện tốt khó thành chỉ ý tứ gì, nếu Hạ Hầu Hiên đến sớm một ngày, chính mình cùng Hạ Hầu Triền cũng không ở trong sơn động kia một đêm *** loạn không chịu nổi.

Ngưu Ngưu thần nhiên vãn về miệng cười, hiển nhiên đối với hết thảy phát sinh đều hiểu rõ tường tận. Hạ Hầu Hiên tuy rằng đoán được một ít, lại nhất định phải truy hỏi kỹ càng. Không hỏi hần chịu không được, Khang Viễn này hận đệ đệ hận đến hàm răng đều ngứa, sau khi lên xe cũng không biểu hiện ra biểu tình tâm như tro tàn cùng hận ý ngập trời a, mới..... mới không đến ba ngày, hần thật sự không thể lý giải, rốt cuộc đệ đệ dùng chiêu bài gì, khiến cho Khang Viễn hồi tâm chuyển ý.

Hạ Hầu Triền đại khái đem chuyện tình nói một lần. Hạ Hầu Hiên nghe xong âm thầm kinh hãi, bất quá hần đại khái cũng hiểu được, tuy rằng bày sới này đáng sợ, nhưng là khẳng định là bày sới này thành toàn cho đệ đệ. Ân, Quan Sơn nói đến sớm một ngày là chuyện tốt khó thành, ha ha ha, không phải bày sới kia là bạn tốt điều tới đó chứ? Là muốn giúp đệ đệ một tay sao? Hi hi, Quan Sơn a Quan Sơn, bạn chí cốt.

Kỳ thật Hạ Hầu Hiên oan uổng Quan Sơn, Quan Sơn sao có thể làm ra loại chuyện này. Hần giúp Hạ Hầu Triền dùng mộng giữ lấy Khang Viễn trong lòng đã muốn sợ hãi, sợ một ngày nào đó bạn tốt Khang Kiện chạy tới đập cửa, nào dám hại biểu ca hần nữa, chẳng qua là tính trước số mệnh một tí, liền biết chuyện đó thôi.

Hạ Hầu Triền sau khi nói ra hết toàn bộ sự tình, liền không lên tiếng nữa, Hạ Hầu Hiên nhìn thấy trên cổ đệ đệ, có mấy vết trảo (cào) nhọt nhọt, thế là hiểu rõ, lại vẫn cười xấu xa hỏi: “Tiểu Triền, trên cổ ngại có dấu vết kia, cũng là do lang trảo sao?”

Hạ Hầu Triền sờ sờ cổ, vết trảo nơi này là khi cùng Khang Viễn mây mưa tạo ra, bất quá hần cũng không nghĩ muốn ở trước mặt ca ca phá hư thừa nhận, thế là thần nhiên hừ một tiếng, gạt đầu nói: “Ân, đúng vậy.”

“A, cái này kỳ quái.” Hạ Hầu Hiên ngẩng đầu nhìn trời: “Chẳng lẽ hiện tại lang đã có khả năng như thế, đã biết đùa móng vuốt? Bằng không ta nhớ rõ móng vuốt sói thực lợi hại, Ngưu Ngưu, ngại nói đúng hay không?”

Khang Viễn nghĩ muốn hôn mê, nghĩ thầm rằng hoàng thượng a, ngại sao lại trở nên không đứng đắn như thế, có một số việc, trong lòng đã biết rõ ràng, cũng không nên mượn đó để khi dễ chúng ta?

Vừa định đến nơi đây, chợt nghe Hạ Hầu Hiên cả kinh kêu lên: “A, Khang Viễn, trên cổ của ngại lại bị gì vậy? Sao lại có mấy mảng xanh xanh tím tím thế kia? Chẳng lẽ là lang cắn?”

Khang Viễn hoảng sợ, ngo ngắc gạt đầu. Rồi mới phát hiện Hạ Hầu Hiên vừa cười, lắc đầu nói: “Ai, lang hiện tại a, thật sự là không tôn lão yêu ấu (kính già yêu trẻ), ngay cả lão lang răng nanh rụng hết đều phai ra ra trận a.” (ý là sói cắn bằng lợi mới thể... hoàng đế gì đều thế lúc đọc ngưu ngưu đã thấy a này hơi bị down down ừ...)

Ngưu ngưu âm thầm đá hần một cước, để cho hần có chừng có mực, đã thấy hần buông tay: “Ngưu ngưu, trăm nói đúng vậy a, nếu không phải do lão lang không răng cắn, vết thương kia thế nào cũng xuất huyết? Đầu có thể nào chính là một mảnh xanh tím đâu.”

Hạ Hầu Triền cuối cùng bị lão ca chọc giận, ánh mắt lạnh lùng quét lên người Ngưu Ngưu cùng ca ca một lượt, bỗng nhiên mỉm cười, lạnh lùng nói: “Đúng

rời hoàng huynh, vừa rồi ngươi mới nói chị dâu đã muốn có thai hai tháng đi ? Kia hoàng huynh ngươi cũng nên cẩn thận, nghe nói giữ thai không dễ dàng, ngươi từ nay về sau phải cẩn thận, không nên đụng đến thân thể chị dâu, bằng không động thai khi thì thật khó lường.”

Hạ Hầu Hiên tròn mắt há mồm, Ngu Ngu xem xét hần liếc mắt một cái, dụng thần thức nói:“Làm sao thế? Ta đã nói đừng đùa quá mức làm hần phát hỏa, ngươi lại không nghe, cái này là báo ứng đi?”

Hạ Hầu Hiên gân xanh trên đầu loạn bính, sau một lúc lâu thanh âm tổn hơi thừa lời liền vang lên, thấp giọng rít gào nói:“Xú tiểu tử, ca ta vì hạnh phúc của ngươi, không để ý nguy hiểm bị Khang Kiện giết chết, cắn rút lương tâm tứ hôn cho ngươi, ta thanh thân làm sao? Hiện tại bất quá bất ngươi đùa một chút, ngươi cứ như vậy trả thù ta, ngươi không làm ... thất vọng ta sao?”

Hạ Hầu Triển không chút nào yếu thế, ngang đầu nói:“Này lúc các đại thần phản đối hoàng huynh cùng một thái giám thân mật, là ai đứng đón sóng to cho ngươi kiên quyết duy trì, lại bên ngoài âm thầm hoạt động, đem các đại thần này từng người thuyết phục ? Hừ, ta lãng phí thời gian quý giá cùng Viễn ở chung, thay ngươi làm chuyện này, ta thanh thân sao?”

Khang Viễn cùng Ngu Ngu không nói gì nhìn hai huynh đệ đã sắp tính sổ tính đến trước đây ngươi đoạt cây táo của ta, ta trâu tiền (trộm tiền) Thái Tử bào (cái này chắc là lương của Thái tử quá!!) của ngươi. ...lĩnh tinh việc nhỏ, cuối cùng hai người nhất trí quyết định, cứ coi hai người kia như không khí là tốt rồi.

Rất nhanh liền đến cửa thành , Khang Viễn mới phát hiện chính mình rời nhà trốn đi cũng không đi xa cho lắm, ngấm lại cũng là, y cũng chỉ là thư sinh, chạy đi đâu xa. Đợi đến khi trở về Khang phủ, Hạ Hầu Triển đã đem y bế ra.

Khang Viễn liếc mắt một cái liền thấy chờ ngoài cửa là phủ phụ mẫu cùng nha hoàn, không khỏi đem mặt đỏ bừng , vội vàng nhẹ nhàng từ chối một chút, nhìn Hạ Hầu Triển liếc mắt một cái, thế là Hạ Hầu Triển hiểu ý, đưa y đặt ở trên mặt đất, diu y đi đến trước mặt Khang lão gia cùng phu nhân, Hạ Hầu Hiên cùng Ngu Ngu cũng theo lại đây.

Khang lão gia thấy Hạ Hầu Triển, nhớ tới Vương gia hỗn đản này hướng chính mình bức hôn, phải gả đứa con cho hần làm vương phi, trong lòng đầy oán khí, hận không thể xông lên phía trước tấu mấy quyền đá mấy đá hết giận, bắt đắc dĩ hần là rất người nặng quân quyền, loại thống khoái ý tưởng này cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi, không có khả năng phò chư thực thi (biến thành hành động).

End 32

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

CHƯƠNG 33

Thực hiện xong quân thân đại lễ, vài gã sai vặt vội lại đỡ lấy Khang Viễn, Khang lão gia cứng rắn nói một câu:“Làm phiền tiểu Vương gia .” liền phẩy tay áo một cái, xoay người cùng với phu nhân và nha hoàn vú già đang chờ đi vào cửa.

Hạ Hầu Triển nhìn bóng dáng Khang Viễn, không nói hai lời liền muốn theo đi vào, lại bị Hạ Hầu Hiên một phen giữ chặt, nghe hần buồn cười nói:“Ngươi làm gì? Cũng nên quay về Vương phủ của mình đi?”

Hạ Hầu Triển vội la lên:“chân Viễn còn bị thương.” Kỳ thật hần để ý chính là Khang Viễn đang bị thương, bất quá da mặt dày như hần, cũng không không biết xấu hổ đem nói trắng hết ra.

Hạ Hầu Hiên vừa tức giận vừa buồn cười, gỡ Hạ Hầu Triển một cái thật mạnh, cắn răng nói:“Ngươi yên tĩnh lại cho ta, chẳng lẽ ngươi ta nhiều người hầu như vậy, còn không bằng ngươi hầu hạ? Ngươi không phát hiện ánh mắt của lão Tướng quốc kia ư? Đều hận không thể có thể đem ngươi đi lột da xẻ thịt, ngươi còn không biết, nhanh nhanh hồi phủ cho ta, vết thương trên người ngươi không cần xử lý sao?”

Hạ Hầu Triển còn không nguyện ý, cố nghênh cổ dõ theo bóng dáng Khang Viễn. Chợt thấy y ở trong viện đứng lại, lo nghĩ xoay lại người, hướng hần mỉm cười nói:“Tiểu Vương gia, đa tạ ngươi, sau khi hồi phủ hảo hảo dưỡng thương, đừng nghĩ ngợi nhiều.” Nói xong lại cười, mới kêu người hầu nâng đi tiếp đến đại sảnh.

Hạ Hầu Triển nhất thời liền cảm thấy được ba hôn bảy vía đều theo Khang Viễn bay đi, hắc hắc ngây ngô cười nói:“Hoàng huynh, ngươi thấy sao? Viễn, y đối ta nở nụ cười, ha ha, y trước kia chính là chưa từng đối ta cười qua. Y còn nói ta hảo hảo dưỡng thương.”

Lời nói chưa xong, trên mặt tươi cười động lại, Hạ Hầu Triển quay đầu, ôm chặt cánh tay Hạ Hầu Hiên, vội vàng nói:“Không đúng hoàng huynh, Viễn y đây là nhất ngữ hai nghĩa (một lời hai ý), ý tứ của y là cảm tạ ta, nhưng là sẽ không gả cho ta đúng hay không? Cho nên y nói ta đừng nghĩ ngợi nhiều, chính là sợ ta tự mình đa tình, có phải hay không?”

Hạ Hầu Hiên thu lại nét tươi cười trên mặt, chú mục nhìn Hạ Hầu Triển, sau một lúc lâu, lại thở dài đưa hần ửng trong ngực, nhẹ giọng nói:“Ngốc đệ đệ,

ngươi cá tính quật cường, tình lộ lại gian nan như thế. Vì một cái Khang Viễn, lo được lo mất thành như vậy, ngươi. ngươi cho tới bây giờ đều là ổn trọng hữu cơ, là một đứa nhỏ vui buồn không lộ ra mặt a.”

Khỏe mắt hần đã ươn ướt, Hạ Hầu Triền cũng lặng yên, hồi tưởng vài năm nay đối với Khang Viễn khổ luyện, đích thật là đi ngược với tác phong dĩ vãng của mình. Đau khổ thì nhiều mà khoái hoạt thì ít, nhưng dù vậy, hần cũng cũng không ăn năn hối hận, cho dù hiện tại, ca ca ghen ngào nói ra những lời này, nói hần cũng thiếu chút roi lệ, hần một chút cũng không hối hận.

“Tốt lắm, các ngươi một là hoàng đế một là thân vương, ở trên đường cái khóc như thế, dân chúng không biết còn tưởng rằng sắp mất nước đâu.”

Ngư Ngư đi lên khuyên giải, đem hai huynh đệ kéo lên xe, vừa cười vừa nói Hạ Hầu Triền: “Tiểu Vương gia, ngươi cũng đừng lo được lo mất, theo ta thấy, tui cười kia của Khang công tử, xuất phát từ thiệt tình, không giống như là bởi vì cảm kích mà làm như vậy. Nếu nói cảm kích, y có thể làm vậy được, cũng đều là bởi vì ngươi, nếu là người khác, hận ngươi còn không kịp, như thế nào đối với ngươi cười, còn dặn ngươi những lời đó, ta nghĩ y cũng là thiệt tình vì tốt cho ngươi.”

“Chị dâu, thật sự chính là như vậy sao?” Hạ Hầu Triền kinh hi nhìn về phía Ngư Ngư, liền giống như bắt được một cọng rơm cứu mạng, ánh mắt hần làm cho Hạ Hầu Hiên lại một lần nữa cảm thán, thầm nghĩ trong lòng- Khang Viễn a Khang Viễn, ngươi rốt cuộc có điểm gì tốt? Làm cho đệ đệ này của ta bị ngươi hại đến tương tư khám vào xương cốt.

Kỳ thật Khang Viễn cũng không biết chính mình có điểm gì tốt, đơn giản chỉ là một hà bao kẹo mà thôi, sau cùng ngấm lại, kia cũng không tính là gì, nếu chính là một bao kẹo có thể làm cho người được an ủi điên cuồng yêu người an ủi, kia thiên hạ đã sớm rối loạn. Liền giống như Khang Kiện đi, mình đã cho hần mười mấy bao kẹo rồi, cũng không thấy biểu đệ đối chính mình có lưu luyến gì.

Lúc này Khang Viễn đang ngồi ở trên ghế cao, Khang phu nhân nhìn mắt cá chân sưng thũng của y, liền thở dài rơi nước mắt.

Khang lão gia thì ở trong sảnh bước đi thông, một bên đau lòng đưa con một bên gằm nhẹ nói: “Hừ, tiểu Vương gia lại xảy ra chuyện gì? Ta đã phụ tá hai đời quân vương, không oán không hối thật cần trọng, vì chính sự, chưa từng lo lắng về cái nhà này, hiện giờ bọn họ làm vậy để trả ơn ta? Viễn nhi, ngươi yên tâm, lúc trước là cha hồ đồ, cha đi hoàng cung từ hôn, cha liều mạng không cần, cũng không cho ngươi chịu loại ủy khuất này, ta cũng không tin, hoàng thượng từ trước đến nay anh minh, sao có thể bởi vì Nhuệ thân vương liền diệt hết tộc của ta?”

Khang lão gia nói xong, vung tay áo định xuất môn. Khang Viễn cũng không biết sao, giật nảy mình, vội vàng kêu lên: “Cha, ngươi chờ một chút.” Thấy cha quay đầu lại, lại có chút nói không nên lời, chẳng lẽ nói “Hài nhi đã muốn nguyện ý gả cho Hạ Hầu Triền?” Điều đó không có khả năng, huống chi tuy rằng đối với đối phương có hảo cảm, lại còn không có thích đến nước này. (á á á... Cúi cùng cũng mún về vs chồng... >~

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

CHƯƠNG 34

Như thế hai người đều ở trong phủ dưỡng bệnh, thật an tâm vài ngày. Chẳng qua Khang Viễn mỗi ngày đều có hơn phân nửa thời gian dùng để nghĩ đến Hạ Hầu Triền, lúc trước qua lại không quen nhìn, lúc này nhớ đến, cảm giác được có một tia ngọt ngào.

Cứ như thế, lại qua mười ngày, vết thương ở chân cùng hậu đình đã không có gì trở ngại, Khang lão gia cùng Khang phu nhân liền vì y sửa soạn một bàn tiệc rượu chúc mừng. Nhập tiệc, Khang lão gia ha ha cười nói: “Hài nhi a, từ nay về sau ngươi cũng đừng lo lắng, cha mấy ngày hôm trước đã cùng hoàng thượng nói chuyện từ hôn, lúc ấy hoàng thượng không đáp ứng, muốn hỏi ý tứ tiểu Vương gia. Không nghĩ tới hôm nay cho ta tin, nói tiểu Vương gia cũng đồng ý.”

“Ba” một tiếng, trong tay chén rượu Khang Viễn rơi trên bàn, thấy ánh mắt kinh dị của phụ mẫu, y vội vàng cúi đầu che dấu nói: “Cha, ngươi. Không phải vui đùa đi? Tiểu vương gia làm sao có thể?”

Khang lão gia cười ha ha nói: “Nói đúng a, ta cũng không nghĩ tới có thể thuận lợi như vậy. Nhưng mà xem hoàng thượng thấy bộ dáng thật không cao hứng, bất quá cũng không để ý, thân bất do kỷ, ta cả đời này, đã cống hiến cho hoàng gia, hôm nay ta vì hài tử ích ki một phen, nghĩ lão thiên gia cũng sẽ không trách ta, đến, phu nhân, Viễn nhi, chúng ta nâng ly chúc mừng.”

Khang Viễn ăn gì cũng không có mùi vị. Ăn xong, lại nói muốn đi dạo phố, Khang phu nhân sợ y gặp Hạ Hầu Triền, Khang lão gia lại ha ha cười nói: “Không có việc gì, nghe nói tiểu Vương gia còn tại trong phủ dưỡng bệnh, mấy ngày nay cả đại môn cũng chưa ra, ngay cả lâm triều cũng chưa đi.”

Khang Viễn trong lòng “Lạc!” Một chút, nghĩ đến Hạ Hầu Triền đối chính mình yêu sâu vô cùng say đắm, lúc này chân không bước ra khỏi nhà, hơn mười ngày cũng không đến thăm mình, hần chính là bị chuyện từ hôn này đã kích chưa gượng dậy nổi.

Tưởng tượng đến đây, tâm liền liền giống như bị miêu trào khó chịu vô cùng, vội vàng cùng cha mẹ nói một tiếng, thay bộ xiêm y mới đi ra phủ, gần đến trước Vương phủ, nghĩ nghĩ, lại đi đến cửa hiệu điểm tâm mua mấy bao điểm tâm cùng kẹo, lúc này mới đi vào Vương phủ.

Đi vào vương phủ, thỉnh người đi vào thông báo, chốc lát sau, chỉ thấy nha hoàn xinh đẹp lần trước ở trong phòng Hạ Hầu Triền tự mình đi ra tiếp, một bên mắng gã sai vặt kia nói: “Thật sự là hồ đồ, Khang công tử đến đây, người còn thông báo, không chạy nhanh đem người nghênh tiếp vào, ngay cả điểm ý tứ cũng không chú ý.” Mắng xong, thấy Khang Viễn, liền đổi thành nét mặt tươi cười như hoa đón nhận, đưa y trực tiếp vô phòng Hạ Hầu Triền.

Hạ Hầu Triền nghe nói Khang Viễn tới, liền từ trên giường ngồi dậy, vừa thấy y tiến vào, nhất thời đôi mắt còn có chút hồng, thầm nghĩ lúc này đây là lần đầu Viễn tới đây thăm ta, có thể không phải là ý của phụ thân y, nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy tâm can như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực.

Khang Viễn đến trước giường Hạ Hầu Triền ngồi xuống, một cổ hàn khí liền chậm rãi dung nhập trong phòng đang ấm như ngày xuân. Hạ Hầu Triền vươn tay sờ sờ mặt y, cười nói: “Hảo lạnh, bên ngoài lạnh như thế, người sao lại chạy đến đây? Cũng không sợ nhiễm phong hàn.” Nói xong liền quay qua Uyên Ương: “Đi lấy hóa lô đến đây cấp Khang công tử.”

Uyên Ương đi, trong phòng nhất thời không có ngoại nhân, Khang Viễn một lòng nghĩ đến Hạ Hầu Triền là bị chính mình làm thương tâm, cũng chẳng quan tâm cân nhắc, liền cầm tay hân vội vàng nói: “Người đừng lo lắng quá. Đi từ hôn với hoàng thượng, không phải ý tứ của ta, là cha ta trong lúc nhất thời không nghĩ ra, người đừng vì vậy dằn vặt mình, ngày tháng sau này còn dài, Dương tiểu thư ta cũng sẽ hồi hôn, có phát sinh chuyện gì cũng làm như không biết.”

Hạ Hầu Triền liền cảm thấy được giống như có một dòng suối mang tên hạnh phúc đang mạnh mẽ phun, đột nhiên từ trên trời phun xuống, toàn bộ tưới lên đầu mình. Lập tức nắm chặt tay Khang Viễn, choáng váng, trong đôi mắt là vẻ mừng rỡ như điên, môi cũng run rẩy, nấp máy nửa ngày mới cúi đầu nói ra một câu: “Viễn, người..... người nói sao? Ta không có nghe rõ ràng, người..... lặp lại lần nữa.”

Khang Viễn trong lòng khổ sở, thầm nghĩ quả nhiên là bị cái tin tức kia tra tấn, lúc này cái lỗ tai cũng không thể hảo sử dụng, ngày đó ở trong son động, hân cũng thật là lạnh lợi a, ta chưa nghe được lang kêu, hân đã nghe tới rồi. Lại cường tự ức chế tâm tình khó chịu, thấp giọng đem lời nói mới rồi lặp lại một lần.

“Viễn, người..... Người đánh (vỡ răng) ta một chút được không? Ta..... đúng vậy, ta là đang nằm mơ, nhất định là đang nằm mơ.” Hạ Hầu Triền cầm tay Khang Viễn hướng lên mặt mình, làm sắc mặt Khang Viễn đều thay đổi, liền tiếp nói: “Tiểu Vương gia..... Hạ Hầu Triền, người..... người xảy ra chuyện gì? Người đừng làm ta sợ a, kêu ta đánh người làm gì a?”

Hạ Hầu Triền trong mắt si ngốc, nước mắt liền chảy xuống, nắm lấy tay Khang Viễn ủng vào trong ngực, nức nở nói: “Viễn, ta hôm nay nghe thấy người nói những lời này, ta cho dù lập tức chết, cũng có thể mỉm cười dưới cửu tuyền.....” Không đợi nói xong, miệng đã muốn bị Khang Viễn che, nghe y vội la lên: “Cái gì không nói lại nói muốn chết, rất xấu.”

Uyên Ương ôm lấy hóa lô đi vào, thấy được một màn này, lập tức nhu dụi mắt, thầm nghĩ ta đang nằm mơ phải không? Khang công tử thế nhưng vì tiểu Vương gia lo lắng? Nay..... điều đó không có khả năng a. Nhưng xem thấy, lại không giống như là Vương gia dùng sức mạnh, người xem Khang công tử cũng có giấy dựa đầu.

Bên này Khang Viễn thấy Uyên Ương tiến vào, hồng mặt tránh khai Hạ Hầu Triền ôm ấp, Hạ Hầu Triền trừng mắt nhìn Uyên Ương liếc mắt một cái, trầm thanh nói: “Lại không gọi người, vào đây làm gì?”

Uyên Ương bĩu môi: “Vương gia hồ đồ phải không? Vừa mới còn bảo nô tỳ cấp Khang công tử đưa hóa lô sưởi ấm tay chân.” Nói xong đem hai cái tiểu lô hướng Khang Viễn, thấy Vương gia nhà mình bộ dáng bị bề mặt, lại đắc ý cười nói: “Vương gia muốn uống trà hay không?”

“Không cần.” Hạ Hầu Triền lúc này vô cùng ghét bỏ Uyên Ương, hân không thể đuổi tất cả mọi người đi thật xa. Lại nghe Uyên Ương cười nói: “Không cần a, hảo. Khang công tử vừa này còn mang rất nhiều điểm tâm cùng kẹo đến, Vương gia đã nhiều ngày cũng không hảo hảo ăn cái gì, nô tỳ còn tưởng rằng Vương gia sẽ uống nước trà ăn mấy khối chứ?”

Khang Viễn đỏ mặt, nhỏ giọng biện bạch nói: “Ta xuất môn, cũng không biết mua cái gì, nên đành lựa hai thứ khác nhau...”

Lời chưa nói xong, liền nghe Uyên Ương cười nói: “Khang công tử đừng nói như vậy, đồ vật ngài đưa tới, cho dù đó là một viên đường, cũng còn quý giá hơn người khác mang đồ trân phẩm cống quý đến.”

Một câu làm cho Khang Viễn cúi đầu, mà Hạ Hầu Triền đang đắm chìm trong hạnh phúc, càng thêm hoài nghi chính mình đang ở trong mộng, say mê nghĩ mặc dù là ở trong mộng, Viễn có thể bởi vì ta bệnh mà lo lắng, ta cũng thật cao hứng.

Uyên Ương lại lui ra ngoài thượng trà, liền lui xuống. Nơi này Khang Viễn cùng Hạ Hầu Triền nói nói mấy câu: “Người theo hôm nay liền chán tác tình thân đi, ngày mai ta tới tìm người, chúng ta ra ngoài dạo một chút, thế nào?”

Đây chính là chủ động mời. Hạ Hầu Triền vui sướng đang muốn gật đầu đáp ứng, bỗng nhiên nhớ tới ngự y dặn, sắc mặt liền ảm đạm, gượng cười nói: “Viễn, người chờ ta mấy ngày, lần trước trở về, Trần ngự y nói, ta bị thương nhiễm trùng phát sốt, lại..... lại đối với người làm chuyện đó, đánh mất nhiều tình nguyện, nếu không hảo hảo điều dưỡng, sẽ để lại bệnh căn. Bởi vậy dặn ta một tháng không cho phép ra khỏi cửa, bằng không người nghĩ rằng ta có thể không đi thăm người sao? Không có biện pháp, vì lâu dài, cũng chỉ có thể nhất thời nhẫn nại.”

Khang Viễn tròn tròn mắt, sau một lúc lâu run run môi nói: “Nói như thế..... nói như thế người đóng cửa không ra, là bởi vì ngự y dặn, không phải..... không phải bởi vì chuyện từ hôn sao?”

Chương 33

CHƯƠNG 35

Hạ Hầu Triền cười nói: “Viễn, chuyện từ hôn, nếu nói không có một chút đã kích, đó là không có khả năng. Nhưng qua những gì chúng ta đã trải qua, ta biết nếu còn giống như trước đây, hãm hại người rồi mới đem người nhốt lại, ta sẽ không khoái hoạt, chỉ sợ hai chúng ta rồi sẽ thống khổ cả đời. Cho nên ta không nghĩ lại cường bức người.”

Nắm lấy tay Khang Viễn, lại một dạng tươi cười: “Nhưng là..... Nhưng là kêu ta cứ như vậy buông tha cho người, kia cũng không thể. Viễn, ta đã yêu người năm năm, còn sợ không thể chờ thêm năm năm nữa sao? Năm năm không được, ta liền đợi mười năm, ta biết người mềm lòng, một ngày nào đó ta sẽ chân thành có được người. Nhưng ta..... Ta thật sự không nghĩ tới, người thế nhưng lại đến thăm ta, người..... Viễn, người làm cho ta rất kinh hỉ, rất hạnh phúc.”

Hắn lại chậm rãi đem Khang Viễn ửng vào trong ngực, lẩm bẩm nói: “Viễn, nói cho ta biết, ta không phải đang nằm mơ, nói cho ta biết này hết thấy đều là chân thật, mau nói cho ta biết.” Hắn chậm rãi chôn ở trên vai Khang Viễn, trong nháy mắt, không ngờ nhìn không được nước mắt liền chảy xuống.

Khang Viễn lúc đầu nghe thấy hắn nói, lại quá kinh hãi mà há mồm tròn mắt, thậm chí phải tay áo bỏ đi, cho đến khi thấy Hạ Hầu Triền rơi nước mắt, lại bất giác mềm lòng, càng nghĩ, lại vẫn là không có đẩy hắn ra, chính là khẽ thở dài một tiếng nói: “Ta thật sự là đời trước làm ra đại nghiệt, lão thiên gia đời này mới phái một ma tinh như người đến khắc ta.”

Hai người nói một lát, Uyên Ương đã tiến vào: “Vương gia, đã đến thời gian dùng thiện, hiện tại liền mang đến hay là vẫn chờ lát nữa?” Nói xong, thấy Khang Viễn đứng lên, nha hoàn thông minh vội vàng cười nói: “Khang công tử, người đừng đi, người cũng đáng thương cho đám hạ nhân chúng ta đi, mấy ngày này không có đi thăm người, Vương gia chúng ta trong lòng cũng không thoải mái, trà không nhớ com không nghĩ, bỏ thang cũng không muốn uống, lại nói hoàng thượng cùng thái hậu tới thăm, thấy hắn gầy, không nói là sợ thương tích trên thân thể hắn, đều đổ hết lên đầu chúng ta, đều nói, lần sau tới, nếu còn tiếp tục gầy, công tác đại sự phụ phòng bếp liền không bảo đảm đâu.”

Hạ Hầu Triền khụ một tiếng, oán hận nói: “Ít ở trong này nói láo đi, thái hậu cùng hoàng huynh oán uống các người, chẳng lẽ ta không thưởng thêm bạc cho các người? Điều ở nơi này nói xấu đến hình tượng, biến thành ta không thông cảm cho nỗi khổ của các người, tốt lắm, đi xuống đi xuống, lập tức mang com lại đây.”

Khang Viễn nghe Uyên Ương nói như thế, bắt đầu đi đánh phải ngồi xuống, bởi Hạ Hầu Triền dùng com, quả nhiên có mình ở bên cạnh, gia khóa này liền ăn như lang thôn hồ yết (ăn như ham.), ngay cả phong độ Vương gia cũng không để ý. Xem nha hoàn cùng sai vặt bên cạnh đều lấy làm kỳ, đầu ghé tai nhau khẽ khẽ nói nhỏ: “Này thật đúng là việc lạ, nguyên lai Vương gia là đói a, sao trước kia lại ăn com không ngon? Hay là tâm cùng ăn uống là tương thông? Trong lòng có nhân, dạ dày liền nhớ tới com hay sao?”

Khang Viễn bữa này com ăn, trên mặt một tia đỏ ửng cũng không lui, âm thầm cảm khái trong Vương phủ Hạ Hầu Triền, bọn người hầu cùng chủ tử giống nhau, nói đến vấn đề như vậy cũng không chút suy nghĩ, do dự, thật sự là thượng bất chính hạ tắc loạn. (trên không chính, dưới sẽ loạn)

Com nước xong lại bởi Hạ Hầu Triền ngồi trong chốc lát, mắt thấy ngày dần dần tắt, thế là nói: “Tiểu vương gia, ta thật sự phải đi về, bằng không cha mẹ sẽ lo lắng.”

Hạ Hầu Triền lưu luyến không rời tay hỏi: “Vay người ngày mai còn đến không?” Gặp Khang Viễn do dự trong chốc lát gật gật đầu, hắn mới cao hứng buông tay, vui vẻ nói: “Tốt lắm, sáng sớm ngày mai ta cho xe ngựa đến đón người, ả, Viễn, người là thích tọa xe ngựa hay là cỗ kiệu?”

Khang Viễn sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng sắc giọng: “Đừng cho có vài phần nhan sắc đã muốn mở phường nhuộm, còn sáng sớm, người muốn làm gì? Ta cũng không kêu người đi đón ta, làm cho người ta thấy nhiều không tốt. Người ngay tại bên trong phủ an tâm chờ, ta phải chờ rảnh rồi mới tới đây nhìn người được.” Nói xong lại bị Hạ Hầu Triền kéo tay quần lấy một hồi lâu, cuối cùng mới có thể thoát thân.

Uyên Ương đưa y tới cửa, mân mê miệng cười nói: “nô tỳ nói, Khang công tử người cũng nhanh nhanh gả lại đây, bằng không tiểu Vương gia ly khai người một ngày đều không được, có khi người gả lại đây, để cho Vương gia ngày ngày quần lấy, qua vài ngày, này tình hình còn có thể tốt lên một ít, người nói có phải hay không?”

Khang Viễn khụ một tiếng, lắc đầu nói: “Uyên ương cô nương, người là nữ tử chưa xuất giá, những lời như vậy cũng không thể tùy tiện nói ra.”

Lúc này đã đến trong nội viện, nghe Uyên Ương cười nói: “Ta từ trước đến nay chính là như vậy, có gì nói đấy, ta không giống Khang công tử, sinh ra ở gia đình phú quý, gia giáo nghiêm cẩn tu dưỡng cũng đều hảo. Lời nói mới rồi, bất quá là vui đùa, nhưng công tử mấy ngày này cũng nên đến đây nhiều một chút, cũng không có gì, để cho tiểu Vương gia ăn nhiều một chút.”

Khang Viễn mơ hồ nói: “Chuyện đó nói sau, có thời gian ta lại tới đây.” Một bên vội vàng vàng ra cửa, xuất môn liền lau mồ hôi lạnh trên trán, nghĩ thầm nếu nói vậy, trong phủ bầu không khí như thế, ta nếu gả lại đây, mỗi ngày bị Hạ Hầu Triền bám dính, hơn nữa lại bị bọn hạ nhân trêu ghẹo, trời ạ,

lúc đó có thể sống nổi sao?

Chờ một chút, không khỏi sững sờ, ta là xảy ra chuyện gì? Sao lại nghĩ đến chuyện đó ? Ai nói ta muốn gả qua đó ? Hay là trong ta đã muốn tồn tại ý niệm này trong đầu? Không, không có khả năng , cùng hấn ở chung cũng bất quá cũng chỉ một đêm, tuy rằng..... Mặc dù có chân chính da thịt chi thân, cũng là..... Cũng là bất đắc dĩ.....

Khang Viễn cứ như vậy đứng ở trên đường cái miền man suy nghĩ, cũng không biết làm sao quay về phủ, liền nằm ngủ sau khi khuyên nhủ chính mình: Ngày mai không cần đi Vương phủ, đã không muốn gả quacũng không nên để tiểu Vương gia mang ý niệm, bằng không hấn hiện tại đã muốn dây dưa người chịu không nổi, huống chi người còn mỗi ngày đi thăm hấn, thật giống như đang cố vũ hấn vậy.

Nhưng mà ngày hôm sau tỉnh lại, nghĩ đến hôm qua Hạ Hầu Triền nắm tay tha thiết dặn dò không cho về, không biết vì sao tâm lại thảm thương thảo, cuối cùng rốt cuộc cũng đến trên đường cần thận chọn mấy thứ điểm tâm tốt nhất, hướng Vương phủ mà đến .

Như thế Hạ Hầu Triền dường như thương hơn mười ngày, Khang Viễn ngày ngày đều đến, liền làm cho tiểu Vương gia cảm động , nghĩ thầm rằng ta cuối cùng cũng nhận được, xem thái độ hiện tại của Viễn, sợ gì hôn sự không thành. Thương thế hấn đã sớm phục hồi như cũ, cũng không còn cảm kích gì, nhưng e sợ cho Khang Viễn biết tin tức này sau đó sẽ không đến đây, bởi vậy còn tại trên giường làm trang trí.

Nhưng nằm không đến ba ngày, Hạ Hầu Triền liền nhận không được , hấn vốn chính là tuổi trẻ khí thịnh, hấn an phận ở trên giường nằm một ngày đều khổ sở, lúc trước là thái y nói trịnh trọng, mới có thể làm cho hấn ngoan ngoãn nghe lời, hiện giờ đã tốt rồi, mặc dù vì gặp Khang Viễn, nhưng nằm ở nơi đó, muốn làm gì cũng không được, cũng không thể cùng người yêu dặt tay đi ra ngoài đi dạo phố, giải sầu ăn cơm, bởi vậy nghĩ nghĩ, cảm thấy được vẫn là không có lời. (cáo già.._=._=)

Nhân một ngày Khang Viễn tới Vương phủ, liền mệnh Uyên Ương trước hết mời đến đại sảnh ngồi, hấn bên này rửa mặt chải đầu thay quần áo xong, mới từ hậu viện đi vào thiên đình. Vào cửa, qua hai phiến bình phong, liền thấy Khang Viễn ngồi trên ghế gỗ liềm, đang cúi đầu nhìn đồ vật này nọ, y hôm nay một bộ bạch y, ngồi ở chỗ kia càng có vẻ trầm tĩnh xinh đẹp nho nhã, khí chất xuất chúng

End 35

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

CHƯƠNG 36

Hạ Hầu Triền trong lòng rung động, nhận không được lặng lẽ đi ra phía trước, cúi người xuống, vươn tay nâng lên cầm Khang Viễn, lặng lẽ cười nói:“Viễn, người chỉ cần ngồi ở chỗ này, cũng có thể say lòng người, giống như thần tiên trên đời vậy.”

Khang Viễn bất đắc dĩ xấu hổ, y đã sớm biết Hạ Hầu Triền tính tình chính là như vậy, làm việc chưa bao giờ bận tâm người khác, vừa rồi hạ nhân đi qua lỡ làm rớt cây quạt, liền không khỏi nhặt lên xem một chút, cho nên cũng không có nghe tiếng bước chân của gia khỏa này, thất thần một lúc, lại khiến cho hấn làm ra loại động tác phóng đảng không kiềm chế được này.

Vừa muốn khép lại cây quạt trong tay, đây bàn tay kia ra, cũng không nghĩ Hạ Hầu Triền đột nhiên cúi đầu, nháy mắt liền trạc tại hai cánh môi đỏ mọng của mình, Khang Viễn giây dựa, phía sau lại bị một bàn tay to cổ trụ, nửa điểm không thể động đậy, lại là tư thế đang ngồi, không thể đẩy Hạ Hầu Triền, bởi vậy chỉ có thể bị ép thừa nhận nụ hôn này.

Vốn nghĩ là hôn đàn này chỉ hôn lướt sẽ dừng lại, ai ngờ Hạ Hầu Triền không thấy đủ, đầu lưỡi linh hoạt tách mở hai hàm, “ nha lưu” từng chút chui vào, ở trong khoang miệng ra sức liếm hút, tìm lấy cái lưỡi đình hương đang trốn tránh, chơi đùa một phen.

Đáng thương Khang Viễn mấy ngày nay bị hấn khi dễ, nhưng lại quên chính mình còn có hai cái răng nanh, chỉ cần cao thấp hợp lại, liền có thể làm cho cái lưỡi giao hoạt kia phải ăn đau, đành phải hé miệng mặc hấn ở trong tàn sát bữa bãi.

Sau một màn hôn nồng nhiệt, Hạ Hầu Triền do chưa đủ, đưa móng vuốt sói vói vào trong trung y của Khang Viễn, cách một tầng áo lót nhu lông hai khỏa thượng nho nhỏ nổi lên trong ngực, liền đem Khang Viễn đưa đến mặt đỏ tai hồng thở hồng hộc, mắt thấy nếu không buông tay sẽ khiến ái nhân tức giận, Hạ Hầu Triền lúc này mới lưu luyến đem người buông ra.

“Người..... Người hôn đàn này.....” Khang Viễn đỏ bừng mặt, một phen lau đi tơ bạc nơi khóe miệng, tức giận nói:“Cũng không nhìn xem đây là ở đâu lúc nào, để cho bọn hạ nhân thấy, người muốn trong phủ sau này? Nếu truyền ra ngoài thanh danh ta còn đâu.”

Không đợi nói xong, Hạ Hầu Triền đã chồm qua ghế dựa, một tay kéo y lâm trong lòng ngực, cười xấu xa hỏi:“ Có phải chỉ cần không để cho người thấy, Viễn nhi sẽ dễ ta làm?” Hỏi xong, nhìn thấy khuôn mặt Khang Viễn càng đỏ như xuất huyết, vừa muốn mở miệng trách cứ, hấn nhẹ nhàng điểm một chút lên môi Khang Viễn, lắc đầu nói:“Người a, toàn muốn sát phong cảnh của ta, Viễn, ta muốn người, chúng ta đến phòng ngủ được không?”

Khang Viễn hoảng sợ, nghi cái gì? Người. Người giữa ban ngày còn muốn làm loại sự tình này? Ta. Ta đây là đến đây thăm bệnh, không phải đưa chính mình nhập hồ khẩu a.

Nhưng mà không đợi phản đối, Hạ Hầu Triền sớm đoán được thái độ của y, y đối với loại sự tình này phản cảm cùng bài xích rất lớn, lúc này nếu còn không nhanh rên sát khi còn nóng, làm cho Khang Viễn có thói quen cùng mình thân cận, cuộc sống hạnh phúc của hai người sau này càng thêm khoái hạp, hẳn sẽ không là Hạ Hầu Triền.

Một tay ôm lấy Khang Viễn, không để ý đối phương kêu sợ hãi, Hạ Hầu Triền sai bước đi vào phòng ngủ, cũng may bọn người hầu trong phủ từ lúc hai người hôn nhau từ xa xa đã thấy, biết lúc này nói không chừng là thời gian Vương gia làm chuyện tốt, bởi vậy đều tránh đi xa xa, cho nên đi một đường cũng không thấy một người, đi vào phòng ngủ, cũng là im ắng.

Hạ Hầu Triền đem Khang Viễn đặt ở trên giường (ôi trong qt nó ghi trên mặt đất.. ta chém thành trên giường), đem cánh cửa đóng lại, bày ra nụ cười của hồ ly trước con mồi mỹ vị chậm rãi hướng Khang Viễn tới gần.

Này bọn người hầu tránh ở chỗ tối, chỉ nghe thấy trong phòng truyền đến một hồi thanh âm chửi, giầy dụa, tiếp theo lại là vài tiếng rên rỉ vang lên, một đám đều không khỏi hưng phấn vênh tai, chợt thấy trước mặt một bóng người xuất hiện, đúng là Uyên Ương, chỉ thấy nàng cười lạnh vài tiếng, cũng không nói nói, thân thủ hướng viện ngoại một ngón tay, thế là một đám ừ rừ lặng lẽ chuồn ra sân.

Uyên Ương vừa lòng nhìn mọi người trong góc tường bị mình đuổi đi ra ngoài, sau đó tìm một địa điểm tuyệt hảo, thoải mái ở nơi nào ngồi xuống, thập phần thích ý lớn mật bên một góc tường nghe chủ tử nhà mình, chẳng qua ngày vui ngắn chẳng tày gang (chuyện vui không kéo dài, tiệc cũng đến lúc tàn), chỉ chốc lát sau nha đầu lớn mật này liền đứng lên, sờ sờ cái mũi nói:“Thật là, bệnh vừa mới hảo, liền làm muốn kinh thiên động địa, kịch liệt vô cùng, can thận Khang công tử sợ người, không chịu lại đây.” (ta cũng mún nghe, nghe một mình tỷ tỷ xấu...)

Vừa nói xong, cũng mặt mày xám xịt chạy ra sân (bị đá kích dử quá... cn ngừi ta vẫn chưa xuất giá mà), không có biện pháp, nếu nghe tiếp, nàng sợ mình sẽ chảy máu mũi, thân là nha hoàn tổng quản của Vương phủ, loại này hình tượng thật sự là rất tổn hại da mặt của nàng.

Khang lão gia cùng Khang phu nhân phát hiện đứa con mấy ngày này có chút bất đồng.

Đương nhiên, cụ thể làm sao bất đồng bọn họ cũng không nói lên được, nhưng là cảm giác được hài tử tựa hồ so với trước kia vui vẻ hơn. Cái gọi là biết tử chi bằng cha mẹ (hiểu con không ai bằng cha mẹ), hài tử từ lúc trước tính tình luôn luôn đều là ôn nhuận như nước, tất cả lời nói cử chỉ đều vừa đúng trung quy trung củ, là đủ tao nhã khéo léo, nhưng. Tựa hồ luôn thiếu tinh thần bông bột phấn chấn mà hài tử lứa tuổi đó nên có.

Trước kia hai người cũng không có để ý, cho rằng mỗi người đều có cách sống riêng, không tinh thần phấn chấn bông bột, liền tăng thêm trầm ổn, cũng không sai. Nhưng mà hiện tại bọn họ nhìn thấy hài tử bất thanh sắc liền lộ ra nét vui vẻ tươi cười, mới vừa rồi nghĩ lại, trong quá khứ, hài tử thật sự là có chút áp lực chính mình.

Khang lão gia lo lắng lo lắng, ngầm cùng phu nhân thương lượng, nói:“Xem Viễn nhi cái dạng này, hẳn là vừa có tinh thần, trừ bỏ tình yêu, sẽ không có chuyện gì làm y thay đổi hoàn toàn như thế. Nhưng là ta nghe ý tứ, hoàng thượng vẫn là muốn tác hợp con cùng tiểu vương gia, này sao có thể? Chúng ta đã cự tuyệt ý chỉ, nếu lúc này để Viễn nhi đón dâu, kia quả thực là cho hoàng gia một cái tát, hoàng thượng nếu truy xét, cũng không thể nể mặt bỏ qua a.

Khang phu nhân cũng ưu sầu, nhưng nhìn hài tử vui vẻ như thế, mỗi ngày đều là bộ dáng thần thanh khí爽, nàng lại không đành lòng phá hư, bởi vậy cũng không tiện mở miệng đối y phân tích quan hệ rối rắm này. Điều này làm cho lão hai nhân nóng lòng, chuyện tình liền kéo dài tới tết âm lịch.

Vô cùng náo nhiệt – đêm trừ tịch – đêm 30 trôi qua, buổi sáng đầu tiên của năm, một nhà Khang Viễn phụng chỉ tiến cung, cùng hoàng thượng và thái hậu thưởng nhạc, trừ bỏ bọn họ, đủ loại quan lại gia quyến đều đã tới nơi này.

Hoàng thất hàng năm đều cử hành hai lần liên hoan, một cái là vào đầu ngày mùa hè đoan ngo (tết đoan ngo), một cái chính là tết niên đầu năm (tết âm lịch). Vào ngự hoa viên, tuy rằng trong viện hoa và cây cảnh nhiều điều linh (tàn tạ héo úa), nhưng khắp nơi đèn màu giăng cao, trên cây cũng trang hoàng thêm trang sức đủ màu, đều mang theo vẻ xinh đẹp tinh xảo khác thường.

Khang Viễn từ lúc bước vào ngự hoa viên đã không thấy bóng dáng, Khang lão gia cùng đồng liêu (người cùng làm quan) chuyện phiếm, Khang phu nhân cùng vài vị phu nhân khác nói chuyện, cũng chưa chú ý y, quay người lại, phát hiện không thấy hài tử ở đâu, liền có chút vội vàng, sợ tiểu Vương gia hôm nay tại đây, đối Khang Viễn làm ra chuyện tình không hay, nói vậy, hoàng gia mặt mũi thật sự là không còn sót lại chút gì, Khang Viễn cũng không biết có xảy ra chuyện gì.(chém)

Đang thấp thỏm lo lắng, chợt thấy Hạ Hầu Triền mỉm cười đi tới nói:“Sao vậy? Khang Tướng quốc cùng phu nhân lo lắng Khang Viễn phải không? Ta biết hẳn ở nơi nào, hai vị mời theo ta đến đây.”

End 36

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35

CHƯƠNG 37

Khang lão gia cùng phu nhân nhìn nhau thoáng qua, lại cảm thấy được lời này của hoàng thượng tựa hồ rất có thâm ý, nghi hoặc theo Hạ Hầu Hiên hướng địa phương hẻo lánh nơi ngự hoa viên đi, đang lúc Khang lão gia đều hoài nghi hoàng thượng có phải hay không muốn tìm một địa phương không ai thấy đem chính mình cùng phu nhân diệt khẩu, rồi mới để cho tiểu Vương gia đem Khang Viễn bắt đi, chợt Hạ Hầu Hiên ngừng cước bộ.

Khang lão gia tâm đầu nhất khiếu, đã thấy Hạ Hầu Hiên mặt mang tươi cười, chỉ tay về phía trước nói: “lão Tướng quốc cùng phu nhân thỉnh xem, kia bên hồ chính là Khang Viễn phải không?”

Vợ chồng hai mắt trông về phía xa, quả nhiên, chỉ thấy bên hồ núi đá ngồi một người, mà hải tử của mình, an vị tại trên đùi người nọ, nghĩ mùa đông núi đá rét lạnh, người nọ sợ Khang Viễn nhìn không được hàn khí, mới đưa y ôm vào trong ngực.

Nhưng này..... Đây không phải trọng điểm, đáng thương Tướng gia cùng phu nhân mở to hai mắt nhìn, bọn họ sau khi quan sát rõ, mới phát hiện, nam nhân ôm Khang Viễn, dĩ nhiên là Hạ Hầu Triền.

Này..... Điều này sao có thể? Khang Viễn không phải hận tiểu Vương gia thấu xương sao? Sao vậy có thể, còn có thể ngồi ở trên đùi hắn, này..... tư thế này chính là cơ hồ công bố loại quan hệ nào đó, nhưng..... nhưng điều này sao có thể?

Đáng thương lão gia cùng phu nhân trông mắt cơ hồ trùng muốn lọt ra ngoài, chợt thấy xa xa Khang Viễn loan hạ thất lưng, tiếp theo hai thanh âm vui cười từ xa xa truyền đến, từ trong thanh âm nghe ra được, hai người đích thực là khoái trá cực kỳ, nói vậy không biết là ai nói buồn cười, mới có thể dẫn đến một trận cười to này.

“Khang gia, vào đông gió lớn, người vẫn là trước đem miệng ngậm lại đi.” Hạ Hầu Hiên mỉm cười xem Khang lão gia, thấy hắn tỉnh ngộ lại chính mình nét mặt già nua thất thố, mới vừa cười mở miệng nói: “Tiểu Triền chung tình với Khang Viễn, trước kia bởi yêu qua say đắm mà làm ra nhiều chuyện sai trái, bất quá cũng may hắn lạc đường còn biết quay lại, hiện tại hai người chính là như keo như sơn, chỉ là Khang Viễn không biết sao hướng các người mở miệng, cho nên các người mới vẫn chẳng hay biết gì.”

Hạ Hầu Hiên lại nhìn Khang gia liếc mắt một cái, phát hiện trên mặt hắn biểu tình như trút được gánh nặng, Khang phu nhân trong mắt cũng thêm một cổ ý cười thoải mái, thế là thân nhiên cười nói: “Bọn họ có thể được như thế này, trăm cùng thái hậu cũng thực vui mừng, cho nên muốn thỉnh Khang gia cùng phu nhân tới nay liền ở lại trong cung, chúng ta thương lượng cho chuyện hôn lễ của bọn họ, ý Khang gia như thế nào?”

Khang già trước tuổi già nghĩ thầm ý ta còn có thể như thế nào (bác này phản...)? Ai, hiện tại là thời đại nam phong sao? Một đám tìm nam nhân làm vợ, quên đi, chỉ cần Viễn nhi vui vẻ khoái hoạt, chúng ta làm phụ mẫu còn cầu cái gì? Thế là liên thanh tỏ vẻ đồng ý.

Lời đều nói hết, ba người cũng sẽ không tại đây hóng mát, Khang phu nhân lắc đầu nói: “Ai, nên phái người qua đó nói một tiếng, để cho bọn họ sớm một rời nơi đó một chút, bên hồ lạnh, nhiễm phong hàn cũng không phải là đùa.”

Hạ Hầu Hiên mỉm cười, quay đầu lại nhìn thoáng hai người đang còn dựa vào bên nhau kia, thầm nghĩ lạnh sao? Đây cũng phải nói, ôm tình nhân trong lòng, đều là mang theo một đoàn nhiệt hỏa a.

Trời thanh mây sáng, non sông tươi đẹp, hữu tình thiên địa, vĩnh viễn đều mỹ ý như vậy.

Chính văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

CHƯƠNG 38 PN1

Phiên ngoại: Có ca từ phương xa tới

Hạ Hầu Triền cùng Khang Viễn cũng không có nghe theo ý tứ Hạ Hầu Hiên cử hành hôn lễ. Nguyên nhân, còn không phải bởi vì Khang Viễn từ nhỏ được giáo dục hun đúc, thủy chung cho rằng hai nam nhân cùng một chỗ thập phần không ổn.

Hiện giờ không có biện pháp, Hạ Hầu Triền yêu chính mình yêu rất sâu cũng quá bá đạo, mình muốn gì hắn cũng đáp ứng, nếu quân vương cùng cha mẹ không phản đối, mắt nhắm mắt mở cũng cho qua, nếu còn bày ra hôn lễ long trọng, Khổng lão phu từ nhất định từ trong đất chui ra giáo huấn bọn họ.

Lúc y nói như vậy, Hạ Hầu Hiên về mặt lơ đãng, nói: “Không phu từ là cái gì? Hắn sống thời đại kia, quân vương đều có nam sủng, cũng không thấy hắn

phản đối a. Nếu muốn chui ra, cùng lắm thì ta cùng tiểu Triển huynh đệ đồng lòng, đánh cho hắn lại quay về quan tài làm nhiệm vụ của mình là được rồi.”

Khang Viễn đảo cặp mắt trắng dã, nghĩ thầm rằng nguyên lai hoàng thượng bản tính là như thế này a, thật là, trước kia sao không có phát giác, nếu biết vậy, đã sớm lần hắn thật xa, cũng sẽ không bị tiểu sai lang bên người này theo dõi, cũng là thiên ý, trách cũng không được.

Nhưng đến cuối cùng, vẫn là không có cử hành đại hôn, chính là bởi bằng hữu Khang Viễn thân nhân xiêm áo mấy bàn rượu, để mọi người làm chứng một cái thôi. Hạ Hầu Triển cũng không có biện pháp, huynh đệ với Khang Viễn nói gì nghe nấy, ái nhân nói cái gì hắn nghe cái đó, ái nhân nghĩ không cử hành đại hôn hắn sẽ không cử hành đại hôn, ca ca hắn cũng không có năng lực phản bác?

Ngẫm lại liền buồn bực, hắn vốn đang muốn lợi dụng đại hôn đệ đệ khuyên bảo Nguru Nguru, làm cho hắn cũng cùng chính mình cử hành đại hôn chiếu cáo thiên hạ, lần này, tính toán đều đổ sông đổ biển.

Trong nội tâm oán hận, liền xem đôi phu phụ kia càng chướng mắt, oán giận tích tụ, mỗi ngày đều gọi hai người tiến cung chọc tức, cho các người không được yên ổn. Hạ Hầu Triển cùng Khang Viễn ngày từ đầu còn không để ý, càng về sau càng thấy: Nga, hoàng huynh đây là chứng lo âu quá phá của chuẩn phụ thân, hơn nữa mình không theo ý hắn, hiện giờ cố ý không nghĩ làm cho bọn họ hai người sống khá giả.

Khó mà làm được, Hạ Hầu Triển sao để cho Khang Viễn chịu ủy khuất a. Nhìn xem bụng chị dâu, còn năm tháng nữa mới sinh. Thế là nghĩ nghĩ, nay năm tháng vẫn là không cần ở trước mặt Hạ Hầu Triển xuất hiện, không thể trêu vào thì chúng ta không thể trốn sao?

Cặp vợ chồng son thương lượng, cuối cùng quyết định đi chung quanh một chút, coi như là hưởng tuần trăng mật. Thế là đem kế hoạch nói với Hạ Hầu Triển, chuẩn hoàng đế liền xột xột xa xa nở nụ cười, nhìn đệ đệ nhà mình cùng em dâu, cầm lấy tấu chương xin nghỉ nói: “Trẫm nói hai người các người, tuần trăng mật này nghỉ quá dài đi, năm tháng a, khi đó tấu từ người đã sinh.”

Hạ Hầu Triển nghĩ thầm sinh xong chúng ta trở về mới tốt, bằng không Khang Viễn còn phải chịu người sinh khí, ta là không sao cả, từ nhỏ đến lớn đã là cái dạng này, Viễn bị khinh bỉ ta cũng không thuận. Bởi vậy khụ hai tiếng nói: “Này có sao đâu? Thời điểm chị dâu sinh cục cưng, chúng ta nhất định trở về gấp là được.”

Hắn nói xong liền kéo Khang Viễn bước đi, thái độ kiêu ngạo này làm cho hoàng đế ghen hờn nhìn trần trời, cuối cùng không thấy thân ảnh, hoàng đế tức giận mới vỗ thật mạnh lên cái bàn, hét lớn: “Xú tiểu tử mục vô tôn trưởng (không coi người lớn ra gì), trẫm nơi này còn chưa có đáp ứng, các người đã xách chân rời đi, quá lớn mật.”

Hạ Hầu Triển mới mặc kệ phía sau lão ca có thể nổi cơn tức giận đến đâu, hành lý vài ngày trước đã thu thập tốt lắm, vì cùng Khang Viễn có một tuần trăng mật khoái trá hành trình, hắn ngay cả tâm phúc nha hoàn Uyên Ương cùng thị vệ Kim Quý cũng không mang. Mà qua lần ở trong son động, Khang Viễn cũng đầy đủ nhận thức đến người yêu ở phương diện cuộc sống thủ đoạn vẫn là không thể khinh thường, bởi vậy cũng sẽ đồng ý.

Hai người chỉ mang theo bạc, một ít quần áo giản đơn lên đường, một đường du sơn ngoạn thủy ngâm gió nguyệt trăng, thích ý nói không nên lời, vốn là như ý đoàn tụ hữu tình nhân, hiện giờ lại tình nồng mật ý một khắc cũng luyến tiếc chia lìa.

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

CHƯƠNG 39 PN2

Hạ Hầu Triển là Vương gia, vốn không am hiểu thế nào chiếu cố người khác, nhưng bởi vì Khang Viễn là ái nhân trong lòng mình, bởi vậy việc ăn uống ngủ nghỉ đều phải chiếu cố thật cẩn thận. Cái này mang ý nghĩa thâm sâu- yêu thương không cần nhiều lời, trực tiếp dùng hành động.

Khang Viễn đều đem từng hành động thu hết vào trong mắt, trong nội tâm vừa cảm động vừa nghi hoặc, không rõ rốt cuộc mình có chỗ nào tốt, đáng giá để Hạ Hầu Triển yêu say đắm như thế. Mỗi lần hỏi hắn, đều là một đáp án: “Ta không nói cụ thể được, dù sao chỉ cần là của người ta đều yêu, người nếu nuôi thêm con mèo, ta cũng sẽ hảo hảo yêu nó.”

Càng như vậy, Khang Viễn càng yêu Hạ Hầu Triển, hai người suốt đoạn đường xem như chính thức chích tiện uyên ương bất tiện tiên (thà làm uyên ương hơn làm tiên), một đường đi này đều đem thân nhân kiến chân trông ngóng tại kinh thành đều bỏ qua một nơi, đến khi nhớ tới, đã là qua ba tháng, tính toán toán, bất quá hơn một tháng nữa phải trở về, bằng không chẳng những Hạ Hầu Triển muốn bão nổi, chỉ sợ Khang Viễn gia cũng hoài nghi đứa con mình bị đem đi đâu bán mất.

Hai người tính toán hành trình, phát hiện đi tiếp hai trăm dặm về phía trước là đến Linh Châu thành, Khang Viễn liền cười nói: “Vừa vặn Khang Kien cũng đang ở Linh Châu thành, không bằng ghé qua bọn họ một chút.”

Hạ Hầu Triển ở trên giường ôm chặt lấy người yêu, ha ha cười nói: “Viễn, người không phải là muốn tìm Khang Kien tính sổ chứ? Đừng như vậy, chúng ta có được ngày hôm nay đều do hắn cùng con thỏ tình bên cạnh giúp đỡ, chuyện lấy oán trả ơn như vậy chúng ta không thể làm được.”

Khang Viễn nghiêng nghiêng hai hàm răng, hừ hừ hai tiếng nói: “Đúng vậy, người không nói ta cũng quên, tiểu tử thú kia dám đem ta bán cho người, khoản nợ này, ... Từ từ, người vừa nói cái gì? Con thỏ tỉnh? Ai là con thỏ tỉnh? Khang Viễn nói một nửa, mới tiêu hóa được hết ba chữ con thỏ tỉnh, không khỏi lập tức kinh ngạc đứng lên.

Hạ Hầu Triền liền đem thân phận Cự Nguyệt đơn giản nói thoáng qua, Khang Viễn cũng biết được thân phận của Nguru Nguru, nghe hắn nói vậy, liền tin tưởng, lập tức cũng quên chuyện tính sổ, cùng Hạ Hầu Triền nói về chuyện Khang Kiện cùng Cự Nguyệt, trong chốc lát liền ngủ.

Ngày hôm sau liền xuất phát đến Linh Châu thành, Khang Viễn thấy hai người hai tay trống trơn, liền đề nghị mua chút ít lễ vật, tuy nói Khang Kiện cái gì cũng không thiếu, nhưng nào có đại ca nào từ xa đến lại đi tay không. Lại nghe Hạ Hầu Triền cười nói: “Lễ vật không cần mua, ta đã có chủ ý.”

Khang Viễn nghi hoặc, bất quá đã có thói quen tin tưởng Hạ Hầu Triền, hai người bước lên thuyền qua sông, qua một lúc, Hạ Hầu Triền đưa y lên bờ, ha ha cười nói: “Ta nghe nói, cây cải củ trong trấn này rất là nổi tiếng, vừa giòn vừa ngọt, ăn sống hay làm thức ăn đều tốt, đi, chúng ta đi mua hai khuông đi.”

* dân làng vui mừng, triển ca quảng cáo cho sản phẩm của họ, đảm bảo doanh số bán ra tăng nhanh... hứ yeah*

Khang Viễn dừng lại cước bộ, cau mày nói: “Hạ Hầu Triền, người đùa cái gì đó? Ta đã lâu không đi Linh Châu thành, người để ta hôm nay đến lại mang hai cây cải củ đến làm lễ vật, cái này... không phải muốn dọa người chứ?”. Nói đến đây, đột nhiên nghĩ tới một khả năng, không khỏi há hốc miệng, nhỏ giọng hỏi: “Người... Người nói thiệt đi, có phải bạc của chúng ta không còn nhiều?”

Hạ Hầu Triền lắc đầu cười nói: “Viễn, người nghĩ đi đâu, người đã quên Cự Nguyệt là gì à, lễ vật gì cũng không thể tốt bằng cây cải củ, chúng ta đưa hắn càng làm cho hắn vui vẻ.”

Khang Viễn hơi nghi ngờ một chút, liền tỉnh ngộ, đột nhiên tràn đầy tiểu dung, lắc đầu chỉ chỉ Hạ Hầu Triền nói: “tặng cây cải củ, cái này người cũng nghĩ ra.”

Cây cải củ trong trấn này đích thực là tươi tốt, hơn nữa làm cho Hạ Hầu Triền cao hứng đó là thời gian này, chất lượng cũng giống cây cải củ đều là thượng thừa, thế là hắn mua tứ đại khuông một lúc hai loại củ cải trắng cùng củ cải xanh, mướn một chiếc xe ngựa, chậm chạp đi hai ngày đến Linh Châu thành.

Hạ Hầu Triền cùng Khang Viễn đã đến trước đại môn Khang phủ, gia đình trông phủ thoáng đã nhận ra thân phận của mình, gia đình ki sợ tới mức vội vàng quỳ xuống dập đầu ba cái, mới chạy nhanh vào trong phủ thông tri.

Lúc đó Khang Kiện đang ở bên ngoài bàn chuyện làm ăn, trong nhà chỉ có Cự Nguyệt cùng một đám nha hoàn, chuyện tình của Hạ Hầu Triền cùng Khang Viễn hắn đã sớm biết, lúc này nghe nói hai người đích thân tới, không khỏi hết sức cao hứng, bèn vội ra sân đón.

Cự Nguyệt lúc này đã có mang hơn sáu tháng, lúc này đều bị bọn nha hoàn, nhất là Nguyệt Loan trông chừng thật lợi hại, không thể kịch liệt vận động, không thể biến trở về nguyên hình khi ăn cây cải củ, từng ngày trôi qua thật lạnh nhạt, thoáng thấy hôm nay có khách quý lâm môn, hơn nữa thoáng suy tính, hai người này thành hôn, đại khái đều do công lao của mình, làm sao lại không hưng phấn, bởi vậy ngay cả hài cũng chưa mang đã chạy ra cửa đón.

Đợi lúc nhìn thấy Khang Viễn cùng Hạ Hầu Triền dâng lễ vật, Cự Nguyệt kinh hi đến hóa đá, mục quang kích động nhìn chằm chằm vào đồng cải củ, đến nói chuyện cũng không có trật tự: “A... Biểu ca... Biểu tỷ phu... Các người... Người đã đến rồi... Mau mời ngồi... nhanh dâng trà, mau mau Bích Thục tỷ tỷ, nhanh dâng trà cho khách quý.”

Khang Viễn cùng Hạ Hầu Triền trên trán đầy hắc tuyến, Khang Viễn thầm nghĩ cái người này xưng hô gì lạ thế, câu đầu còn nghe được, câu sau sao lại nói Hạ Hầu Triền là biểu tỷ phu? Với lại đây là trong sân nga, ngồi ở chỗ nào đây?

(ở đây lúc đầu Cự Nguyệt kêu Viễn ca là biểu ca đúng ừ, sau lại kêu Triền ca là biểu tỷ phu, là chồng tỷ tỷ của Khang Kiện, mà Viễn ca là boy nha...)

Bất quá nhìn thấy ánh mắt si mê của con thỏ tỉnh khi nhìn cây cải củ, chỉ biết lời này nói cũng như không. Cũng may Khang phủ y cũng đã từng ở trong một thời gian ngắn, hướng chỉ đây là nhà của biểu đệ mình, thế là liền phân phó người hầu bên cạnh: “Mang sổ cải củ này đến hậu viện đi”. Một bên lại kéo tay áo Cự Nguyệt nói: “A, ta bảo Cự Nguyệt người a, bên ngoài gió lớn, hay là chúng ta vào trong nói chuyện.”

“Không được, tuyệt đối không được” Cự Nguyệt đang thương tiếc cho đồng củ cải.

Khang Viễn cùng Hạ Hầu Triền thầm nghĩ đây là đại lý đãi khách gì a? Muốn vào nhà cũng không được. Sau một khắc đã thấy Cự Nguyệt giang hai tay ôm chặt đồng củ cải kia, một bên lớn tiếng reo lên: “Không được, không thể đưa đến hậu viện, nhất định sẽ bị các nàng vụng trộm giấu đi, trời biết ta vài tháng đều không có chạm qua cây cải củ, ô ô ô... Khang Kiện cái tên đại phiêu đản kia, vì con của hắn, hắn không cần lão bà nữa..Đưa đến phòng ngủ của ta, đều đưa đến phòng ngủ của ta.”

Hạ Hầu Triền cùng Khang Viễn tiến gần đến liền thấy bụng của Cự Nguyệt, bất quá đã nhìn thấy Nguru Nguru, cho nên hai người cũng bình tĩnh, nhưng nghe thấy lời Cự Nguyệt nói, bọn họ cũng không thể bình tĩnh.

Khang Viễn nhìn Hạ Hầu Triền, buông tay nói: “Hạ Hầu Triền, chúng ta dường như mua sai lễ vật... Tuy nhiên Cự Nguyệt dường như rất thích những cây cải củ này, nhưng ta cuối cùng đều cảm thấy đệ đệ nhất định sẽ bị thổ khí huyết.”

Hạ Hầu Triền trên đầu cũng một tầng mồ hôi lạnh, vô tội nói: “cái này... chuyện này không liên quan đến ta a, ta sao biết hắn cũng mang thai. Ngộ ta suy nghĩ, nếu để cho hoàng huynh biết ta đưa bốn khuông củ cho chị dâu, nhất định hắn sẽ lấy dao chém ta. Hắn lạng lẹ kê sát vào Khang Viễn, “Viễn,

Cư Nguyệt một bên nói lớn, một bên chạy tới, giữ chặt tay áo Hạ Hầu Triền cùng Khang Viễn thần bí cười nói: “tiểu Vương gia, người có nghĩ để biểu ca

mang thai bảo bảo của ngươi không? Ngươi nếu nghĩ đến, cho ta mười xe củ cải, ta sẽ làm cho biểu ca có năng lực hoài thai tiểu bảo bảo được không.”

Khang Viễn thoáng cái giẫy tay ra khỏi Cự Nguyệt, quay đầu lại trừng Hạ Hầu Triền, thấp giọng quát: “Nhảy tường, lập tức nhảy tường, lập tức trở về kinh thành, ngươi nếu tiếp tục cùng con thỏ này dây dưa, từ nay về sau ta không thèm để ý đến ngươi...”

Hạ Hầu Triền lại càng hoảng sợ, người yêu nổi giận, thế là đem tâm tình vừa mới này bị kích thích lập tức ném xuống sông, ôm lấy eo Khang Viễn lập tức nhảy lên tường.

Thăng đến khi chạy thật xa còn nghe thấy tiếng của Cự Nguyệt trong gió đêm quanh quẩn:

Tiểu Vương gia, ngươi lo lắng gì a, nếu như muốn biểu ca hoài thai bảo bảo, ngày mai đừng quên đem đến cho ta mười xe củ cải, nhớ kỹ là mười xe nha, không phải mười khuông, ta ăn hết...

♥♥Toàn văn hoàn♥♥

153

Nhatlochinai.wordpress.com

Bạn đang đọc truyện *Duy Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.